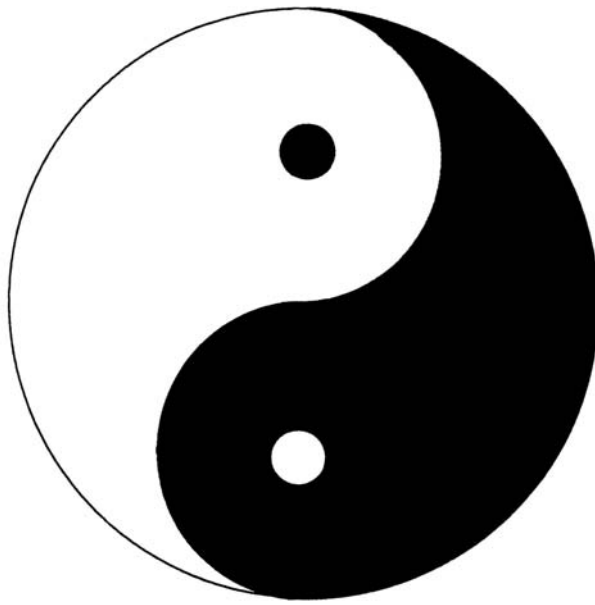

Ungarisch Historischer Verein Zürich

"Cum Deo pro Patria et Libertate"

*"Horthy-fasizmus" - "Antall-demokrácia".
Történelmi előzmény és párhuzam*

**Csihák György írása
Átdolgozott második kiadás**

Budapest * Zürich
2010

Ungarisch Historischer Verein Zürich

Csihák György

"Cum Deo pro Patria et Libertate"
"Horthy fasizmus" - "Antall demokrácia".
Történelmi előzmény és párhuzam

Átdolgozott második kiadás

A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület kiadványa

Budapest * Zürich
2010

A borítón lévő jing-jang értelme: a világ úgy kerek, hogy a fele fehér, a másik fele fekete. Csakhogy: a fehér nemcsak fehér és a fekete nem csak fekete. A legragyogóbb fehérben is lehet egy kevés fekete és a legsötétebb feketében is van egy kevéske fehér. Ezt keleti, közelebbről kínai bölcsességnek mondják. Szima Csien (Sze-ma Cs'ien) a kínai történelemírás atyja szerint, a Kínát alapító első császárok hunok voltak, a kínai tudomány - a hun-szkíta tudomány továbbélése.

„Egyetemes történettudomány, amelynek a pusztá igazságkeresésen kívül más célja is van, abszurdum. De egy nemzeti történettudomány, amelynek a pusztá igazságkeresésen kívül más célja nincs, szintén az.”

Padányi Viktor

Acta Historica Hungarica Turiciensia XXV/2
A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület 61. sz. kiadványa

ISBN

zmte@freemail.hu

www.zmte.org

Kiadványaink “A magyar történelem tanításának tartalmi és módszertani megújítása” című történelemtanár továbbképzés tankönyvei. Alapítási engedély: T 3007301676/1999. Indítási engedély: T 302460-780 /1999. Nyilvántartási szám: 02-0008-4. Akreditálási szám: AL-0517

Tartalom

	oldal
„Gondolatok a könyvtárban”	6
Bevezető gondolatok	8
I. rész	9
1. Gens Hunorum – magyar nemzet. Hun? Szkíta? Avar? Magyar? Finnugor? – Mi vagyok én?	10
2. A kormányzó	19
3. Trianonról tárgyilagosan	21
a. Történelem	23
b. Határ	23
c. Magyar gyepű	23
d. Körülmények	24
e. Kárpát-medence	25
f. A pánszláv diadal	25
f.a. Európa széthullása	28
f.b. Európa politikai arca	28
f.c. Versailles	32
f.d. Versailles után	36
f.e. Népszövetség	41
f.f. Átrendezés	42
f.g. Újkori demokrácia	44
f.h. Képünk a világban	45
g. Ausztria	47
h. Cseh-Szlovákország (a Trianoni Szerződésben)	49
i. Lengyelország	50
j. Ukrajna	51
k. Románia	52
l. Szerb-Horvát-Szlovén Állam (a Trianoni Szerződésben)	53
l.a. Horvátország	54
l.b. Szlovénia	54
l.c. Szerbia (Szervia)	54
m. Olaszország	56
n. A Trianoni Békeszerződésről	56
o. Tanulság	58
p. Megjegyzés	59
4. Időrend	60
5. „Horthy-fasizmus” – „Antall-demokrácia”. Történelmi párhuzam	64
6. Urbán Béla esete Horthy Miklóssal meg Vas Zoltánnal. Igaz történet	70

Mellékletek

oldal
74

Lajtabánság bélyegei

75

Juba Ferenc levele az apostoli nunciushoz Károly király ügyében

76

Nemes sióagárdi Zöld Márton tábornok életrajza

78

Vitézi várományosok szám szerinti felterjesztése 3161. sz. kieg. 1942

79

Külgyminisztérium levele. 1999. április 29

80

II. rész

81

7. Magyar – nép – nemzet – kisebbség – autonómia, magyarul:
önigazgatás, önkormányzat, önrendelkezés

82

8. „Tani-tani“. Magyar ember nevelése (tézisek)

89

9. Magyar állampolitikai alapokról a 21. század elején

96

10. Teremtsük meg azt a hazát a Kárpát-medencében,
ahol a magyarnak élnie érdemes

103

11. Övezetek Európája – a kisállamok jövője

112

12. Végkövetkeztetés. A jövő Európája

124

13. Utószó

128

14. Névmutató

129

15. Horthy-irodalom (fontosabbak)

137

16. Csihák György magyar történelmi munkái magyar nyelven

138

A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Kiadványai

139

Acta Historica Hungarica Turiciensia

INFO

141

"Gondolatok a könyvtárban"

Paál Zoltán: *Arvisura*. Budapest, 1977. Szamizdat kiadás

4. Arvisura: Havaruti Nagyszala. Sikila - Töröngőj rovása. (Ebből rövid jegyzet)

Kaltes-Asszony tízezer tűzszerzési évvel magasabb tudású Birodalmából, Kaltes-Asszony szekerén 12 főnyi, két fejjel magasabb küldöttség érkezett. Velük jött még 12 Joli-Tórem Földjén élő magasabb fokozatú beavatott. Hoztak magukkal gyógyító cseppeket, három kaltesi papnő pedig gondosan kezelt és hűtött emberi szaporító anyagot, amivel Égi Módszerrel folyamközi, maja és indusi papnőket megtermékenyítettek, akik leány-, illetve fiúgyermeket szültek. Ezek a gyermekek kiváló képességük és életrevalóbbak lettek, nagyobb Életfával rendelkeztek. Így születtek a kaltesi keveredésű Égi-eredetű emberek. Az agyvelő Életfa tudása idővel megemelkedett, megindult az emberi agy gyorsabb forgása.

Erich von Däniken: **Göttendemmerung**. Die Rückkehr der Außerirdischen. 2012 und darüber hinaus. (Istenek ébredése. A túlvilágiak visszatérése. 2012 és azután.) Kopp Verlag, Hoya, 2010.

A maja naptár vége: 2012. december 23. Visszatér Rolan Yokte, vele jön a 13 isten és több más isten, hogy újrarendezzék amit megteremtettek. Emlékeztet még az egyiptomi Serapheumra, ahol mélyen elástak emberformájú teremtményeket és torzókat.

Tarih-i Üngürüş. Magvető könyvkiadó, Budapest, 1982. Blaskovics József fordítása

11. "...Látták, hogy Hunor népéből tízezer ember gyűlt össze és a nem rendkívüli teremtményekből is kétszáznyolcvanezer férfi gyülekezett össze."

69. "...Filiposz padisah nem volt az ő atyja, hanem Isten hatalmából lett fogantatva."

A Biblia. Budapest, 1973

Az Evangélium Lukács szerint

1:26 "...A hatodik hónapban az Isten elküldte Gábor angyalt Galilea Názáret nevű városába egy szűzhöz, aki egy Dávid házából való férfinak, Józsefnek volt a jegyese és Máriának hívták..."

1:29 "...Áldottabb vagy minden Asszonynál..." "Ne félj Mária! Kegyelmet találtál Istennél. Gyermekeket fogansz, fiút szülsz és Jézusnak fogod nevezni."

Az Evangélium János szerint

1.12 "...Am akik befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekévé legyenek. Azoknak, akik hisznek benne, akik nem a vérnek vagy a testnek a vágyából s nem is a férfi akaratából, hanem Istentől születtek."

Az Evangélium Máté szerint

1:18 "...Anyja, Mária, Józsefnek a jegyese, még mielőtt egybekeltek volna, gyermeket fogant a Szentlélek erejéből."

Kivonulás Könyve

2. "Egy Lévi törzséből való férfi elment és feleséget vett saját nemzetségéből, aki fogant és fiút szült. Láttá, hogy milyen szép, ezért három hónapon át eltitkolta. Amikor már lehetetlen volt tovább rejtegetnie, papíruszkosarat készített neki, s bekente aszfalttal meg szurokkal. Beletette a kis gyermeket és elhelyezte a nád közé, közel a folyó partjához...Akkor a fáraó leánya lejött fürdeni a

folyóhoz...Észrevette a kosarat... Mikor kibontotta, látta, hogy egy nyöszörgő gyermek van benne... Amikor felserdült, visszaadta a fáraó leányának, aki úgy bánt vele, mint saját fiával és a Mózes nevet adta neki."

Ókorkeleti történeti chrestomathia. Szerk. Harmatta János. Tankönyvkiadó, Budapest, 1965. Ford. Komoróczy Géza (szumér ékírásos szöveg)

Surrakin legendája (99. old.)

"Surrakin vagyok, az erős király, Agade királya, Enitum az anyám, apám nem ismerem...Enitum, anyám, fogant engem, megszült engem titokban, sásból kosárba helyezett, szuokkal zárta le (kosaram fedelét), a folyóba vetett engem, amely nem lepett el, elsodort engem a folyó, Akkihoz, a vízmerítőhöz vitt,...Akki a vízmerítő, fiává fogadott, felnevelt engem..."

Obama Barack életrajza - sajtóhírek alapján

Apja, kenyai kecskepásztor, Hawaïi egyetemre ösztöndíjat nyert. Ott feleségül vett egy fehér nőt, akitől Barack született. Barack apjáról többet megtudni nem lehetett. A televíziók a továbbiakban is mindig csak a fehér mamáját mutatták, néha a mamát saját apjával, akik ketten felnevelték Barackot. Amikor Barackot az USA elnökévé választották, néhány rövid képsorral mutattak valamely állítólagos afrikai falut, ahol a lakók táncoltak örömben, mert falubelijük az USA elnöke lett. Amerikában tízmilliók ünnepelték az első színesbőrű elnöküket, mint a hajdanvolt rabszolgák leszármazottját.

Barack is egyetemet végzett, hamarosan Chicago szenátora, majd tüneményes gyorsasággal elnökjelölt, s végül USA elnök lett. Megválasztására annyi pénzt költhetett, mint előtte egyetlen USA elnök se.

Malajziában nemrégiben eltávolították a kis Obama szobrát, amit abból az alkalomból állítottak, hogy mamája oda ment férjhez és ott éltek négy évet.

A kőkorszaki Homo sapiens sapiens származási hagyatéka a jelenkori európaiakban: egy Y kromoszóma-távlat. (Eredeti angol szöveg: Science, 2000. november 10, 1155-1159. old. www.sciencemag.org és Acta VI/1 két magyar fordítással. Három fordítással honlapunkon magyar/eszme-csere/tortenelem.zmte.org; angol eredeti ugyanott az angol részben.

A dolgozat egy kormányok közötti megállapodáson alapuló kutatási eredmény beszámolója, aláírta a világ élvonalába tartozó 17 genetikus az USA-tól Ukrajnáig. Ma ez a genetika tudomány álláspontja ebben a dologban.

Szabó István Mihály, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja ismertetőjéből:

"E munkaközösség adatai szerint, az európai emberek felső őskőkori történetét a nem rekombinálató Y-kromoszóma 22 bináris markeréből (EU1-EU22) le lehet vezetni. EU 22 marker közül az EU19 jelzésű haplotípus...az M45 jelű, ill. közvetlenül az M173 jelzésű markerből származtatható. Az M173 a Homo sapiens sapiens azon népcsoportjából ered, amely Európába 40-35'000 éve hatolt be. Egy másik (M45-ből) eredeztethető M3 jelű leszármazási vonal (mint EU22) eljutott Szibériába és Amerikába is." "...az EU 19-es...Európa valamenyi vizsgált népe között a legnagyobb százalékos arányban (60 %) a jelen magyar populációban fordul elő..." (Acta XVIII/2, 71. old.)

Acta = Acta Historica Hungarica Turiciensia. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Kiadványa. www.zmte.org

Bevezető gondolatok

"Horthy Miklós katonája vagyok..." énekeltük vidáman gyermekkoromban. Később megtanultam erről kevésbé vidám dolgokat is.

Nevezetesen, a Passau melletti Hals községben, ahová édesanyámmal mint menekültek érkeztünk 1944 Nagypéntek napján. Néhány hét múltán, minket, magyarokat az utcán gyakran össze akartak verni, mert mi, magyarok őket elárultuk és ők, miattunk elviszítették a háborút. Harminc év múltán, amikor ismét hosszabb ideig éltem közöttük, megállapíthattam, hogy ott, igen sokan, máig ezt gondolják.

A háború után, Magyarországon akarták velem elhitetni, hogy mi, magyarok voltunk Hitler utolsó szövetségese. Ezért, máig, nagyon szégyelnem kellene magam.

Amikor, ezen írásomhoz tartozó irataimat és gondolataimat rendezni kezdtem, abban sántikáltam, hogy bekapcsolódom a Horthy Miklós személye körüli vitába. Csalódnom kellett! Nincs vita. Szekértáborok vannak - párbeszéd nincs. Mindegyik tábor megpróbál elsütni néhány eredetinek vélt ötletet, miközben itt is, ott is megjelenik a bűn, ami elkövethető: gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással.

Mivel engem történészként is és közgazdászként is csak az ellenőrzött, valóságos adat érdekel, hozzáálltam az adatok gyűjtéséhez. Ez a tudomány elsődleges feladata. Ezt követi az adatok rendezése és a valóságos adatok alapján egy tudományos kép felvázolása. Ez a kép mindég tökéletlen, hiszen a tudományban mindannyian dilettánsak vagyunk. Ugyan ki állíthatja önmagáról, hogy az ismert és valóságos adatok összessége ismeretében dolgozik? Mindannyian gyarlók vagyunk, de akkor is kötelességünk az igazság keresése. Itt tartok.

Mivel több, mint ötven évi tudományos ténykedésem során, soha egyetlen sort le nem írtam meggyőződésem ellenére, ezért a jelen sorok olvasóját is kérem, hogy ezen írásomat is így fogadja. Akkor is így tettem, amikor ezzel kihívtam sorsom haragját, s szülőhazámból való eltávozásra kényszerültem. Idegenben, keserű kenyérharcban is így éltem, s talán ennek köszönhetem néhány ember barátságát is.

Több évtizeddel ezelőtt a kezembe került egy 16. századi könyv. A borító lapján latinul ez áll: "Ha nem érted, ami ebben a könyvben áll - tanulj!"

Bevallom, sokmindent magam sem értek, de gyűjtöm az adatokat, rendezem és igyekszem tanulni belőle.

"Emberé a munka - Istené az áldás!"

Kelt Zürichben, 2010. március 27-én, a Nagyságos Fejedelem, II. Rákóczi Ferenc 334. születésnapján

Csihák György

Historia est magister vitae

I. RÉSZ

1. Gens Hunorum – magyar nemzet. Hun? Szkíta? Avar? Magyar? Finnugor? - Mi vagyok én?

Minden nép joga a maga nyelvén önmagát és más népeket megnevezni.

Régi írások gyakori olvasóját nem lepi meg, ha ugyanazt a népet, ugyanazon a területen, ugyanabban az időben a különböző írott forrásokban más és más népnévvel talál. A szavak tetszés szerint keverhetők: ugyanazt a népet, ugyanazon a területen, *de más-más időben* a különböző írott forrásokban – és így tovább. Valamennyi változatra található számos példa, szinte minden nyelven.

Magyar

Kezdjük a magyar népnévvel – ez tűnik a legegyszerűbbnek: ugyanis senki nem tudja megmondani, mióta hívjuk mi magunkat “magyar”-nak és honnan jön ez a népnév? Pontosabban: magyarázkodás van több, bizonyíték egy se.

Magyarázzák a nyelvészek a finnugor ősnyelvből – éppencsak azt nem sikerült egyértelműen bizonyítani, hogy valóban, egyáltalán hol és mikor létezett az az “ősnyelv”?

Többen magyarázzák a csodaszarvas monda Hunor és Magor testvérpár történetéből. Csakhogy, Helvétitől Mekszikóig, sok népnek van csodaszarvas mondája. Igaz, nekünk három is van és abban különbözik a többiekétől, hogy mindhárom a Kárpát-medencébe vezet. Ez sokmindenre utal, még esetleg a hun-magyar rokonságra is, de hol itt a magyar? És miért én vagyok a Magor (ha abból lenne a “magyar”)?

Szittyá

A 19. század elejéig a magyar iskolákban azt tanították, hogy szittyák, azaz szkíták vagyunk. Talán Homérosz (Kr. előtt kb. 8. század) adta az ötletet, aki szerint a “királyi szkíták” a nagy hegyen túl élnek, a Maris (Maros) folyó partján, a folyó az Istrosba (Dunába) ömlik. Strabo (született kb. Kr. előtt 64-ben) Geographika-jában „Scythae Nomades” a térképén nagyjából az Uráltól a mai Franciaországig terjed. Hitler is így tudta és ápoltatta népe szkíta hagyományait. Egyesek ide vezetnek vissza a hajdan tényleg létezett „germán alaposságot”, a fémmegmunkáláshoz való tehetséges viszonyukat stb. (Lehet, hogy a german esetleg nem „vérszerinti hun”, hanem társult? szövetkezett? meghódított hun?) Az ókori görögök csodálták a szkíták nagy tudását. A hét görög bölcs egyike a szkíta Anacharsis. Neki tulajdonítják a korong (edénykészítés), a fújtató (fémmegmunkálás) és a kéthegeyű horgony (hajózás) felfedezését. Ezidáig még senki nem bizonyította, hogy a szkíták önmagukat szkítának nevezték volna. A legtöbb iskolában azt tanítják, hogy kihalt ez a nép is, a nyelve is. Azt is tanítják, hogy a szkíta valami iráni nép és nyelv. Mai iráni történelemkönyvben azt olvashatjuk, hogy Iránban is voltak valami őslakók, de oda mindig északról jöttek a népek és felsorolják: kimmerek, szkíták, pártusok, médek, irániak, perzsák. Irántól északra a Turáni-alföld van az Oxus és a Jaxartes folyóval. Akit az érdekel, hogy kik a turániak, az szíveskedjék elolvasni az Acta II/1, 45-55. és az Acta XIV/6, 66-90. oldalát.¹ Az ne zavarjon senkit, hogy ezek a népek egymással is háborúskodtak.

A “schyt-” görög szógyök. Szótárunkban sok szó tanúskodik jelenlétéről: fegyvertől valami hajviseletig. Görögül a schyta például kör alapú köházat is jelent.

¹ Acta Historica Hungarica Turiciensia – a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület kiadványa (honlapunkon letölthető: www.zmte.org)

Indoeurópa

A 19. század közepén vett nagyobb lendületet Európában a nyelvészeti kutatásra épülő korai emberi történet boncolása. A főleg mesemondásban jeleskedő Grimm testvérpár nevéhez fűződik a nyelvcsaládi elmélet kidolgozása, amihez népek rokonságát is kötötték és sokfelé mindmáig tanítják. Mivel abban az időben a szanszkritot tartották a legrégebb kultur nyelvnek, a legtöbb nyelvész igyekezett a maga kedvenc nyelvét oda kötni. Derék Körösi Csoma Sándor is oda rokonította édes magyar anyanyelvét.

Európában, néhány nyelv (mint például a magyar) kivételével megállapították a jelenlévő nyelvek rokonságát. Lefordították Helmold von Bosau: „Chronikon Sclavorum” (A rabszolgák története) című 12. századi munkáját. A német nyelvű előszóban azt írják, hogy a „sclav” szóban zavaró a „c”, ezért elhagyják. Ezzel megszülettek a „szláv” népek. (Lothar Greil: Slavenlegende. 3. kiadás, Wiernsheim, 1982. 40-41. old.) A morvák rögtön tiltakoztak a szláv rokonítás ellen. Feltehetően így lett Szervia-ból Szerbia is – lévén a ciril írásban a latin „b” hangértéke „v”.

Tegyük egy kis kerülőt két szó: a „sclav” és a „krónika” felé. A történész szakma tisztességéhez tartozik, hogy történelmi népneveket nem illik se lefordítani se megváltoztatni. A „krónika” pedig nem más, mint történelemkönyv, tehát az események leírása, sajátos ismeretek és szempontok szerint. Bemutatok erre egy igen jó példát.

Az úgynevezett Szent Gálleeni „Krónikában” (Annales Sangallenses Maiores – ez nem krónika mert naponta vezették), a 925. évnél május elsején a következő bejegyzés áll: „Agareni monasterium sankti Galli invaserunt. Viberat martyrisata est.” (Az agarénik Szent Gál kolostorát megtámadták. Viberát mártírrá lett.) Ez a bejegyzés egykorú az eseménnyel, tehát nem „történelemkönyv”. A 11. századból való Szent Galleni Történet (Casus Monasterii Sancti Galli) IV. Ekkehart nevű jámbor szerzetestől, tehát a történelemkönyv, már bőbeszédűbb. Napjainkban német lekszikonokban és magyar történelemkönyvekben ilyesmit olvashatunk: kalandozó, rabló magyarok Szent Gál kolostorát kirabolták, lerombolták, a békés barátokat megölték. Viberátát az oltár lépcsőjén, a nyakáról leszakított kereszttel agyonverték. Az egyik rabló csákánnyal kétszer fejbevágtá. Akit érdekel a valósághoz talán legközelebb álló változat, szíveskedjék elolvasni a honlapunkon lévőket (Acta XIV/3, 102-106. és az 58-62. oldalon).

Kérésre prof. Ochsenbein Peter, a Szent Galleni Apátsági Könyvtár igazgatója megírta, hogy ha azt gondolják, hogy a magyarok eleiről van szó, akkor milyen népnévvel találják? Ime: az „Annales Sangallenses Maiores” és az „Annales Alemannici” a következő népneveket tartalmazza: Gens Hunorum (ez a címe Anonymus művének is), Agareni, Ungri, Ungari, Huni, összesen huszonhatszor.

Térjünk vissza derék germánjainkhoz és szlávjainkhoz. A két nagy „nyelvcsaládot” a későbbiekben összeházasították „indoeurópai” néven. Sok helyen ma már csak ezt a kifejezést illik használni. Az indoeurópai egy „terminus technikus”, tehát kitalált szó – akár a későbbi kitalálás, a „finnugor” is. Sehol nem határozták így meg, de az összetételben megbúvó „indo-” sokak számára valami indiai összefüggést rejteget – bájosan utalva a szanszkrit nyugat-indiai valóságára. Ám senki nem állítja, hogy a derék germán-szláv-indoeurópaiak valaha Indiában jártak volna. Viszont ebben is van egy kis „görögös” (indo-? exo-? be-? ki-?). A későbbiekben már csak állítani kellett, hogy az indoeurópai azt jelenti, hogy Európában belső, ős-lakos. A többi nép persze nem az. Esetleg bevándorló. Mondjuk Ázsiából. Azt sem árt megjegyezni, hogy Eurázsia egy egységes világrész, közös múlttal.

Nem új dolog az ilyen önkényes névadás. Gyakorta megfigyelhető, hogy magát magasabbrendűnek vélő társaság, az általa lebecsült másik társaságot valami gúnynévvel illeti. Tették a kínaiak a hunokkal, a görögök a szkítákkal, a rómaiak a keltákkal – tették és teszik a nyugat-európaiak velünk.

Álljon itt a legújabb példa, a roma. A cigányok a világon sok nyelvjárást beszélnek, az egyikben a férfi „rom”. Valakik újabban rájöttek, hogy a cigányok nekik valahogy hasznosak, ezért fellázították őket mindenhol a környezetük ellen mondván, hogy a „cigány” lebecsülő kifejezés, mert ők nem cigányok, hanem romák.

Feltehetően a legtöbb cigány se tudja, hogy a cigányok – ezzel a névvel! – évezredek óta éltek

a „selyem út” mentén. Három fő csoportjuk volt. Egyesek ügyes kézművesként letelepedve várták, vagy kísérték a karavánokat. Mások az út mentén rablók és fegyveres őrök voltak. Harmadik részük kitűnő muzsikusként volt. Ez utóbbit görög és római források is említik. Spanyolországban, ahová nagy tömegben érkeztek, a spanyol krónikák megemlékeznek, hogy Szicília szigetén a Kr. előtti 11., 12. és 13. századi „sicaner királyság”-ból érkeztek. Oda állítólag Egyiptomból menekültek (talán akkor, amikor a szemiták elűzték onnan az őslakosokat, miként a Folyamközből is).

Tarih-i Üngürüş

A hun-szkíta-magyar titokzatosság homályába a Tarih-i Üngürüş hozott világosságot. Ne menjünk az irat értéke körüli vita közelébe (akit érdekel, olvassa honlapunkon az Acta IX/1, 43-51. oldalát). Fogadjuk el a tényeket. Az irat fordítója Blaskovics József, a maga korában a legjobb turkológus, a prágai Károly Egyetem dékánja. Csak az irat kiadói írták a kötet tetejére, hogy „Magyarok története”, vagy „Magyarország története”. Blaskovics ezt írta: „Üngürüş története”. Mert ő tudós. Aki az iratot olvassa, az megérti: az üngürüş, az irat 16. századi közép-oszmánli (török) nyelvén a lovasműveltség népe. Nem sorolom melyik: mindegyik. Mindegy, hogy Euráziában hol, mikor, és hogy melyik forrás említi. Ez a Tarih-i Üngürüş legfőbb érdeme, tanulsága.

Tegyük most ismét egy kis kitérőt. Ma, a világ legtöbb iskolájában a történelmet Marxista módon tanítják. A dialektikus materializmus átültetése a történelemtudományba a történelmi materializmus. Eszerint, az emberi társadalom így fejlődik: ősközösség, rabszolgaság, feudalizmus, kapitalizmus, szocializmus. Lenin hozzátette: kommunizmus. Alig van olyan történelemkönyv, ahol nem ezt találjuk – legfeljebb az utóbbi kettőt (esetleg) elhagyják.

Marx okos ember lévén rájött, hogy sántít az elmélet és a termelési módok felsorolásánál megemlíti, csak éppen nem elemzi, az „ázsiai termelési mód”-ot. Ott bizony nincs se rabszolgaság, se hűbériség. Amint nálunk, Magyarországon sem volt igazából soha. Mert nálunk, az írott alkotmányunkban áll, több mint ezer éve: « Sacra Corona radix omnium bonitum et iurium », azaz: « A Megszentelt Korona minden dolog és jog forrása ». Tehát nem a király, a nagyúr, hanem az Ország Koronája a tulajdonos. (Részletek: Acta XVIII/1, 417-434. oldal.)

A Tarih-i Üngürüş szerint, tehát valamennyien a több tízezer éves lovasműveltség tagjai vagyunk, hunok, szkíták, szarmaták, kunok, kelták, magyarok stb. Ekkora területen, ennyi idő alatt, persze nehéz elképzelni, hogy ez egyetlen nyelvet beszélő, egyetlen, egységes nép lenne. Vegyük ismét a tényeket.

A hunokról legtöbbet és legalaposabban a kínai leírásokban olvashatunk. Nem csoda, hiszen Kínát, mint államot a hunok szervezték, első császáraik is hunok, a kínai történelmírás szerint is (Szima Csien). Kínát nagyhatalommá a késői hunok, a tatárok tették, a tudomány és a közigazgatás igazi nagyjai pedig végig az ujgurok – tehát mind „hunok”.

A mai kínait – saját embertani leírásuk szerint – alapvetően kétféle embertani csoport alkotja: délen a nemszörös „igazi” kínai, északon a nagy bajuszú hun (lásd: agyagkatonák). Ez utóbbi típus korát bő harmincezer évesre teszik és a Sárga-folyó nagy kanyarjából, a mai Ordosz-pusztáról származtatják. Az Arvisura szerint itt volt a hunok szent központja. Nyugatról ezt a területet – a Gobi-n túl – lezárja az Altáj-hegység – a szkíta királyok ősi temetkező szent hegye. Kínai forrásból ismert Mao Tu levele a kínai császárhoz (Kr. előtt 200 táján): „Meghódítottam minden íjészítő népet az Uráltól Kóréáig és ezek most mind hunok”. Ami bizonyítja, hogy a „hun” egy hun szó és a hunok önmagukat nevezték „hun”-nak. Nyilván nem egyetlen nép – de mind hun. Ismeretes, hogy a tatárok is megparancsolták a 12. században minden meghódított népnek, hogy magukat tatárnak nevezzék. Az avar-kor kárpát-medencei sírjainak feltárói is csupa „avar”-t találnak a sírokban – a sírmellékletek alapján.

Kelta

Európában két népnek van honfoglalás története: az írnek és a magyarnak. Az írek ősei a kelták. Saját írott forrásaik szerint a Kaukázusból érkeztek, három hullámban, szárazon és vizen. Itt jegyzem meg, hogy Japán őslakói az ajnuk szintén a Kaukázusból származnak. Dun-huang és Kutya barlangjaiban talált hun emberi fej-ábrázolásokat kaukázusinak határozták meg.

A kelták szintén magas, lovasműveltséggel rendelkeztek, régészeti emlékeiket feltárták Anatóliától Albionig. A római források a tőlük északra lévő területet gyakran Germania-nak írják, de ott van a mai Svájc is (Helvétia) és a mai Franciaország és Anglia. Mindegyik ősi kelta világ. Feltűnik a "gall" és még több más népnév is – de ez ne lepjen meg senkit. Mindannyian az eurázsiai lovasműveltség népei. Még a vikingek is. Közös és másoktól megkülönböztető jellemzőjük, hogy nemcsak kiváló harcosok, hanem éppoly kiváló mesterek és művészek is. Elsőrangú szervezők: a történelem valamennyi hosszúéletű nagy birodalmát mind mind a lovasműveltség népei hozták létre és tartották fenn. A rómaid is: a szabírok, az etruszkok és a trójaiak. Ne feledjük: a lovasműveltség népei kiváló hajósok is. Az érdeklődők, vagy kételkedők tanulmányozzák honlapunkon Juba Ferenc írásait.

Hun

Priskos rethor a modern kutatás egybehangzó állítása szerint, nemcsak jeles görög diplomata, de igen nagy tudású ember is volt. Mint bizánci követ éveket töltött Atila király udvarában, leírásait, jelentéseit a tudományban hitelesnek tekintik. Állítása szerint Atilát – egy alkalommal – fiatal lányok szkíta dalokkal üdvözölték. Tekintsük most apróságnak, hogy a kínaiak csak déli és északi hunokat, az európaiak csak keleti és nyugati hunokat ismernek, Atilát a nyugatiak a hunok királyának, az Arvisura a nyugati hun hadak vezérének ismeri.

Priskos – lévén görög – a hunokat szkítának ismerte, ezért velük szkíta dalokat énekeltet. A dolog rendben is van: a kínaiak hunjai nem mások, mint a görögök szkítái – akkor is, ha kor, hely és idő nem mindig esik egybe. Így hát a hunok vidáman dalolhattak "szkíta" dalokat.

Egyesek az ilyen adatokból azt olvassák ki, hogy a hunok kétnyelvűek lehettek. A hunok nem kétnyelvűek hanem soknyelvűek lehettek, mivel sokféle nyelvű népeket meghódítottak. Nyilván ezért is használták mind a rovásírást, mind pedig az ékírást – amint arról az ujjur múzeumok mostani látogatói meggyőződhetnek. Viszont, a "valódi" hun népek mindmáig valami hun utódnyelvet beszélnek, Magyarországtól, vagy talán baszk hontól Japánig. Óvatosan megjegyzem – Szadovszky Ottó professzorral – hogy még egyes amerikai "indiánok" is. (The discovery of California. A Cal-Ugrian comparetive Study. Budapest-Los-Angeles. Akadémiai Kiadó, 1996.)

Ezen esetleg csak az csodálkozik, aki nem olvasta G. B. Shaw "Pygmalion"-ját. A londoni Higgins örömmel találkozik az Indiából érkező Pickeringgel – mert csak ők ketten tudnak angolul. Erre a nyelvre tanítják Elizát – akinek az angol nyelvét viszont ők ketten nem értik. A berner oberland-i német nem érti az appenzell-i németet, pedig egy országban élnek, alig 150 km távol egymástól. A müncheni német nem érti a frankfurtit, ő a brémit, ő a hannoverit – és egyik se a másikat. Ha megakarják egymást érteni, akkor át kell válszanak Schrift-deutsch-ra, azaz az írott nyelvre. Az egész német nyelvterületen évtizedek óta kínlódnak írásuk rendbetételével, de még mindig nem tudnak mit kezdeni az olyan szavaikkal, amit helyesen egymás mellett három sss-el, három fff-el stb. kellene írjanak. Ha két angol egymással találkozik azt mondja az egyik: "Hogyan csinál te csinál" – mire a másik így köszön vissza: "Hogyan csinál Te csinál", azaz: "How do you do?"

Mindebből persze az is kikerekedik, hogy ügyelni illik mind a szkíta, mind a hun népnév "ajándékozgatásával". Nem nehéz a szakirodalomban kutatóra lelteni, aki a gótokban, sőt a szlávokban is szkítákra lel. Amiből az is következik, hogy nem minden "szkíta", vagy "hun" magyar, noha a magyar csakugyan hun, illetve szkíta ivadék. A görögök például ezeket az eleinket daha-, saca-, massageta-szkítának nevezték. Ellemben az örmények, akik szomszédaikat már jobban ismerték, chus (kos), chusita, chusán néven emlékeznek ezekre az eleinkre.

Szkíta-hun mivoltunk legékeesebb bizonyítéka édes anyanyelvünk. Ugyanis nincs a földön még egy nyelv, amely a földkerekség annyi helyén, annyi földrajzi nevet (toponym) fölmutatna, mint a

miénk. Ékesszóló bizonyítéka ennek, egyesületünk tagjának TAMANA tudománya.

Eurázsiai

E világrész lakóit embertani szempontból két nagy csoportra osztják, agyunk két féltekéje szerint. A nyugatiakban uralkodik a “férfi” félteke – a racionális, a keletiekben a “női” – az ézelmes. Az évezredek során sok keveredés történt, de a kettő különbözősége máig szembetűnő.

A szkíták építettek annyit, mint az új nyugatiak, de amit a szkíták építettek, az szinte minden eltűnt, mert “természetbarát”-ok voltak. Ők még beszéltek Istennel. A nyugati racionalisták az utóbbi egy-két évezredben fokozatosan átvették a vezetést – és órási eredményeket értek el. Ma már a szkítáknak csak a művészetét csodálják – a nyugati racionalisták elpusztítják a levegőt, a vizet, az emberi környezetet.

A keletiek az ételüket főzik: a sokféle íz harmóniájára törekednek. A nyugatiak sütnek: csak az anyag állapotát akarják megváltoztatni. Külön sütik a húst és külön a burgonyát – a bölcs keleti csak mosolyog ezen a barbárságon. A keletiek a jing-jang – a fehér és a fekete – harmóniájára építenek és ábrázolásával is kifejezik, hogy a fehérben is lehet egy kevés fekete és a feketében is lehet egy kevés fehér. Ezért megértő-megbocsájtó és birodalomépítő a keleti ember. A vallásszabadság Erdélyből indult és a magyar alkotmányba írták először. A nyugati győzni akar – ez jelent meg az asszírokkal. Amit a perzsák, a trójaiak felépítettek, azt a görögök felégették, lerombolták.

Árpádunk népe sok nyugati leírásban hazug, csaló, megbízhatatlan – mert a legtöbb csatában és minden háborúban győztek a nyugatiak ellen, persze gyakran cselvetéssel. A bajorok 906-ban kurszánt vendégségbe hívták és kíséretével legyilkolták. A sokat emlegetett augsburgi csatában (955) nyugati szövetségünk a csata kezdetén átalált az ellenséghez – ezek ott dicsőségnek számítanak. Nálunk ez az árulás.

Nemrégiben befejeződött Dzsingisz-kán hajdani fővárosának, Karakorumnak a föltárása. A félrevezetett „nemzetközi közvélemény” nem tudja mire vélni, hogy a városban megtalálták minden akkor ismert vallás templomát.

Embertanilag egy népet mértek fel a legalaposabban, a magyart – ez egyesületünk tagját Henkey Gyulát dicséri (2007). Közel 40'000 ember mérése alapján, népanyagunk nagy egységességet mutat: 52,5 % a „törökös” típus (turanid 34,8, pamiri 13,5, kaszpi 3,0, mongoloid 0,9) és kaukázusi 9,3 % (összesen 61,5 %). (Acta XII/1.) Mivel a genetikusok megállapítása szerint népünk 60 %-a hordozza a legrégebb európai gént (EU19) ami délkeleti irányból jött, így az igen megbízható természettudomány két ága, az embertan és a genetika, egymással teljes összhangban igazolja népanyagunk keleti eredetét (Acta XV/4). Nem kell ezért “visszamenni Ázsiába”, hiszen ez a nép itt, a Kárpát-medencében őshonos – a genetikusok szerint 40-35'000 éve. Európának – Euráziától külön – nincs saját ó-kora. Ami a Földközi-tenger medencéjében történt, az a Folyamközben, Egyiptomban, Krétán és Karthagóban kezdődött, majd a pelazgokkal, etruszokkal, szikulokkal, szabirokkal, ibérekkel folytatódott. A racionalisták ezeket a népeket mind elpusztították, teljesítményüket kisajátítani igyekeznek.

Gens Hungarorum

Nem győzöm csodálni I. Sztefanosz (későbbi nevén István) királyunk államszervezői bölcsességét. Az ő parancsára szervezték a magyar királyi kamarát, ahol a királyi iratok készültek. Nyilvánlón, tekintettel az országban élő soknyelvű népre, István parancsára az iratokat az akkor már évszázadok óta halott nyelven, latinul írták. Ez lett államunk “hivatalos nyelve” 1844-ig - Európában a Vatikán mellett a legtovább. Ki ismer Európában még egy ilyen “demokratikus” rendszert az egész középkorban és újkorban?

Törvényszerű következménye, hogy ezen idő alatt a latin szöveg az irányadó (és nem például a fordítás!). Ami iratot ezalatt az idő alatt a király nevében kiadtak és így is írták, azon, kivétel nélkül minden esetben a király “Rex Hungarorum”. Eddig nem tudtam megállapítani, hogy mióta szerepel a Corpus Juris Hungarici-ban (így fordítják: Magyar Törvénytár) a gens Hungarorum, de ismereteim

szerint így fordítják: magyar nemzet. Több korábbi utalás után Werbőczy Hármaskönyvében megtaláltam koronánk nevét: “*Sacra Regni Hungarici Corona*”. A köztudatban sok rossz fordítása él, leírok egyet, ami még a legközelebb áll a helyes fordításhoz: “Magyarország Szent Koronája”. Akit ezen latin szövegek valóban helyes fordítása érdekel, kérem olvassa el honlapunkon: Acta XVII/1, 20-22. oldalán. Itt most csak azzal foglalkozom, ami tárgyunkhoz szorosan illeszkedik.

Tiszteletre méltó és bölcs eleink a “gen” szót nyilván nem abban az értelemben használták, amint ma szokásos.

Az Északamerikai Egyesült Államokban megjelenő és a tudományos világban mértékadónak tekintett Science folyóirat 2000. évi novemberi számában a genetikai szakterület nemzetközi élvonalának 17 elismert képviselője az USA-tól Ukrajnáig, az európai népek származásának és őseik betelepődése idejének felderítésére indított közös kormányközi genetikai kutatásaik első eredményeit ismertette (lásd honlapunk eszme-csere rovatában az angol nyelvű eredeti szöveget és három magyar fordítását). Közleményük a genetika tudomány mai álláspontjának tekintendő. Közlésük szerint, az M45-ös leszármazási vonalból eredő M173-as eurázsiai marker 40'000-35'000 éves. Ennek két haplotípusa az EU18 és az EU19. Állításuk szerint mindkettő délkeleti irányból terjedt Európába, ezért feltehető, hogy az EU19 a régebbi, mivel ez ma szinte kizárólag Európa középső és keleti felében fordul elő, míg az EU18 szinte kizárólag Nyugat-Európában található. Az EU19 legnagyobb arányban, 60 %-ban a mai magyarban van – tehát Európa igazi őslakói vagyunk. Megállapítják még, hogy az ugyancsak M45-ből eredő M3-as az előbbivel szinte egyidőben megjelent egyes helyeken Szibériában és később Amerikában is. Más közleményekből megállapítható, hogy az EU19-es a mienkénél is nagyobb arányban található Közép-Ázsiában és Észak-Indiában – tehát a hun-szkiták világ területén. Így tehát a genetika, mint tudomány nemcsak megerősíti számos eddigi kutatás eredményét, de a maga nyelvén kimondja, hogy mink vagyunk Európa legrégebbi lakói. Tehát mink vagyunk a valódi “indoeurópaiak”. Ez az ősi gén, ily nagy gyakorisággal, mint a Kárpát-medencében egy népben, Európában sehol máshol nem található.

Ezzel a kutatással egyidejűleg a finnországi Turku-ban magyar és “finnugor” kutatók elvégezték ezen “nyelvcsalád” genetikai vizsgálatát. Megállapították, hogy a magyar és a többi “finnugor” nép között nincs genetikai kapcsolat. (Eur. J. Hum. Genet. 1999. May-Jun. 7 (4) 447-458.) Tehát lehet, hogy ezen népek között van nyelvi kapcsolat, de a magyar és a többi “finnugor” között vérségi kapcsolat biztosan nincs. Ettől még lehetnek ők is hunok!

Akkor tehát hová visz a hun-gar-orum és a hu-gar-ici? Amint azt már több dolgozatomban bizonyítottam, az –orum és az –ici latin végződés. A “gar” Labat szumér lexikonjában kétszer is szerepel, kétféle írással jelként és jelent láncot és valami körülölelő töltés-félét. Miután a ma élő szavakban népet és területet jelent (*Kashgar*, *Dzsungar*, *Bulgar*, *Ungar*) ezért jogos föltenni, hogy a *Rex Hungarorum* helyes fordítása: hunok, vagy hunok országának királya. Koronánk neve pedig helyes fordításban: Hunok Országának Megszentelt Országkoronája. A *gens Hungarorum* pedig a vérszerinti hunok közössége. Azt ugyanis tudni illik, hogy Pápai Páriz Ferenc szótárában a gen-nel képzett latin szavak kivétel nélkül vérszerinti kapcsolattal, nemzéssel foglalkozó kifejezések. A szótárban szerepel a *natio* is – első jelentése társaság (tehát nem vérszerinti kapcsolat!), második jelentése több gen! – tehát, a különböző vérszerinti közösségek társasága. (Acta XVII/1, 21. oldal.) Következésképpen a magyar nemzet a Megszentelt Koronához csatlakozott valamennyi nép összessége! Ez így pontosan megtalálható történelmi alkotmányunkban – ékes latin nyelven: “*Totum Corpus Sacrae Regni Coronae*!” Ami jellegét tekintve feltehetően nem sokban különbözik az íjészítő népek közösségétől, aminek írásos forrása ma jó kétezer éves (Mao Tu).

Miután a tudomány nem jeleskedik sem a nép, sem a nemzet fogalmának egyetemlegesen elfogadott meghatározásával, így meg kell elégedjünk a *Corpus Juris Hungarici*-ben megfogalmazott Európa legrégebbi írott alkotmányával. Eszerint a *gens Hungarorum* a (hun)nép (vérszerint), a *natio Hungarorum* a nemzet – mondhatjuk mai szóhasználatunkkal: a magyar nemzet. Deák Ferenc “a nemzet prókátor” mondta a képviselőházban 1867. február 17-én, az Alkotmány visszaállításakor: “... s itt nemcsak a magyar ajkúakról szólok, hanem általában a Magyarországot alkotó nemzetről ...”

Azt már a nyelvtudomány két óriása, Rawlison és Lenormant bebizonyította, hogy a köztudatban szumernek nevezett nyelv a szkíták nyelve. A szkíták és az avarok kapcsolata a

Folyamközzel és Egyiptommal közismert. Az viszont már kevésbé ismert, hogy a Szfinx görög szó, titokzatosat jelent – tehát nem lehet az építmény neve. Homlokát kígyó díszítette, hosszú szakállát a British Museum őrzi. Az építmény környékén élő arabok Abul Hun-nak, azaz Hun Atyának nevezik, tehát a neve: Hun. Építési ideje ismeretlen (Némäti Kálmán: Szfinx történelmi kutatásom. Budapest, 1914 és Acta XV/4, 10. oldal.).

Köztudott dolog Egyiptom viszonya a hikszoszokkal. Az egyik legjelentősebb Egyiptom-szakértő J. H. Breasted szerint « ...nem vakmerőség az avarokat a hikszoszokkal kapcsolatba hozni ». Tehát Egyiptom kapcsolata a szkíta-hun világgal nemcsak Nefretete cserkesz hercegnő révén ismert (Kr. előtt 1350 körül). Az a tény viszont már kevésbé ment át a köztudatba, hogy a magyar fejedelmi udvar műveltsége az Árpádok korában, mintegy összegzése volt a két Folyamköz és Eurázsia műveltségeinek.

Végezetül említsük meg, hogy jelenlegi ismereteink szerint Anonymus Gestájának címe nem Gens Hungarorum, hanem Gens Hunorum ! - amint iratának jelenlegi első oldalán, az első sor végén pirossal írva van. Csak tudta Anonymus, hogy mit ír. Csak tudták a magyar királyok közel ezer éven át, hogy ők kicsodák. A magyar történelem tárgyában nem szükséges hazudni semmi irányba. Értjük be azzal, ami van – a többieknek még ennyi sincs.

Hungar – Ungar

A történelemmel kapcsolatos irodalomban nem találtam elfogadható bizonyítékot a hungar-ungar szópárra. Nem foglalkozom a szó német, se angol-amerikai magyarázatával, mert nemcsak megalázó és lealázó mint gúnynév, hanem teljességgel légbőlkapott is.

Egy magyarázatát érzem logikusnak. A bizánciak, ha nem latinul, hanem görögül írtak és beszéltek, az írásban a szó elején meglévő “h”-t a beszédben elhagyták. Így lett az ő nyelvükön Hellasz-ból Ellasz – és szerintem a hungar-ból ungar. Volt aki azt írta latinul, amit hallott görögül.

Pogány

Történelemtudományunk nagyobb dicsőségére, nem tudni pontosan, hogy a Kárpát-medence népei mikortól keresztények?

Legendás püspöklisták az apostolokig vezetik vissza a pannoniai kereszténységet. Egyesek a rómaiakkal hozatják be, de Diocletianus császár (284-305) még 303-ban üldöztette a kereszténységet. Az üldözés nyomán 15 pannoniai vértanúról tudunk – és a rómaiak keresztény mivolta máig sok kérdést vet fel (Acta IX/1, 103-106. old.).

Az biztos, hogy Árpád honfoglaló népe itt gazdag keresztény világot talált és az itt talált népesség, a honfoglalókkal alkotott akkori teljes lakosság mintegy felét tette ki. Egyesek szeretik Árpád honfoglalóit pogánynak ismerni – nézzük a valóságot.

Árpád honfoglaló népe egyenjű volt – a honfoglalók temetőiben nagyjából egyenlő létszámban találunk férfiakat és nőket; a nők a férfiakkal azonos embertípust mutatnak. Mi ismert ezek tudatáról?

Ipolyi Arnold, a zsidó származású, római katolikus püspök, aki a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja lett, két kötetes, 1853-ban megjelent nagy műve címe: Magyar mythologia. Mert az van! Ebben a tárgyban, általánosan elismerten, máig nincs jobb mű.

Ipolyi szerint: „... nehéz feltenni, hogy nyelvünk egy idegen szót vett volna fel a legfőbb lény elnevezésére, melynek fogalmával nemzetünknek bírnia kellett, vagy hogy sajátját idegennel cserélte volna fel...” „...az isten név nyelvünk saját és eredeti elnevezése...” Így vélekedik még a „magyarok istene” kifejezésről is (I. 65-84. old.). “Úr” szavunk eredete is tisztázódott: tartalmában is megegyezik a folyamközi szkíták azonos szavával – a legrégibb szavaink egyike.

A Magyar Nyelv Értelmező Szótára (Budapest, 1966) szerint a “pogány” istentelen, hitetlen, minden gátlástól szabad személy és magatartás (778. old.). Pál apostol erről így ír a rómaiakhoz (Biblia, III. 10:12): “Nincs különbség zsidó meg pogány között, mert mindnyájunknak egy az Ura, aki bőkezű mindazokhoz, akik segítségül hívják.”

A kárpát-medencei térítés a passauai püspök feladata volt, aki 974-ben VII. Benedek pápának

egyebek közt ezt jelentette eleinkről: “A papok bárhova mehettek. A pogányok oly békében élnek a keresztényekkel, hogy megvalósulni látszik Ézaiás próféta jövendölése: a farkas a báránnyal együtt legel és az oroszlán szénát eszik, miként az ökör”. (Acta XXIII/1, 15. old.). Elég meglepő közlés, ha figyelembe vesszük a korabeli európai viszonyokat.

Ezek után könnyű megérteni, hogy a kereszténység minden más európai népnél gyorsabban lett a sajátunk, méghozzá egyetlen vértanú nélkül. Első keresztény királyunk a római egyház első szent királya, sőt a szakadár keresztény egyház szentje is, családja több szentet adott ennek az egyháznak, mint bármely más család. Királysága a földkerekség egyetlen apostoli királysága, koronája a kereszténység első szent koronája.

A világ harangjai pedig a mi keresztény tettünk emlékét éneklik minden délből.

Összefoglaló

A címben föltesztetett kérdésre, tudományos pontossággal én sem tudok válaszolni. Viszont semmi okom az ellen tiltakozni, hogy magyarnak születtem, amint keresztény (keresztény) is vagyok, s már biztosan nem fogok fehér lovat áldozni. Éppily természetességgel ódzkodom azoktól, akik révülni járnak, paráznak ugrálnak, kacagányban díszlegnek és úton útfélen visszaélnék emberek jóhiszeműségével, hazaszeretetével, nemzetünk iránti hűségével.

Egy nemrégiben lezajlott nevezetes, nagyon nagyon magyar rendezvény végén, az ott eluralkodott táltos, a rendezvényről készített és terjesztett lemezen tudatja az emberiséggel a nagy igazságot. Azt mondja, hogy a Képes Krónikában írva van, hogy Árpáddal bejöttek a Kárpát-medencébe a hunok, azaz a magyarok. Ezek után nincs már miről beszélni, a helyzet világos – állítja.

Eltekintve attól, hogy egymagában több és esetleg egybevágó krónikai adat sem lehet egy ilyen fontos ügyben eléggé meggyőző, hiszen tudvalévő, hogy az akkor írók is olvasták – a korábban írt történelemkönyveket.

Minden esetre elővettem a Képes Krónika magyar fordítását és szószerint találtam benne ilyen szöveget. Csakhogy, ezt a könyvet Kr. után 1358 táján írták és rajzolták, akkor még – az én ismereteim szerint - nem létezett a “magyar” szó. Legalábbis – tudtommal – korábbi létezését eddig még nem bizonyította senki. Az Országos Széchényi Könyvtárban, a Budavárban, kézbe vehettem a latin szöveget és az egész könyvben nem találtam a “magyar” szót. Megengedem, hogy én nem tudom a szöveget elég jól olvasni – de én nem találtam. Ebből megállapítottam, hogy a magyar szövegbe – igen nagy valószínűség szerint – vagy a fordító, vagy a kiadó, esetleg magyarázatként (?) írta azt, hogy “tehát a magyarok”. Ezzel a “magyarázattal” sem tudok azonosulni, de azt különösen helytelenítem, ha valakik így játszanak jószándékú emberek érzelmeivel (is). Mert ez a “technika” semmiben sem különböznék attól, ami ellen ezek az emberek hősi harcot vívnak. Semmiféle cél nem szentesít tisztességtelen eszközt.

Van arra elégséges tisztességes bizonyíték, hogy hunok (is) vagyunk. Nem szükséges hazudni – hacsak nem akarunk szebbnek látszani, mint valóban vagyunk és ebből anyagi, sőt máségyéb hasznot húzni. Viszont a tudomány útja néha rögzös – ezt lehet tudni, de a tisztességes ember számára csak ez az út a járható.

Persze, feltehetőleg úgy vagyunk hunok, amint Mao Tu írta. Eleink biztosan részei voltak a sokezer éves hun világnak és nyilván nyelvünk is nagyban rokonítható az ott leginkább beszélt nyelvhez. De éppígy vagyunk kelták, szkíták, avarok is. Hiszen biztosan bennünk is élnek, akkor is, ha kunok, alánok, szarmaták, palócok, vagy székelyek vagyunk.

Werbőczy harmas könyvében találtam ezt a mondatot: “Az erdélyi scithákról, akiket székelyeknek hívunk...” II. Sylveszter pápa III. Ottó császárhoz írott levelében Istvánt, mint a szkíták vitéz királyát említi. (I. Harvett: Lettres de Gerbert. Gerbert levelei. Paris, 1889.)

Csak gyanítom, hogy akik ezen népek tudatos írtására szövetkeztek, azok találták ki (talán) nekünk a magyar népvét, a pogány ősokeket, esetleg pont azzal a céllal, hogy elfelejtessék velünk saját igazi múltunkat. Így kell elvágni egy népet valódi gyökereitől, hogy elpusztuljon. Az csak a mi tehetségünket és élni akarásunkat bizonyítja, hogy ezzel a népnévvel is még mindég élünk.

Végezetül ide kívánczik még egy gondolatsor. Nem vagyunk rokontalan kis nép, hiszen rokonunk a sok és igen gazdag hun rokonnép egész Euráziában az írektől, a baszkoktól egészen Japánig. Ezek többsége vérrokonunk is – gens Hunorum. A hun birodalmi gondolat szellemében, a többi a natio Hunorum, vagy Hungarorum, a Kárpát-medence körzetében pedig a Megszentelt Korona Népe. Ez utóbbiak itt élnek mind Közép-Európában. Nem mindannyian véreink – csak részben. De közös a történelmünk – sok ezer éve, jövőnk is csak közösen van.

László Gyula rajza

2. A kormányzó

A magyar állam formája 1848 óta népképviselőileg korlátozott alkotmányos királyság. Az írott magyar alkotmányban (megtalálható a Corpus Juris Hungarici-ben) a kormányzó a Magyar Királyság feje (Caput Sacrae Regni Hungarici Coronae) arra az esetre, ha nincs király. Kormányzó volt:

Hunyadi János 1446. június 6-1453. január közepe

Szilágyi Mihály 1458. január 24-1458. augusztus?

Gritti Aloisio 1530. december – 1534. szeptember 29. Szapolyai János király kinevezte.

Kossuth Lajos 1849. április 14-1849. augusztus 11.

Görgey Artúr 1849. augusztus 11-1849. augusztus 13.

Horthy Miklós 1920. március 1-1944. október 15.

Szálasi Ferenc nemzetvezető 1944. október 16-1945 (?). Kormányzóságának jogszerűsége több mint kérdéses.

A Corpus Juris Hungarici I. Szent István (később Szent István) magyar király első könyvével (Decretum liber primus, talán Kr. u. 1016) kezdődik. A Régi Törvénytár szövege 1830-ig latin, az 1832-1836-os Országgyűlésé kétnyelvű (latin és magyar), az 1848-as törvényhozásunké magyar. Az Új Törvénytár (1867 óta) nyelve magyar. A két időszak között (1848-as - 1867), valamint az 1944. március 19-től napjainkig hozott "törvényeket" nem ismerjük el a Magyar Törvénytár részeként.

A történelmi magyar alkotmány valódi szakértői egyetértenek abban, hogy az írott magyar alkotmány a Vérszerződéssel kezdődik, aminek egy változatát Anonymus Gesta Hungarorum-a (helyesen: Gesta Hungarum) megőrizte így (Magyar Helikon, Budapest, 1977. Fordította: Paizs Dezső, 83. old.):

"6/ Esküjük

Az eskü első szakasza így hangzott: Hogy ameddig csak az ő életük, sőt az utódaiké is tart, mindig Álmos vezér ivadékából lesz a vezérük. Az eskü második szakasza így hangzott: Hogy ami jószágot csak fáradalmaik árán szerezhetnek, mindegyiküknek része legyen abban. Az eskü harmadik szakasza így hangzott: Hogy azok a fejedelmi személyek, akik a tulajdon szabad akaratukból választották Álmost urukká, sem ők maguk, sem fiaik soha, semmi esetre ki ne essenek a vezér tanácsából és az ország tisztségeiből. Az eskü negyedik szakasza így hangzott: hogyha valaki utódaik közül hűtlen lenne a vezér személyéhez, vagy egyenlenséget szítana rokonai között, a bűnösnek vére omoljon, amint az ő vérük omlott az esküben, melyet Álmos vezérnek tettek. Az eskü ötödik szakasza így hangzott: Hogyha valaki Álmos vezér és a többi fejedelmi személyek utódai közül az esküvel kötött megállapodásokat meg akarná szegni, örök átok sújtsa."

A magyar történelemtudomány nagy dicsőségére máig nem tisztázódott: hol, mikor és mennyi Vérszerződést kötöttünk? Nem a vérszerinti rokonoknak (gens hunorum) kellett a vérszerződés, hanem azoknak, akik nem vérszerinti rokonok (natio hunorum), hogy ily módon váljanak egy nemzetté (csak a magyar ismeri ezt a kifejezést: test-vér). Amint a bibliai szöveg is csak magyarul érthető igazán: "Asszony a neve, mivel a férfiből lett...s a kettő egy test lesz." (Feleség! Teremtés I. 2:24.)

A valódi alkotmányjogász számára a Vérszerződés harmadik pontja a legjelentősebb, amely arról szól, hogy az Árpádot megválasztók és leszármazottjaik, a vezér tanácsából ki ne zárassanak. Tehát, az európai fejlődésnek akkori állapotában, amikor az Isten kegyelméből uralkodó, abszolút királyság már kialakult, olyan magyar alkotmányt, sőt olyan alkotmányjogi vezérelvet fogadott el, amely biztosította az államfő és az alárendeltek együttműködését.

Azért jelentős tehát a magyar alkotmányjogász számára a Vérszerződés, mert ebben már felismerhető, hogy a nemzet az állami főhatalom gyakorlását már akkor is megosztottnak tekintette a vezér és tanácsa között és ez fontos tényező, mert arra utal, hogy az alkotmányosság az államfő és az országgyűlés együttműködésében található. Az állami főhatalom gyakorlása tehát a történelmi magyar alkotmány szellemében nem lehet az országgyűlés kizárólagos jogköre, vagyis nem fogadható el az

országgyűlés teljes szuverenitása.

A Vérszerződés jelenléte a magyar jogban mindmáig kimutatható. Példának említsük meg, hogy az EU mindmáig egyik legfontosabb feladatának tekinti (lásd: Lissaboni Szerződés) a diszkrimináció elleni harcot, ezen belül a nők egyenjogúsítását. Tehát, ez ott még mindig nincs rendben. Nálunk az egész középkorban a nők hadakat vezettek, várakat védtek, sőt: örökölték, ami Európában egyedülálló - ám a lovasműveltségben természetes. A vérszerződés tipikus lovasműveltségbeli jogi aktus - Nyugat-Európában ismeretlen.

Vérszerződés. Szkíta arany. Ermitázs

3. Trianonról tárgyilagosan

Trianon két francia királyi palota, a versaillesi parkban, Párizstól 15 kilométerre. Épült 1678-1688-ban. Falai közt, ágyain háborúk, államok, népek történetét alakították. A mienkét is.

Az első nagy háború után itt írták alá a “Trianoni Békeszerződés”-t. A mienkét is.

Vannak történelemkönyvek, amelyek az emberiség történetét úgy írják le, mint háborúk és békekötések sorát. A háborúk mind borzalmasak, a békekötések - majdnem mind egyformák. Az emberiség írásos emlékezetében, az asszírokkal jelent meg mint új dolog, a legyőzöttek tömeges legyilkolása, lakhelyükről való tömeges elhurcolása, a koncentrációs tábor, a hadifoglyok eleven megnyúzása. Azóta ez a történelemben gyakorta megismétlődik és jellemző számos “békekötést”. A mienkét is.

Ormos Mária történész szerint – aki a magyar bolsevista párt legutolsó politikai bizottságának tagja volt – Trianont az 1919-es magyar “Tanácsköztársaság” miatt kaptuk (Pádovától Trianonig. Budapest, 1983. 204 és 210. oldal).

Az első világháborút lezáró “Trianoni Békeszerződés”-t a magyar küldöttek 1920. június 4-én írták alá a trianoni palotában. Mint törvényt, az 1920. évi XXXIII. tc.-t a Magyar Királyságban 1920. november 13-án a Magyar Nemzetgyűlés becikkelyezte és 1921. július 26-án életbelépett. Ennek értelmében 232'448 km² területet és vele 13'271'370 magyar lakost, megkérdezésük nélkül, a szomszédságunkban, többségében akkor alakított államokhoz csatolták. Az egyes országok részesedése a hadizsákmányból a következő:

	Terület (km ²) (1914)	lakos (fő) (1910)
Magyar Királyság	325'411	20'886'487
Elcsatolva összesen	232'448	13'271'370
az összes százalékában	71,4	63,5
ebből		
Ausztria	4'020	292'031
Cseh-Szlovákország	61'633	3'515'351
ebből a Szovjetunió (Ukrajna) kapott a		
II. nagy háború után	12'656	604'593
Lengyelország	589	24'880
Olaszország	21	49'806
Románia	103'093	5'256'451
Szerbia	20'551	1'510'897
Horvátország	25'879	1'670'018
Szlovénország	16'662	951'936
Maradt Magyar Királyság 1920-ban	92'963	7'615'117

Az elcsatolt területeken, a mintegy 13 millió lakosból legalább 4 millió magyar nemzetiségű volt, de senkit nem kérdeztek, hogy hová kíván tartozni. Egyedül Sopron térségében engedélyezték a nép megkérdezését, ahol a főleg német ajkú lakosság többsége Magyarország mellett szavazott. Áltörténészek itt is, ott is hazudják, hogy *a szavazásnál csalás történt. Teszik ezt annak ellenére, hogy a népszavazás nemzetközi ellenőrzés mellett történt és eredményét akkor valamennyi érdekelt fél*

elismerte. Hovatartozásáról szavazhatott a későbbiekben még ebben a térségben néhány, főleg horvátok által lakott falú - mind a maradás mellett döntött.

A két békeparancs (1920 és 1947) végrehajtása után, a « kedvezményezettek » étvágya tovább nőtt: elüldöztek, kitelepítettek, legyilkoltak több mint kétmillió, általuk magyarnak meghatározott embert. Ebben a bűntényben osztozik mindegyik „békecsináló” és mindegyik megszálló – ha nemis egyenlő arányban.

A tettesek bűntényüket megismételték a második nagy háború után. Tetézték továbbá azzal, hogy “Pozsony természetes növekedéséhez” a Dunán innen elvettek tőlünk újabb 62 km² területet.

Így büntettek tehát minket, akiknek a két világháború kirobbantásához semmi közünk. Az első esetben – az 1849-től 1867-ig tartó idegen diktatúra után – a külügyek és a hadügyek vonatkozásában nemzeti önrendelkezésünk továbbra is erősen korlátozott volt. A második esetben pedig, egy minden tekintetben megnyomorított, számottevő katonai erő nélküli ország volt a miénk. Tegyük hozzá, hogy mi a kényszerhelyzetben se a megszállóink ellen, hanem a bolsevizmus ellen léptünk harcra. Akik viszont bennünket ismét térdrekenyszerítettek, megaláztak, kifosztottak, azok (Ausztria kivételével) a második világháború győztes hatalmai, a bolsevisták szövetségesei. A Canterbury érsek megáldotta azt a kardot, amit az angol királynő Sztálin marsallnak ajándékozott.

Egész biztosan nincs olyan józanul gondolkodó és érző magyar ember, akinek mindez ne fájna. Nem önmagában az elcsatolás. Volt már ilyen, lesz még ilyen, és ezen tényleg lehet változtatni. Hanem mindaz, ami ekörül és ezután történt és történik, kivétel nélkül, valamennyi érintett területen. Az ma már hiteles történelem, hogy ezekkel a bennünket megrabló népekkel a magyarság, a biztosan jóval több, mint ezeregyszáz éves kárpát-medencei történelmében mindig lovagiasan viselkedett, ezek a népek, amióta tehetik úgy bánnak velünk, ahogyan biztosan nem érdemeljük. Befogadtuk őket, Megszentelt Koronánk népei lettek. Hazát adtunk nekik Európa legrégibb jogállamában. Védjük őket nemcsak ellenségeink, de saját vérengző uraik ellen is, akik elől hozzánk menekültek. Amit ellenünk fölhoznak, az mindehhez képest semmiség. Mi nem telepítettünk ki százazreket, szalagfűrészsel nem fűrészeltünk ketté senkit, nem kergettünk minden jogtól és vagyontól megfosztva embereket a világba. Nem. Amit felhánytorgatnak nekünk, attól jószerével mi is szenvedtünk, biztosan többet is mint ők, azoktól, akik akkor bennünket is, őket is gyötörtek. Egyszer felelni fognak ezért, akár hiszik, hogy van Isten, akár nem.

Itt jegyzem meg, hogy mindezek után, a magyarság körében, ezekkel a népekkel szembeni gyűlöletet sehol soha nem tapasztaltam.

Ám idézzünk fel kárpát-medencei közös történelmünkéből néhány idevágó példát és tegyük fel a kérdést: akik ma bennünket ma oly fennhéjázón leckéztetnek, ugyan miben mutatnak ma nekünk példát?

Nálunk jogszerint a magyar nemzet minden része Megszentelt Koronánk egyenjogú tagja. A mi jogrendszerünk kisebbséget soha nem ismert, csak a magyar nemzet egyes részeit, ezek a nemzetiségek. Így van magyar, cigány, oláh, szász, szerb, tót, zsidó, stb. tagja a Megszentelt Koronáknak, és ez így együtt a magyar nemzet. Például az oláhok felett első fokon saját boérjaik ítéleztek. A magyar király önmagát nevezte meg a zsidók legfőbb bírójául. Ilyen jogokat hiába keresnénk Európa újkori történelmében. Vagy gondoljunk Mikszáth Kálmán híres regényére "A fekete város"-ra. Lőcse városának német polgárai, akik Magyarországon a magukkal hozott jogrendjük szerint élhettek, lefejeztették - hangsúlyozzuk: minden következmény nélkül! - 1699-ben az alispánt, azt a magyar főnemest, aki a vármegyében a magyar királyt képviselte. Megtehetette a város, mert a Magyar Királyság a betelepülő idegeneknek ilyen jogokat adott és biztosított.

Azt máig senki nem számolta össze, hogy Habsburg királyaink Ferenc Józsefig mennyi magyart gyilkoltattak le az idegenből idehozott katonáikkal? Példaként említsük meg, hogy Habsburg Mária Terézia, magyar királynő, 1764. január 7-én ágyúval, fegyverekkel lemészároltatott mintegy 400, az alkotmányos jogairól tárgyaló fegyvertelen székelyt Madéfalván. Ki tudna arra példát, hogy mi, valami ilyent tettünk volna saját nemzetiségeinkkel?

Egyik előadásom alkalmával valaki elmondta, hogy nemrégiben egy előadáson azt hallotta, hogy “eljött az ideje Trianon revíziójának” és kérdezi erről az én véleményem. Egy másik

előadásomon valaki megkérdezte ezzel összefüggésben, hogy van-e innen kiút? Van – válaszoltam – akár hiszik hogy van Isten, akár nem.

Mivel engem közgazdászként is és történészként is csak az ellenőrzött valóságos adat érdekel – hinni csak a templomba járok – ezért elhatároztam, a vonatkozó tények összegyűjtését.

a. Történelem

Jelenünk a múltunk következménye, jövőnk pedig nagyban függ attól, hogy multunk ismeretében mennyire tudjuk a jelen folyamatait megérteni és a múlt tapasztalatai alapján úgy befolyásolni, hogy abból a kívánatos jövő alakuljon. Így függ össze a két tudomány: a közgazdaságtan és a történelemtudomány.

Trianon jobb megértéséhez induljunk ki a történelemből. Nézzük csak azt röviden, ami a folyamat végén álló eredményhez vezet.

b. Határ

Ma a határ nekünk sorompót jelent és egy csomó goromba embert, akik önfeledten turkálnak testünkben, iratainkban, magánéletünkben és csomagjainkban. Budapest és Kispest határán van a határ út. Gyermekkoromban ott még állt a vámhivatal épülete. A villamosra felszálltak a vámosok és átvizsgálták a Budapest belterületére igyekvő kofák csomagjait. A nyilas hatalomátvétel után egyenruhás „testvérek” is fölszálltak és izgatottan keresgéltek. Nem volt ez mindég így.

Amit ma határként tisztelünk, Mária Terézia korában jött komolyabban „divatba”. Nem volt szöges drót meg aknazár, de a sok békekötés alkalmával vonalakat húztak Európában és azt határnak nevezték. A vonal két oldalán más és más hatalmi világ volt, de ritkán vitték túlzásba. Az útvonalon rendszeresen közlekedő postakocsi például megállt a határnál. A dolognak leginkább az őseredeti jellege erősödött: ki hová fizet adót és ki kinek kell a katonája legyen. Például az angol király a továbbiakban *fizetett némely uralkodónak* azért, hogy embert kapott a területéről, akiket a tengerpartra szállított. Ott angol hajóra tették, valamely angol gyarmaton kiengedték és angol katonai ruhába öltöztették. Szegény ember nem tehetett mást, mint harcolt az angol érdekekért – máskülömben megölték, esetleg meg is ették a helybeliek.

Miként az emberi műveltség legtöbb ésszerű szervezeti megjelenési formája, így a határ is a lovasműveltségű népek találománya. Nem ezek a népek tehetnek találmányuk eldurvulásáról. Nagyállat tartók voltak, a nagy állat könnyedén és hamar bejár nagy területet. Ha elkalandoz, könnyen kárt okoz, esetleg a szomszédban, ami a szomszédok között hamar halálos gyűlölködést eredményezhet. Ezért kitalálták a *gyepűt*. A gyeptől két birtok közötti senkiföldje, amit műveletlenül hagynak. Ahol van elég föld, ott a gyeptől, ebben a szerepében igen jól bevált.

Amikor Árpád lovasműveltségű honvisszafoglalói, Európa földjén valamennyi állam között, amelyek most is állnak, a legrégebbi egységes majd keresztény államunkat létrehozták, országunkat széles gyeptől vették körül. A „határ” soha nem húzódott, mondjuk a Kárpátok gerincén. Az ő gondolatmenetük szerint az értelmetlen lett volna, hatalmi helyzetükben meg sem engedték, hogy valaki odáig merészkedjen.

c. Magyar gyeptől

A gyeptől tehát a szomszédok közötti lehetséges ellenségeskedés megelőzésére szolgáló terület. Nagyobb birodalmak esetén ez a terület nem lakatlan. Ilyen helyzetben a gyeptől azt a célt is szolgálja, hogy lelassítsa, megnehezítse ellenséges hadak mozgását. Az ilyen gyeptől mélységben tagolt, jól kiépített védelmi rendszer is. Területére a lovasnépek történelmi szokásainak megfelelően – csatlakozott népeket telepítettek. Ezek egy része szolgálként, megélhetőségük biztosítása mellett, víztárolókat, gátakat, erősségeket stb. építettek. Gondoskodtak ezen műtárgyak működőképességéről, ellátásáról. Ellenség közeledtével működésbe hozták: például elárasztottak területeket vízzel. Az

odatelepített segédnép másik része kiváló harcos segédnép volt. Ezek figyelték, majd követték és nyugtalanították a betörő ellenséget.

Így jöttek létre a néhol máig fennálló –ör, -lövő stb. nevű települések messze, a Kárpát-medencén kívül is. Némi kitérő után (d-f) vizsgáljuk ezt a magyar gyepűt egyenként, a területén később kialakult államok rendjében, elsősorban a korabeli, néhol egymásnak is ellentmondó *írott források* alapján.

d. Körülmények

A gyepű után vizsgáljunk meg néhány körülményt, amelyek *Trianonhoz vezettek és amik Trianonból következtek*. Nem mind, mert akkor le kellene írni szinte az egész történelmünket. Csak kiemelek öt ténnyt, amit fontosnak tartok.

1. *Az európai országok lettek - mi a miénket alapítottuk.*

2. *Elvesztettünk egymásután két világháborút.* Következményeit tekintve, visszatekintve a mából, megállapíthatjuk, hogy *mindkettőt egyedül mi veszítettük el*. Az első úgy, hogy befejezésekor honvédségünket senki nem győzte le, katonáink mind idegen területen álltak, országunk területén egyetlen idegen katona sem volt. A hazatérő katonáinkat leszerelték, mire az ellenség még a fővárosunkat is elfoglalta. Az ellenállást a Tanácsköztársaság bolsevista vezetői szervezték – nem csekély eredménnyel. Az idegen katonákat végül a nagyhatalmak kiharcolták, de vittek amit tudtak, végül megtarthatták hazánk kétharmadát. A románok nagyobb darabot szakítottak ki belőlünk, mint amennyi sajátjuk volt. Körülöttünk létrejött egy sor olyan ország, amely korábban sohasem létezett, ahol az “államalkotó nép” lett az ország legnagyobb kisebbsége. A háború győztes országai lettek, noha kitörésekor nem is léteztek.

3. *Királynélküli királyság lettünk.* Volt erre már példa, Európa legrégebb írott alkotmánya, a miénk, erről is intézkedett: kormányzót választottunk.

Nemrégiben még a római pápa is kijelentette, hogy mi akadályoztuk az utolsó magyar király visszatértét, ami valótlan, mert azt legyőzőink tették.

Odaveszett így országunk kétharmadával a király is. De eltűnt és a ránszabadított kommunizmussal (senki ne állítsa, hogy ezért is mi vagyunk a felelősek!) *kipusztult nemzeti vezető rétegünk*. Elenségeink nekünk két adagban a bolsevizmust juttaták, s elpusztították nemzeti alkotmányunkat, kiölik nemzettudatunkat és mára elvették tőlünk maradék vagyunkánkat, s mindezzel *a jövőnket* is.

Ugyanezt tervezték Trianonban a törökök államával is, de ők fegyverrel megvédték a magukét és szétverve is, ma már ismét komoly tényezőt jelentenek Európában.

A két nagy háborúban ugyan elveszett egész hazánk, de az igazi veszteséget a bolsevista megszállónk hozta: elvesztettük sokezer éves élő kapcsolatunkat a világgal. Ezt a kapcsolatot nem biztosítják a fejformák, a haplotípus, a vércsoport. Ezt a kapcsolatot csak élő emberek tartják. Ezt a kapcsolatrendszer zúzta szét kárpát-medencei történelmünk egyedülálló eseménye: az ország egész területe tartósan idegen megszállás alá került. Árpád népének honfoglalása után röviddel megkezdődött nemzeti vezető rétegünk kicserélése, kiirtása, ami a huszadik század végére befejeződött. Maradt a fejforma és a haplotípus. Ha van istenünk, ezekből még újjászülethetünk – újabb párezer év alatt.

4. *Az első nagy háború után, két nagy diktatórikus állam között, mindkettő nagy nyomása ellenére, semlegesek maradtunk 1941. június 28-ig.* Eddig az időpontig mintegy kétszáz ezer, elsősorban a szomszédos országokból származó, sokféle nemzetiségű embernek menedéket nyújtottunk. Vegyük hozzá, hogy közvetlenül a trianoni tragédia után – tehát alig 22 éve! – legkevesebb egymillió nem magyar menekültet kellett a megnyomorított ország befogadja. Közben – 1929 és 1933 között – megszenvedtük az addigi történelem, talán legsúlyosabb gazdasági válságát – ami után megszületett a Pengő, az akkori világ egyik legszilárdabb valutája.

5. *Nincs Európában még egy nép, amely annyi és oly szép forradalmat hajtott végre, mint a magyar.* Háborúban egyedül mi legyőztük a Szovjetunió Vörös Hadseregét 1956-ban, miáltal megindult a kommunizmus összeomlása egész Európában. Az úgynevezett “szocialista tábor”-ban

egyedül mi végrehajtottunk egy sikeres gazdasági reformot 1968. január 1-én. Végül forradalmunk társadalmi, befejező része után – jelképesen mondva – mi vittük a kulcsot Berlinbe a Brandenburgi kapuhoz. Kívívtuk az egész világ csodálatát – és mára itt állunk nyomorultul, mindenünkből kifosztva.

e. Kárpát-medence

Az európai népek és műveltség egyik bölcsője. A legrégebb európai gén (EU19) ma itt található a legnagyobb arányban: 60 %. A Homo Sapiens Sapiens első betelepülői hozták dél-kelet irányból, úgy 40-35 ezer éve. Főleg angol és részben francia szakemberek szerint, innen indult az európai földművelés és ipar. Ebben fő szerepe lehet legnagyobb folyójának a Dunának. A szárazföldek belsejében az első, fontos útvonal mindenütt a folyó volt. Európában a Volga, a Don, a Duna, a Po, a Loire, a Rajna és a többi és a többi.

A Dunát a folyamköziek Ister-nek, a görögök Istros-nak nevezték. A fáraók sírjaiban erdélyi aranyat is találnak. A Kárpát-medence Európa legrégebb obszidián- és só-lelőhelye. Az új világ fölfedezéséig innen származott Európa aranyának és ezüstjének 80-90 %-a, a legutóbbi időig szinte minden igazán jó mezőgazdasági termék: állat, gabona, gyümölcs stb.

f. A pánszláv diadal

Az első világháború szláv kezdeményezés volt, s annak minden lényeges vonásában szláv eredmény. A casus bellit a szerbek szolgáltatták, a konfliktust világháborúvá az oroszok növelték, a bomlasztás feladatát a csehek végezték el, s a gyümölcsöket közösen rakták zsebre. Mindössze az oroszok vártak a maguk részére egy negyedszázadot.

A versaillesi békét követő negyedszázad során igen sok tünődést váltott ki mindenfelé az az igen elgondolkasztó körülmény, hogy a béke megalkotói előtt álló feladatok és a valójában létrejött tények között meglepő belső ellentmondás feszül.

A békeművet lényegében és igazában két nyugat-európai nagyhatalom - közöttük is elsősorban Franciaország hozta létre. A háborúnak, általában a nyugat-európai szituációnak tanulságából – a nyugati hatalmak szempontjából legalábbis - az következett, hogy a háborúért elsősorban felelősnek tekintett német imperializmust olyan kedvezőtlen előfeltételek közé kell helyezni, hogy a jövőben ne fenyegethesse a békés szomszédok, elsősorban s mindenekelőtt Franciaország biztonságát. A francia biztonság követelményének minden egyebet háttérbeszorító elsőbbsége egyébként nemcsak a franciákat töltötte el Foch marshalltól, a biztonság-eszme legszélsőségesebb képviselőjétől kezdve az utolsó francia parasztig, hanem magát az egész nyugati világot képviselő konferenciát is. A békealkotás vezéralakjai számára – mint ahogy a francia, az angol és a belga világ számára általában – a világháború éppúgy német háborút jelntett, mint ahogyan a biztonság állapotának megteremtése is par excellce német kérdés volt. A központi hatalmak másik tagja, mint veszélyelem és ennél fogva mint probléma a nyugati érdekek szempontjából távoli ügy és majdnem közömbös kérdés volt, pontosan kifejezve csak mint a német veszély függvénye volt jelen. A versaillesi problémát tehát Németország alkotta és jelentette úgy is, mint megszüntetésre váró múlt és úgy is, mint megelőzést kívánó jövő.

A Franciaországot eltöltő félelem, nyugtalanság és szenvedély minden esetre nem az Osztrák-Magyar Monarchiának szólt, hanem Németországnak és mindaz, ami ebből a reális és indokolt volt - bármennyi volt is belőle reális és indokolt – Németországra vonatkozott. Mindenesetre az ügy szemlélete éppúgy, mint a közhangulat pontosan és logikusan annak felelt meg, amit Clemenceau Versailles fő- és szinte egyetlen feladatának tekintett: széttagozni a germán imperializmust.

Ez tehát a problema és a cél, sőt ez a kérlelhetetlen szándék.

Ismert dolog a történelemből, hogy legjobban gyűlölik egymást a rokonok és a szomszédok. A frank éppúgy germán, mint a szász meg a sváb. Az egyik vizi-gót – tehát nyugati gót, a másik osztro-gót – tehát keleti gót. Ez a két társaság egymást gyilkolta, már Atila és Aetius csatájában is.

És most vessünk egy pillantást egy-két emberöltő mindent leegyszerűsítő és sok mindent megvilágosító távolából arra, hogy e céllal és szándékkal szemben, mi az, amit Versailles valójában

tett:

1. Megsemmisítette az osztrák-magyar birodalmat, amelynek megsemmisítéséhez sem Angliának, sem Franciaországnak, sem az Egyesült Államoknak érdeke nem fűződött, sőt, a „biztonság” eszméjéhez is – még Versailles nemzedéke szemében is – csak másodrangú vonatkozása volt (azóta természetesen kiderült, hogy még harmadrangú vonatkozása sem volt). Érdeke fűződött hozzá azonban a szlávoknak: cseheknek, szerbeknek, szlovákoknak, lengyeleknek, horvátoknak, szlovéneknek, oroszoknak s az érdekkörükbe tartozó nem-szláv, de ortodox románoknak.

2. A Balkán-félszigetet, a Földközi-tenger felé vezető orosz utat, amely eddig az oroszellenes Monarchia, elsősorban és közvetlenül a magyar Kárpát-medence ellenőrzése és befolyása alatt állott, szerb uralom alá vette s ezzel az Adriai-tenger és Görögország szláv befolyás alá vonásának előkészítésére mindent megtett.

3. Egy nagy szlávellenes birodalom helyett teremtett három jelentékeny szláv államot: Csehszlovákiát, Lengyelországot és Jugoszláviát, mind a hármat a Földközi-tenger felé vezető orosz útvonalon, s ezáltal az európai szláv államok számát (a baltiak nélkül) hatra, a szláv felségjog alatt álló európai területet 5,9 millió négyzetkm-re (Európa egész területének 52 százalékára) emelte. Így a pánszláv gondolat és az orosz expanzió két évszázados gondolata előtt minden sorompót felhúzott.

4. Megteremtette az előfeltételét egy későbbi szláv blokk létrejöttének, 240 millió európai szláv politikai egybemarkolásának és közjük ékelt 50 millió nem-szláv teljes bekerítésének s így Európa kettéhasadásának.

5. Az északi és a déli szláv tömb közötti politikai és katonai akadályok lerombolása után, meghagyott két veszendő töredéket, Ausztriát és Csonka-Magyarországot a kisantant nevű politikai és katonai szövetség által szláv, végső elemzésben orosz fenyegetés alá helyezte és ezáltal német orientációba hajszolta.

6. A Monarchiával kapcsolatos radikális intézkedésekhez viszonyítva jelentéktelen, átmeneti, sőt nagyrészen végre sem hajtott intézkedések leszámításával Németországot lényegében meghagyta nemzeti erőtartálékainak birtokában s megelégedett azzal, hogy fölösleges és embertelen intézkedésekkel a német önérzetet és a német fájdalmat ingerelje.

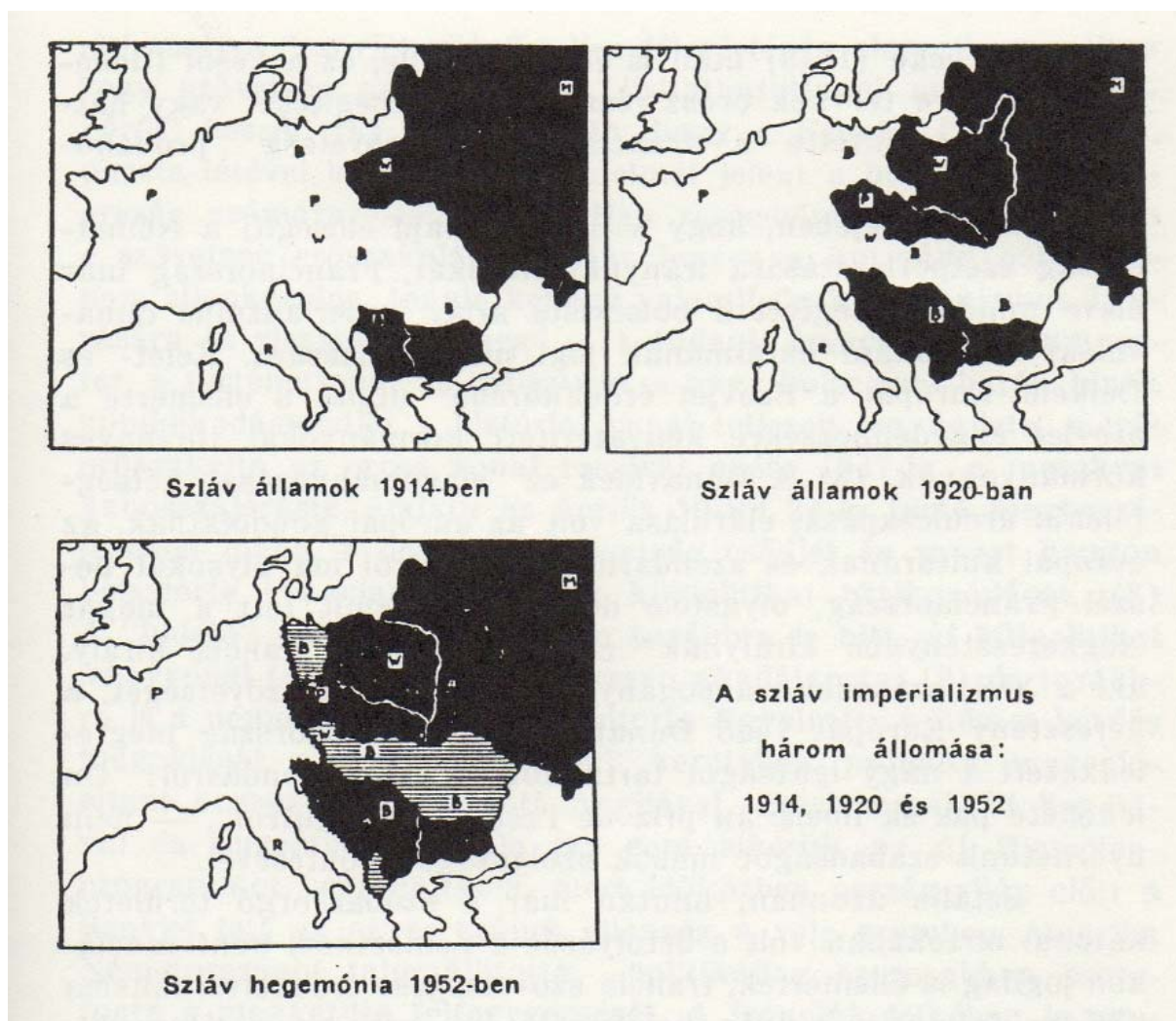
7. A legyőzött államok haderejét és fegyverzetét korlátozta anélkül, hogy a győztesekét is korlátozta volna s ezzel megalázta és kiszolgáltatatta őket a felfegyverzetek önkényének, különösen a veszélyben lévő Keleten.

A részleteken túli első összbenyomás meglepő: a francia biztonságnak és a német-gyűlöletnek, mint két uralkodó planétának jegyében létrejövő versaillesi béke minden lényeges, tudatos és maradandó tette nem Németországra, hanem Közép-Európa keleti felére irányult. A konferencia, mintha hipnotikus álomban cselekednék: nem művelte amit akart és amire készült. Valóban a német-gyűlölet, a németektől való félelem és a mindenáron való biztonság hármas motívumából fakadó kérlelhetetlen szándék eredményeinek mérlege meglepő: Németország 520'000 négyzetkm-nyi területéből és 70 millió lakosából elvettek 48'000 négyzetkm-t és kb. 6.5 millió lakost, ezzel szemben a Monarchia 640'000 négyzetkm-nyi területéből és 51 millió lakosából elvettek kb. 470'000 négyzetkm-t és 37 millió lakost. S itt ne vesse senki ellen, hogy a Monarchia nemzetiségi állam volt, mert az utódállamok, amiket belőle formáltak méginkább nemzetiségi államok lettek. A népek önrendelkezési joga grandiozus ürügynél nem volt egyéb. Elvették ugyan Németország gyarmatait, de az mégsem olyan veszteség, mint nekünk például Erdély, stb.

A fenti értékösszehasonlítás ténybeliségén és jelentőségén nem sokat változtat, hogy a Németországra kirótt jóvátétel aránylag óriási mértékben magasabb volt. Az ilyesmi bármilyen súlyos, a generációra nem pedig a nemzetre kirótt büntetés, mint a területtől és a lakosságtól való megfosztása még akkor sem halálos, ha csakugyan ki kell fizetni (az utolsó részletet Németország 2010 végén fogja kifizetni).

Az, amiről szó van amiben a szándékok és a tettek meglepő ellentmondása leginkább kiütözik, az – a bánásmód. A stílus, az eljárás logikátlan kétfélesége, sőt a két fél előtt felcserélt algebrai előjelek. A szenvedélyesen gyűlölt s szenvedélyesen rettegett és szenvedélyesen megsemmisíteni vágyott Németország esetében aránylag kicsi töredéket jelentő területváltozásoknál is észlelhető egy bizonyos gondosságra és korrektségre való törekvés. A versaillesi hatalmas arányú területi

intézkedések méreteihez képest aránylag jelentéktelen területet és lakosságot képviselő Észak-Schleswig, vagy a Saar-vidék hovatartozását népszavazással döntötték el, a mindössze 1900 négyzet-km-es és 400'000 lakóst jelentő Danzigból, ha már el is csatolták, úgynevezett szabad államot létesítettek, a Rajna-vidékkel kapcsolatban a « demilitarizálást » választották.

A keleti térségben ilyesmiről szó sincs. Az eljárás itt meglepően nyers, erőszakos, kíméletlen és gátlásmentes, valósággal durva. Mintha a félelem és a gyűlölet szenvedélye és a biztonság kíméletlen hajszolása nem is Németországra, hanem a Monarchiára vonatkoznék és mintha Elzász-Lotharingia miatti nemzeti gyász és a reváns gondolatán nevelődött Strassbourg fájdalmas párizsi szobrát megalkotó francia léleknek fogalma sem volna arról, hogy mit jelent és mit vált ki egy ország megcsönkítése annak népéből. A versaillesi mű feletti szemlélődés olyan benyomást vált ki, mintha annak keleti felét – nem is ugyanazok az emberek hozták volna létre.

A Danzig-Trieszt vonal keleti oldalán még 20'000, 45'000, sőt egész országot jelentő 100'000 négyzetkilométeres egységek felőli döntés is, amely pedig emberek millióinak sorsát határozta meg kurta, részvétlen és kevés teketóriával járó intézkedés. Az osztrák népet gazdaságilag egyszerűen halálra ítélték, mert a cseh « életképességnek » mindenre szüksége van (még négymillió németre is), a magyar etnikai tömböt északon, keleten és délen egyaránt vastagon körülhámozták, széles tiszta-magyar gyűrűt kanyarítva le róla. Száz ezer észak-schlesswigi dán ügye népszavazást igényelt, de 4 millió elszakításra ítélt magyar kérdése senkit sem érdekelt.

Ok és okozat nagy mélységben húzódik. Próbáljuk meg felderíteni.

f.a. Európa széthullása

Három évszázaddal ezelőtt, egy hosszú és elkeseredett küzdelem végén és eredményeként, a humanizmus-reneszánsz néven ismert folyamat és annak eredményei szétrobbantották Európának mind szellemi, mind politikai egységét. A vallási egység a protestantizmus fáradhatatlan szekercecsapásai alatt vérzett el a bomlási folyamat során, a tekintélyalapú tudomány egységét a magát szuverénnek valló emberi ész prezentációja, a racionalizmus, a társadalmi egységet a liberalizmus, s a politikai egység eszméjét kezdetben az uralkodói becsvágy, majd azután egy hovatovább doktrínává növekedő népi ambíció : a nacionalizmus pusztította el.

A homogén megjelenésű középkor szellemi és formai egységét az Újkor nagy vezérelve, az individualizmus bontotta meg, amely az egyén érdekeit a közjó fölé helyezve a társadalomnak, mint életkeretnek szerepét abban állapította meg, hogy az beavatkozás nélkül biztosítsa az egyén zavartalan életét. Az egyén fenségének s mindenekelőttvalóságának eszméje ez, amit a reformáció forradalma szabadított fel, s a vallásból a két protestáns szellemóriás, Kant és Rousseau vitték át a filozófiába, ahonnan aztán a politikába került, amíg végül napjaink általános útvesztőjébe jutott.

A régi hit kipusztítása ilyesztően nagymértékben sikerült is ; az újkori lélekben kipusztult hit helyén nem maradt azomban egyéb nyugtalanító negativizmusnál. A gazdag vegetációt a karsztok sivársága váltotta fel, mert kiderült, hogy az újkori szellem még megközelítően sem tudja helyettesíteni azt, amit elpusztított. Politikai téren az individualizmus a kontinest szétrobbantó nacionalizmussá lett, amiből viszont a faji gondolat nőtt ki, s közülük a két leghatalmasabb, a germanizmus és a szlávizmus, faji imperializmusok erőfeszítéseit hozta létre s ezeken át világrészünk legnyomasztóbb politikai fejleményeit. A nacionalizmussal szemben az internacionalizmus gondolata feszül, amely egy nemzetközi hatalmi csoport fegyverévé vált, s « jobboldalra » és « baloldalra » szaggatja az egyre töredezettségű világrészünket. Az európai kaosz - teljes. A második világháború « győzelmének » tragikus összeomlása nemcsak politikai összeomlást jelentett, hanem egyben az újkori szellem bukásának is zárójelene.

Egy teljesen új társadalom- sőt embertípus bontakozott ki ebből a fejlődésből, amelynek alakja egyre türelmetlenebbül szorította vissza a középkori ember típusait, a Papnak, a Lovagnak és a gondolkodó Tudósnak az alakját, s ez a típus : a Polgár. Vele a kultúra és a szellem egysége fokozatosan eltűnt s helyén egy csomó szakismeret egyre növekvő és kuszálódó halmaza ömlött szét, amely sokkal inkább civilizációs célokat, semmint a kulturális értékeket szolgál. Mára pedig az ész helyét elfoglalja a számítógép. Így hasadt az egykor egységes arculatú európai szellemi elit két csoportra : a kulturemberre és a szakemberre. « Csupán » arról van szó, hogy az « egyformán ember » fogalma az « egyforma ember » fogalmával van demokratikus dialektikában kicserélve. A harc lényege egyetlen betű, mintha csak a homousios-homoiusios kavargásának véres és szenvedélyes kora tért volna vissza.

Az autonómiához jutott nép mozgatása, kolektív ambícióinak felkeltése által nem volt túlságosan nehéz dolog, s a francia forradalmi külpolitikának és méginkább Napoleonnak könnyűszerrel sikerült is ez a heves és büszke francia léleknél. A többi már automatikus folyamat volt Európában. Végigzúgott egész Európán a nemzeti gondolat lavínája s nyomában még a legjelentéktelenebb kis népcsoportokban is talpraszökkenő nemzeti individualizmus és becsvágy érzésben, vágyakban világnézetben és magatartásban egyaránt mozaikká tördelte Európa lelkét s egy-két évtizeddel később a világrésznek úgyszólván minden pontján szaparatisztikus kísérletekben, forradalmakban, szabadságharcokban fog majd jelentkezni.

f.b. Európa politikai arca

Európa politikai arca a harmincéves háború óta egy egyszerű és könnyen áttekinthető képlet : a világrész két, nyugati és keleti szélén összegyűlt erők – nyugaton Franciaország és Anglia, keleten Oroszország – között a világrész belsejének uratlan és erőtlen gyengélkedése.

A közép-európai tér uratlanságának és erőtlenségének oka a tér nyugati felében a németiség teljes szétesettsége, a keleti felében pedig a két adott erőnek, a Habsburgoknak és a Kárpát-medencét birtokló magyaroknak terméketlen és egymást bénító szembenállása, az a körülmény, hogy a két erő egymás ellen vívott fegyveres, vagy fegyver nélküli küzdelem állandó állapotában állt egymással szemben.

A közép-európai tér keleti felének külpolitikai ütőképességét 1664-ben a történelemben tévesen Wesselényi-féle összeesküvésnek nevezett események politikai következményei, 1673-tól 1689-ig a Thököli-féle szabadságharc, 1703-tól 1711-ig a Rákóczi-féle szabadságharc, majd néhány évtizedes aléltási szünet után II. József császár elleni 10 éves szívós magyar ellenállás (1780-1790) után a napóleoni bomlás, majd újból a magyar ellenállás, amely végül a Kossuth-féle szabadságharcban ölt fegyveres formát (1823-1849), utána Magyarország fegyveres készenléttel való sakkbantartása 18 éven keresztül (1849-1867) emésztette fel, amennyiben mindez a tér kifelé hasznosítható erejét önmagában belül kötötte le, sőt morzsolta fel. S mindez azért, mert a Habsburgok két hosszú évszázadon át nem akarják, vagy nem képesek belátni, hogy a magyarok és a Kárpát-medence túl nagy kategóriák ahhoz, hogy a Habsburg-hatalom megemészthesse és besorolhassa a többi uralma alatt tartott kisépek és birtokaik sorába.

Tovább növelte a közép-európai tér beteges állapotát az a körülmény is, hogy a két, amúgyis külön-külön önmagában is legyengített nyugati és keleti fél egymással is szemben állt, s így még a belső betegsége mellett mégis megmaradó jelentéktelen erő is le volt kötve a téren belül, a két fél egymással szembeni feszültsége által (porosz-osztrák szembenállás).

A világrész ezen politikai formája rendkívül könnyűvé tette a nyugati és a keleti erőközpontok helyzetét és külpolitikai feladatát. Így állt elő, hogy az orosz terjeszkedés éppolyan zavartalan és kényelmes folyamat Nagy Péter óta Keleten, mint amilyen egyszerű az angol kontinentális erőfölény fenntartása, vagy mint amilyen egyszerű volt a világrész belsejének legázolása Napóleon számára, aki káprázatos sikereit elsősorban a belső tér uratlanságának és betegségének köszönhetette, és csak másodsorban hadvezéri tehetségének, s aki abban a pillanatban elbukott, amint a legyengített és erőtlen tér szélét Keleten éppúgy, mint Nyugaton próbálta átlépni és mindkét irányban tényleges erőbe ütközött.

A korszakalkotó európai politikai átalakulás a gyakorlatban abban állt, hogy a tér nyugati felében a német töredezettség bénító állapota szűnt meg, a keleti térfélben pedig a Habsburg-magyar szembenállás egyenlítőddött ki. Mind a kettő a belsőleg lekötött erők felszabadulását és az akcióképesség visszanyerését jelentette, vagyis azt, hogy a három peremhatalom politikai egyeduralma megszűnt. Az a korszakalkotó változás két ember személyes műve volt. Az egyik porosz, a másik magyar, az egyik neve Otto von Bismarck, a másiké: Deák Ferenc. Ezzel a közép-európai tér betegsége megszűnt, s a századok óta szétszüllesztett térben csaknem egyidőben két valóságos nagyhatalom született.

A két új nagyhatalom összehozása egy szövetségbe, s ezzel a közép-európai tér gyengeségének teljes eltüntetése, megintcsak egy porosz és egy magyar munkája volt, amikor Bismarck, most már mint birodalmi kancellár és gróf Andrássy Gyula, a Monarchia külügyminisztere létrehozták az addig hiányzó teljes harmóniát a Német Császárság és az Osztrák-Magyar Monarchia között. Az új helyzet kényelmetlen a peremhatalmak számára, hiszen ez monopolizált helyzetük végét jelentette. Ebben az időben mondta Bismarck a Monarchia szentpétervári követének, hogy ha őt az a szerencsétlenség érné, hogy Ausztria császára lenne, akkor udvarát áthelyezné Budára, megtanulna magyarul, huszárruhába öltözne és kijelentené, hogy az ő legfőbb méltósága a magyar királyi, a többi csak mellékbirtok. (Franz Ronneberger: Bismarck und Südosteuropa. Berlin, 1941.)

A szláv nyomás hídfője már 130 éve Közép-Európa, sőt kifejezetten a Kárpát-medence, s ez az egyik elem, ami Közép-Európát és a közép-európai kérdést európai jelentőségűvé teszi, s Közép-Európa jelenlegi gondjának is világfontosságot ad.

A pánszláv tevékenység súlypontja nemannyira a Northcliffe-sajtó révén terjesztett "megtorlási" hangulat, hanem a Monarchia, főleg Magyarország ellen irányuló "tudományos" hírverés, hiszen a pánszláv zsákmányt nem Németország jelentette, hanem Magyarország.

A versaillesi szláv diadal ijesztő méretei majd csak a huszonöt évvel későbbi párizsi

békekongresszus tükrében válnak igazán láthatóvá. A szlávok, akik Versaillesben még az előszobában várakozók típusát jelentették a francia és az angol nagysággal szemben, itt már diktátorok, akiknek akarata előtt a franciáknak is és az angoloknak is hátrálniuk kellett. A Benesek, a Pasicsok, a Titulescuk, a Karamárrok futkosó, szurkoló, idegesen mások döntését váró típusa már a múlté, az új típus már szemtelen és erőszakos, az új típust már a Jan Massaryk-ok, a Josip Broz Tito-k meg Visinszki-k jelentik.

Az új típus egy negyedszázad alatt fölé nőtt a versaillesi dimenzióknak és hidegvérűen veszi igénybe Moszkvát, Londonnal, Párizssal és Washingtonnal szemben abban a pillanatban, amikor azok igyekezete elhajlik a közép-európai szláv igényektől.

A bomlasztó erőt és tevékenységet képviselő nacionalizmus mellett a kontinentális egység kialakulásának egyik legfőbb akadálya volt, két és fél évszázadon keresztül Anglia. Anglia ellensége volt minden valaminő európai egységre törő, tehát Európát megszervező vállalkozásnak, akár francia, akár német volt. Az angol politika következetesen ugyanazt munkálta: az európai bénulást és ennek következtében az európai zűrzavart. A brit politika «európai egyensúly»-nak nevezte ezt, s ha arra gondolunk, hogy az egyensúly az erők elgyengítését és tehetetlenségi állapotát jelenti, az elnevezés valóban pompás és találó. Ennélfogva Angliának csak egy – s aránylag egyszerű – politikai feladata volt: a harmincéves háború után tehetetlenné vált földrészt minden eszközzel az impotencia állapotában tartani.

Az u.n. „európai egyensúly” tényezői közül Anglia mindig hiányzott. Az európai egyensúly mindig kontinentális erőtényezők állapota volt s Anglia klasszikus politikai szerepe minden időben az volt, hogy az egyensúly eltolódása esetén ő mindig a gyengébb fél oldalára állt. A közmondásosan csalhatalan angol politikai ösztön azután végleg fölmondta a szolgálatot a második világháborúban. A tény lényegében a versaillesi békemű áteredő bűnének logikus következménye volt, s a felsülésért inkább Lloyd George meg Grey, semmint Chamberlain vagy Churchill a felelős. Sajnos azomban megesett, hogy Anglia nemcsak önmagára, hanem Euópára is tragikus tévedésként, ezúttal talán először, rosszul becsülte fel az erőket és az erősebb, pontosabban meghatározva a veszélyesebb fél oldalára állt. Sőt, odaállította az immár egy fél évszázada egyre jelentősebb világpolitikai tényezőként jelentkező, s az utolsó angol ütköztető jelentő Egyesült Államokat is. Ez a két világháború történetének lényege. Azok az erők, amelyek hatalomra segítették Lenint, Sztálint, majd Hitlert – amint ezek elkezdtek saját lábón járni – a régi recept szerint újfenn Európa két széléről támadtak közép-re, s kezdetben a franciákat sem támogatták. Ezt nem tudta de Gaulle sohasem megbocsátani, s végül inkább szövetkezett az örök ellenséggel, a némettel. Az üzlet árát soha nem fizették meg az amerikai népnek: az angolok se az első, se a második világháború után, se az oroszok a második nagy háború után – noha az összeg ismert.

A 18. század második fele óta - az alig két évtizeden át tartó napóleoni közjáték leszámításával - hosszú időn keresztül Oroszország és az orosz terjeszkedés volt a kontinentális politika legfőbb gondja és aggodalma. Az európai politika történéseit és irányait több mint száz éven keresztül az a nyomasztó törekvés határozta meg, ami kelet felől II. Katalin óta szüntelenül érvényesült.

Amikor azomban a német-római császárság intézményének, mint összefoglaló keretnek szétlazulása, majd 1806-ban bekövetkezett formális megszűnése után a szétesett kis német államocskák újból való egyesülése két német nemzedék erőfeszítésének eredményeképpen 1871-ben megtörtént, és a német egység Német Császárság néven megszületett, ennek az új nagyhatalomnak gyors politikai és gazdasági emelkedésében jelentkező új veszély és hatalmi vetélkedés új gondokat és aggodalmakat hozott a nyugat-európai hatalmak számára. Az orosz veszély - legalábbis látszólag és pillanatnyilag - egyszerre másodrangú kérdéssé vált. Az új európai hatalmi tényező létrejött - amelynek mása a spanyol nagyhatalom összeomlása óta nem volt a világrészen - teljesen elterelte a figyelmet azokról a veszélyekről, amiket a másik kontinentális hatalom jelentett, s amik akkor már egy évszázada annyi gondot és zavart okoztak a nyugati hatalmaknak, különösen Angliának.

Hogy az orosz imperializmussal szembeni óvatosság és résenlevés egyszerre alábbhagyott, annak a germán-ijedelem gyors és hisztérikus növekedésén kívül egy másik oka is volt, éspedig az, hogy Oroszország belátva a Földközi-tengerért indított közvetlen katonai tevékenység hiábavalóságát, az újabb felsülést jelentő 1877-i orosz-török háború után hirtelen módszert változtatott, amennyiben, a

keserű csalódást jelentő berlini kongresszust követő időben a politikai aknamunka stratégiájára tért át.

További katonai kísérletezés helyett tehát, előbb titokban, majd azután nyíltan ennek a szláv mozgalomnak állt az orosz politika az élére, kezdte azt pénzügyileg éppúgy, mint diplomáciailag támogatni, s ez a látszólagos orosz visszavonulás és politikai csend a nyugati éberség elernyedését vonta maga után. A szláv imperializmusnak ezen előnyös helyzete még azzal is javult, hogy az orosz működési terület, az Osztrák-Magyar Monarchia kb. 650'000 négyzetkilométert kitevő térsége, a Bismarck-féle külpolitikai terv megszületése után a német birodalommal lépett - elsősorban éppen az orosz veszély következtében - szövetségre, s ezzel ellentétbe került a nyugati hatalmakkal.

A két - az orosz és a német - imperializmus feszülő erőinek határvonalai az osztrák-magyar területen kanyarognak végig, nagyjából a Monarchia szláv és nem-szláv etnikai érintkezési vonalainak szeszélyes kacskaringóit követve, Poroszország legészakkeletibb sarkától kiindulva le az Adriai-tenger legfelsőbb csücskéig. Ennek a szeszélyesen kanyargó vonalnak mindét oldalán elterülő tarka-barka népességű területek jelentik Közép-Európa nagy részét. Ez a terület volt az, amely 1919-ig Osztrák-Magyar Monarchia néven egyetlen politikai egység volt és a Monarchia szétrobbanása után egy darabokra tört mozaikká lett, amely erejének szétesése következtében a két egymásnak feszülő imperializmus passzív vadászterületévé vált Európa közepén éppen két szörnyű világnézeti motor beindítása idején.

A magyar etnikum így útjában van a németnek Kelet felé törekvésében, útjában van az északi szlávnak, az oroszoknak a Balkán s ezáltal a Földközi-tenger felé, s útjában van a balkáni szlávnak észak felé, orosz testvérei irányába. Három irányzat is keresztezi tehát egymást, egy keleti, egy nyugati és egy déli irányú, s a folt két imperializmus számára volna fontos, amelyek közül egyik, a német, Közélekeletre tör, a másik az orosz, meg a Földközi-tengert akarja meghódítani a térség orosz uralom alá vonása által. E tarka-barka népességű terület politikai egységének igen nagy európai fontossága van, mert a világrésznek ez a foltja hatalmi szempontból igen érzékeny.

A területet a germán tenger nyugatról, a szláv észak-keletről, meg a Balkán felől zárja le. A szláv területből a germán tengerbe mélyen benyúlik egy szláv félsziget, a cseh-morva etnikai tömb, viszont a nem-szláv nyugat-európai etnikum irányából Kelet felé, a szláv óceánba mélyen benyúlik egy nem-szláv félsziget, a magyar tömb. Mivel ennek keleti folytatását egész a Fekete-tengerig egy, bár szlávval erősen feltöltött, sőt pravoszláv vallású és kulturájú, de nem szláv nyelvet beszélő nép, a románság adja, a déli szláv népek tömbje az északi szláv tömbről egy 4-600 kilométeres nem-szláv területsáv által el van választva.

A magyarság ezen elhelyezkedése egy szláv egyesülés útjában általában a szlávság, de különösen a szomszédos kis szláv népek heves gyűlöletét és megsemmisítésére való törekvését táplálja immár 180 év óta a nem-szláv magyarság iránt, amit ez, a hatalmas szláv mennyiségtől érzett aggódalmában hasonlóan viszonz. S itt minden kiegyenlítődés lehetetlennek tűnik, mert a szlávságnak éppolyan erős érdeke a magyarság elpusztítása, vagy beolvasztása, mint amilyen a magyarságnál az életbenmaradás joga és ösztöne.

A magyarság és a szlávság számbeli viszonya nagyon különös. A magyar tömböt környező kis szláv népek közül még a legnagyobbak, a cseh-morvák, vagy a szerbek sem érik el létszámban a magyarság felét, együttesen azomban 200 milliónál több szláv áll szemben a gyomrában elhelyezkedő talán 13 millió magyarral.

Így hát a nem-szláv világnak egy felületes nemzedéke a kor tapsa mellett sajátmaga zúzta szét saját védőművét az első világháború utáni békében, és ezzel minden lényegeset megtett azirányban, hogy az európai világnak jelenlegi lidércnyomása, a nyugati keresztény kultúra lerombolása - amelynek félreérthetetlen jeleit már tisztán látja a világ - és egy immár kibontakozás alatt álló újabb szörnyű és döntőnek ígérkező roham minden leendő borzalma, pusztítása és szenvedése bekövetkezzék. Mégpedig a Versaillesben feladott és a szlávságnak átengedett Közép-Európából kiindulva.

Mert - és sajnos a világ nagyobbik és lényegesebbik fele úgy látszik még mindig nem látja ezt - ez a helyzet és ez a probléma majdnem teljesen független a bolsevizmustól. Ez az imperializmus, bármi legyen is pillanatnyilag a cégtábla, faji, s az európai jövő másfajta formában és tempóban akkor is elért volna ehhez az állomáshoz a versaillesi rendezés következtében, ha a moszkvai Kremlben,

vagy a szentpétervári Téli Palotában nem Sztálin, vagy a cár, hanem mondjuk egy demokratikus köztársaság roosevelti ambíciójú elnöke ülne, szláv tervekkel és szláv reményekkel, és figyelne a nyugati népek belső torzskodásaiból, önzéséből problémáiból és féltékenységből adódó pompás taktikai lehetőségeket. S ezeket a lehetőségeket maga a nyugati politika nyújtotta, immár kétszer egymásután.

Ennek a "felzárkózásnak" ünnepélyes megnyilvánulása volt az 1867 májusában rendezett nagyszabású néprajzi kiállítás Moszkvában, az első egységes és teljes szláv tüntetés, amely a szláv együvértartozás s a nyugattal való szembenállás jegyében zajlott. Orosz részről tüntető és ünnepélyes szakítás volt ez a nagypéteri tervekkel, hiszen ez a faji felvonulás már nem az európaizálódás, hanem a nyugattal szemben egy külön faji magatartást jelentő szláv tudat és szláv metafizika kifejezése, amit egyetemessé tesz, hogy az "elnyomott", vagy a teljesen fel nem szabadított szláv testvérek is megjelentek ott.

Említsünk itt meg néhány kulturpolitikai érdekességet. A 19. század elején németre fordították Helmold von Bosau 12. századi latinyelvű írását: Cronikon Sclavorum. Magyarul: a rabszolgák története. Az előszóban írják, hogy ugyan nem illik lefordítani a történelmi népeveket, de a fordítókat zavarta a "sclav" szóban a "c" betű, ezért elhagyták. Így megszülettek a szláv népek. Nem telt el sok idő, amikor a Grimm testvérek megjelentek a nyelvtudomány új módszereivel, majd megszületett az összehasonlító nyelvészet. Ennek segítségével megállapították, hogy Európa nyelvei rokonok. Nemes egyszerűséggel elnevezték indo-európainak, ami indo-exo összecsengéssel azt sugalja, hogy ezek a nyelvek Európa őslakóinak a nyelvei. Persze rokon nyelvekről lévén szó, ez azt is jelenti, hogy a népek is rokonok, sőt valaha együtt voltak valahol, valami őshazában. A gremánok és a szlávok annyiban különböztek egymástól, hogy külön kitalálták az indo-germán nevet, amit mára elvetnek mondván, hogy csak indo-európai van. Nopersze, akik nem indoeurópai nyelvet beszélnek, azok nem őslakók, hanem bevándorlók. Ide sorolnak minket is, kitalálva nekünk a finnugor rokonságot, amit valahogy nem tudtunk megemészteni, mígnem mára a genetikusok bebizonyították, hogy a többi finnugornak minősített néphez genetikailag nincs közünk. Oroszország máig megszállva tartja Königsberget, a poroszok őshazáját - ma Kalinyingrád néven. Nehéz elgondolni, hogy ebben a szláv környezetben egy teljesen másfajta nép született volna. Talán mégis igazuk van a nyelvészeknek és rokonnépekről van szó? Lehet, hogy itt van annak a magyarázata, hogy a két világháborút egyedül mi veszítettük el - a finnugor magyarok? Akik pedig ismételten győztek, azok a germánok és a szlávok, azaz az indoeurópaiak?

Nem kulturpolitikai és nemis érdekesség: egy indó-európai megölte Ferenc József feleségét, kettőjük fiát a trónörökös, majd az újabb trónörökös is. Ezt követően az indó-európaiak elűzték trónjáról Ausztria császárat, végül a magyar királyt. Szerencsétlen hazánk így jutott a mába azon az úton, amit idegen gyűlölőink, az oltár és a korona elleni, látványosan sikeres harcukban nekünk megszabnak.

A katonásan merész és katonásan primitív napóleoni "európai egység" - kísérletezésére oly hevesen fellángoló német nacionalizmus, amely a bécsi kongresszus által kiváltott kollektív európai csalódás nyomán és a német egység tudomásának irritációjára éppoly hevesen változott át úgyszólván egyetlen nemzedék kezén az irodalom "ösgermán" álmodozóinak és mesemondóinak - mint éppen a Grimm testvérek voltak - kulturnacionalizmusából a Jahnok, a Fichtek, az Adam Müllerek, a Görresek és a Burschenschaftok politikai nacionalizmusává, mint amilyen gyorsan bontakozott ki az északi romantika hűvös és rejtélyes ködeiből a szláv sovinizmus, ami az árvizek rohamosságával borít be a Rajnától keletre minden talpalatnyi területet, különösen azokon a helyeken, ahol nacionalista reakciókra még külön helyi izgató anyag is van.

f.c. Versailles

Az első nagy háború, amit Közép-Európa két nagyhatalma, Németország és az Osztrák-Magyar Monarchia két kisebb szövetségesével 32 állam roppant gyűrűjébe szorítva a szó szoros értelmében a végkimerülésig vívott, négy véres esztendő szörnyű erőfeszítései után végetért. Mikor a központi

hatalmak a kimerüléstől ájultan összeroskadtak, megkezdődhetett a tehetetlen ellenfelek vagyona fölött az osztozkodás: Közép-Európa földarabolásának, a pánszláv álmok megvalósulásának, a nagy szláv előnyomulásnak váravárt ideje elérkezett. Volt akkor itt legalább egy érthetelen dolog: nevezetesen, hogy a Monarchia katonái akkor kivétel nélkül ellenséges területen álltak.

Magyarországon, amelyet az összes vesztes állam közül a legkegyetlenebbül súlytott Versailles, a vesztt háború utáni társadalom lélektani képe egészen különlegesen alakult. A magyar középosztály versaillesi reakcióiban teljesen kettéhasadt.

A magyar hasadás ténye és állapota sokkal több magyar nemzeti tragédiánál, a magyar hasadás ténye és állapota európai következményeket vont maga után, mert ez idézte elő azokat a véres kilengéseket, amelyekben a hevenyészett jobboldal által tanúsított katonai védekezés összeomlása után kitört baloldali forradalom megsemmisítette az ország összes nemzeti erőit, s ezáltal megkönnyítette a Szovjetunió helyzetét, amely 1947-ben meginduló bolsevista politikai offenzíva idejére egy lefejezett társadalmat talált Európa legfontosabb stratégiai pontján, egy erős bolsevista hídfő kiépítéséhez világrészünk szívében. És ez a felvonulás mint eddig mindig e földdarab története folyamán, most is a Keletet és a Nyugatot elválasztó sávon történt, amely a világrész közepén helyezkedik ugyan el, de valójában az igazi Európa keleti határterülete már egy évezred óta, és amelynek Közép-Európa és Balkán a neve.

Versailles így nemcsak politikailag osztotta két szembenálló táborra Európát akkor, amikor a "győzők" és legyőzöttek ellentéteit kiegyenlítés helyett kimélyítette és meghosszabította, hanem társadalmi és világnézeti tekintetben is, amikor a szocializmus motorja számára egy újabb hajtóanyagot hozott létre egy keserű nacionalizmusban.

A "győztes" szót azért tettük idézőjelek közé, mert területi kérdésekben érdekeltek a közép- és kelet-európai, valamint a balkáni kategóriák voltak, amelyek közül Szerbia és Románia teljes katonai vereséget szenvedett, a csehek és a lengyelek pedig nem is voltak hadviselők.

A versaillesi évtizedek alatt kibontakozó kétféle életérzés kétféle Európája között, mint két ellentétes, sőt ellenséges jelleg között van egy furcsa, egyedülálló és egyikhez sem sorolható harmadik képződmény is, amely különlegességén kívül azért is említésre méltó, mert van egy európai figyelmet érdemlő különlegessége: földrajzilag a fasizmus és a bolsevizmus között terül el. S ez a versaillesi magyar társadalom.

Versaillesben a szenvedő érdekeltek ellenjavaslatainak megtárgyalására soha nem került sor. Közép-Európa és a Balkán területén érdekelt európaiakból 40 millió ember képviselőinek előterjesztéseit elfogadták, de a velük szembenálló, ugyancsak érdekelt 110 millió európai ellenvetéseire seki sem volt kíváncsi. A legyőzött államok küldötteit csak a bevégzett tények után, a végleges békeokmány megszövegezésének időpontjára rendelték Párizsba, ahol egyetlen formai jellegű felszólalásra adtak nekik alkalmat, aminek azomban már semmi gyakorlati jelentősége nem volt.

A magyar delegációt pl. 1920 januárjára rendelték Párizsba s 7-én megérkezett. A Gare du Est-re történt megérkezésük után, a követi jog évezredes érvényének megsértésével, azonnal letartóztatták és internálták Chateau de Madrid nevű szállodába és nyolc napi fogságuk alatt senkivel sem érintkezhettek. Az aláírandó békeokmányt január 15-én adták át nekik s január 16-án kellett arra magyar részről a választ - mindössze 24 órai előkészülettel - megadni. Hiába fejtette ki gróf Apponyi Albert a követelések képtelenségét és hiába követelt a Wilson-i elv alapján népszavazást, hiába intézett a delegáció a bizottsághoz jegyzéket, a konferencia egy betűt sem volt hajlandó változtatni, s május 5-én az okmány változtatás nélkül visszajött küldöttségünkhöz. Apponyi erre lemondott, mert Magyarország halálos ítéletét nem volt hajlandó aláírni. Az aláírás azomban elkerülhetetlen volt s a magyar kormány kénytelen volt új megbízottakat kijelölni, akik aztán leírhatatlan magyarországi jelentektől kísérve, millió gyászlobogó és gyászbaöltözött tömegek hangos zokogása közepette július 4-én aláírták a "szerződést". A párizsi aktus minden mozzanatáról távirati értesítés ment a magyar fővárosba, ahol erős rendőri készenlétet rendeltek el, mert a felháborodás a robbanásig feszült. A békét az Egyesült Államok nem ismerte el, s különbékét kötött Magyarországgal 1921. augusztus 29-én Budapesten.

A felvonás német jelenetében, 1919. június 28-án, a német békében bizonyos mértékig

érvényesült némi kompromisszumos szellem, s a békemunka többi jelenetei azomban a reménytelenség és a sivárság érzetét keltik a nézőben. Az 1919 szeptemberében az osztrákokkal, 1919. november 27-én valamivel enyhébb formában a bulgárokkal, 1920. június 4-én a magyarokkal s ugyanezen év augusztusában a törökökkel aláírt békediktátumok a béke gondolata elleni merényletek.

A "négyek" tanácsa és a "tizek" tanácsa február végén és márciusban minden igyekezetét és figyelmét a tetőzet gyors összeácsolására fordította. A gyakran egymásnak ellentmondó részintézkedéseket, az értelmetlen határozatokat még csak össze sem hangolták. Ha valamelyik "győztes" azután egy másik hasonló "győztes" szemben hátrányt szenvedett, a négyek tanácsa egészen más területen adott ezért - természetesen a legyőzöttek bőrére - sokszor egészen megdöbbentő kárpótlást. Az egész úgy ment, mintha csak a legyőzött országok lakói nem is lennének emberek, mintha a 110 millió ember kétségbeesése és keserősége nulla volna, s egymillió négyzetkilóméter négy ember személyes tulajdonát képezné.

És így indították el a második világháborút azok, akik e miatt egy negyedszázaddal később - másokat akasztattak.

A nagy aratásban a zsákját tartó temérdek mohó igény között felmerülő ellentéteket a győztesek s "társultak" előbb önmaguk között gondolták tisztázni és csak miután ez megtörtént, akarták egy általános európai békekonferencián a legyőzöttekkel lefolytatni a tárgyalásokat. Így, annak ellenére, hogy a világtörténelemben még alig fordult elő, hogy a legyőzött a győztes által hangoztatott békeelveket oly mértékben magáévá tette volna, mint ahogy ez a wilsoni elvekkel történt, a legyőzöttek az előzetes tárgyalásokon mégsem vehettek részt. Más tárgyalások viszont nem voltak. Az eredetileg tervezett "végleges" tárgyalások egyszerűen - elmaradtak. Az előzetesnek tartott, tehát a vesztesek meghallgatása nélkül hozott, és egy későbbi alku számításbavételével készült, egyoldalú határozatokból, a maguk teljes szélsőségeiben és túlzásaiban paranccsal érvényesített béke lett. A helyzetnek az a könyörtelen kiaknázása, ahogy ez Versaillesben történt, valóban, még igazán bűnösökkel szemben is embertelen lett volna. Az abszolút korlátatlanságban tobzódó gyűlölet és mohóság azomban nem gondolt arra, hogy önérzetes népek - nem felejteneek...

A szélsőséges és egyoldalú döntés érdekében tevékenykedett az utódállamok és a balkáni nacionalizmus minden képviselője, s ilyen "képviselő" nagyon sok volt, hisz a delegációk óriási létszámmal "szakértőkkel" és betanított kurtizánokkal érkeztek és nyüzsgött tőlük Párizs. A szerbek a világháború kirobbantói, régi szövetségesei az antantnak, a románok, a Monarchia áruló szövetségesei szerződésük megszegéséért s Magyarország 1916-ban történt hadüzenet nélküli megrohanásáért kedvező titkos megállapodás birtokában voltak az antantal szemben Erdélyt illetően, a cseh nacionalizmusnak meg háborús árulásaival, szabotázsaival, kémkedéseivel, meg egyéb kedvező körülmények kihasználásával sikerült kitűnő helyzetet teremtenie a maga számára.

Magyarország esetében sikerrel szétverték, az Európa területén az első között alapított, és ezer éve fennállott, a történelem egyetlen apostoli királyságát.

Egy több, mint egy évezred során politikailag, gazdaságilag és társadalmilag millió hajszalérrel összeszövődött organizmust szétszakítani, egy élő törzsnek összes végtagját leoperálni nem lehetett következmények nélkül. Az ország testéről köröskörül levágtak 230'000 négyzetkilómétert azon felül, hogy az egész kategóriát, mint egészet kiszakították egy 650'000 négyzetkilóméteres birodalom közösségéből. Az ország, mint egység, a közepén elterülő mezőgazdasági és a széleken elhelyezkedő bánya-, erdő- és iparvidékek ideális és egymással együttműködő összetétele volt önmagában is, mint a Monarchia tagja pedig, éléskamrája volt 51 millió embernek. S az amputálás során elvették iparának 78, fájának 92, szenének 87, vasának 99,5, aranyának, ezüstjének, ólmának, rezének és sójának 100 százalékát, köröskörül elnyírbálták egész vasút, közút és víziút hálózatát, megfosztották egyetlen megmaradt tengeri kikötőjétől (ide nem kellett korridor!), amibe éppen az első világháború előtti utolsó évtizedek során több, mint 200 millió dollárt épített be. Egy 51 milliós birodalomra méretezett mezőgazdaság egycsapásra elvesztett egy 43 milliós belföldi piacot (sőt a kisan tan blokádjá következtében hosszú évekre a külföldit is), egy 22 milliós állam közigazgatására és kormányzására méretezett apparátusnak eltartása egyszerre 8 millió kifosztott, háború során kirabolt és 400 millió dollárnyi jóvátétellel, meg egy csomó, a Monarchia csódtömegéből öt terhelő adóssággal is megterhelt ember nyakába szakadt. S ennek a súlyos csapásnak a tetejébe, a megmaradt

nyomorúságos kis államroncsnak és 8 millió lakosának, amely a háború kitörésének a legkisebb mértékben sem oka, a "jóvátételi" terheken felül a nyakán volt egy borzalmas infláció és a háború utáni újjáépítés rettentő feladata.

Ennek a súlyos helyzetnek urává lenni képtelen követelmény és ez minden egyes magyartól a háború előtti életszínvonalra 51 százalékának feláldozását kívánta. Az élet elképzelhetetlenül szegénnyé vált, főleg a válságok iránt érzékenyebb alacsonyabb néposztályoknál, amikor a víz színén önmagát csak fenntartani tudó magyarságot a kisanant gazdasági blokádja - amellyel a magyarság békemódosítás iránti igényéről való lemondását akarták kicsikarni - csaknem a végpusztulással fenyegette.

A kisleányok versaillesi felszabadítása során az Osztrák Császárságból kerekén 23 millió lakost szakítottak ki, a Magyar Királyságból 14-et. Az Osztrák Császárságból kiszakított 23 millió lakósból valójában felszabadult, vagyis kisebbségi állapotból saját államba, tehát többségi állapotba jutott 15 millió, többségi állapotból kisebbségi sorsba jutott 4 millió, a másik 4 millió egyszerűen csak gazdát cserélt. Ennél még sokkal rosszabb az eredmény a Magyar Királyság esetében, ahol a kiszakított 14 millió lakósból valójában csak 3 millió "szabadult fel", tehát került kisebbségi állapotból saját államba, viszont saját államból kisebbségi sorba jutott 4 millió. A többi 7 millió csak gazdát cserélt. Ezek szerint tehát a volt ketős Monarchia területének 29 milliónyi kisebbségéből csak mintegy 11 milliót tüntettek el, 18 milliónyi megmaradt, sőt a magyar területet illetően egyenesen rosszabodott a helyzet, amennyiben ott a régi, 9 milliót alig meghaladó "kisebbség" helyett 11 millió kisebbség állt elő. Mindezt tetézi az, hogy a 18 milliónyi új kisebbség, amint azt az osztrák-magyar nemzetiségi birodalom helyett létrehozott négy, szintén, sőt Jugoszlávia és Csehszlovákia esetében még nagyobb mértékben nemzetiségi államok belső problémái oly gyorsan megmutatták, még rosszabul járt.

Lehetne kérdezni, hogy ki tehet arról, hogy a békecsinálók nem tudták, hogy a Megszentelt Korona népe nem oszlik se kisebbségre, se többségre, pláne nem abban az értelemben, amint azt ma szeretik magyarázni.

Érdemes a történelem kacskaringóit követni, a nagy orosz földközi-tengeri álmom vonatkozásában is. Montenegró megsemmisült, Szerbiát legázolták, Románia néhány hónapi vergődés után különbéke kényszerült, Oroszország teljesen összeomlott. A manővert néhány szláv ember vezette tovább és végülis a nyugati nagyhatalmak fejezték be - sikeresen a szlávok számára: mind a két stratégiai feladat példásan megoldódott, az út a Földközi-tengerhez az orosz imperializmus számára készen állt, és most már csak a főszereplőre kellett várni egy negyedszázadot, hogy a nagy manőver még hátralévő része megtörténjék. Versailles a Balkánt háromnegyed részben szerb kézre adta, a Monarchiát megsemmisítették, a Kárpát-államot feldarabolták, a Földközi-tengerhez vezető széles sávon három nagy szláv államot hoztak létre, hídfőül a későbbi orosz előnyomulás számára. Sőt, amint az események majd meg fogják mutatni, még előnyomulásában is a versaillesi hatalmak fogják segíteni az orosz hatalmat, amely egyetlen iramban angol-amerikai segítséggel bekebelezte az egykori Monarchia széttrancsírozott darabjait, a Balkán egy tekintélyes részét egészen a félsziget csücskében szorongó kis görög állam határáig - amely államot is csak nagy ügyel-bajjal sikerült az utolsó pillanatban kiragadni a karmai közül.

A dolgok eltűlése mindjárt azzal kezdődött, hogy Versailles a háború likvidálásának a következtében feladata helyett egy általános kontinentális átrendezésre mert vállalkozni - ami mellel a későbbi Népszövetség feladata lett volna - akkor, amikor a versillesi kongresszus igazában világrészünk lakosságának csak egy töredékét képviselte. A versillesi Európa-mű megalkotói sorából hiányoztak először is mindjárt a legyőzöttek, a németek, az osztrákok, a magyarok, a bulgárok - mintha ennek a százmillió embernek nem is lenne az új Európához semmi köze. Azután hiányoztak az oroszok, és ez egy másik 180 millió európai jelentett. De hiányoztak a semlegesek is - szintén résztulajdonosai közös világrészünknek - a spanyolok, a portugálok, a hollandok, a svájciak, a svédek, a norvégek, mintegy 50 millió ember. Európa sorsdöntő átrendezését, amelynek hatása az egész világrészre érvényesült egy kisebbség csinálta tehát, amely azt hitte, hogy nemcsak joga van ehhez, hanem a szemlélete és az ítéletei is elegendők.

Ez a nyomorúságos és felháborító helyzet 20 éven át tartott, amíg aztán az időközben talpraállt Németország volt kénytelen kézbevenni az ügyet és hatalmi gesztussal megoldani az osztrák

problémát. Ezzel gyors egymásutánban megindult a versaillesi képtelenségek felszámolása, amiből aztán a tévedését makacsul belátni nem hajlandó győztesek világának hajthatatlansága és a rossz lelkiismeret nem egészen indokolatlan riadalma, párosulva a felhalmozódott európai keserűséggel, meg az önmaga túlbecsülésére anyira hajlamos német irrealitással, kiobbantotta Európa borzalmas katasztrófáját.

A Közép-Európával foglalkozó rendkívül nagy politikai irodalomból úgyszólván teljesen hiányzik a legkomolyabb, a legveszélyesebb, sőt a legvégzetesebb versaillesi következménynek részletes feldogozása. Még senki sem dolgozta fel tárgyilagosan annak a sorsdöntő lélektani hatásnak a kifejlődését, amit a versaillesi békemű Közép-Európa világnézeti átalakulására gyakorolt s aminek elháríthatatlanul és megakadályozhatatlanul a nemzetiszocializmushoz kellett vezetnie. Pedig ennek a feldogozása rendkívül fontos volna, sok minden egyéb mellett azért is, mert a nemzetiszocializmus miatt tűzdeltek tele akasztófák erdeivel Közép-Európa ronygyátépett földjét, pedig a felelősség ezért kétségtelenül a versaillesi békemű létrehozóit terheli.

Eddig még senki sem látta meg, vagy legalábbis senki sem írta meg azt a végzetes fejlődést, amit Közép-Európa középosztályában, általában értelmiségének belső világnézeti és szellemi felépítésében, és politikai, társadalmi szemléletmódjában Versailles előidézett és ami létrehozta a nacionalizmus és a szocializmus eszméjének és tevékenységének szintézisét.

f.d. Versailles után

Az utódállamok legsürgősebb feladata természetesen az lett, hogy az ellenfeleket, sőt ellenségeket jelentő régi állami személyzetet a lehető leggyorsabban elbocsássa, vagy jelentéktelen beosztásba rakja és a régi világot jelentő, visszaváró független részeit a középosztálynak minél gyorsabban és alaposabban felmorzsolva, helyettük új, megbízható, nemzeti középosztály kategóriát teremtsen. De a megmaradt államroncsok ugyancsak személyzetük szélnekeresztésére voltak kényszerítve, hiszen a háromszoros, négyszeres, ötszörös apparátusnak nem csak semmi értelme nem volt, hanem annak terhei is elviselhetetlenek voltak.

Ez a máról holnapra feleslegessé vált, életlehetőségét és értelmét veszített, nyomorúságos nyugdíjra és viszonylagos tétlenségre szorított, vagy szegényes szükségmegoldásokban tengődő hatalmas szellemi erő, akár a maradék rezervációkba húzódott vissza, akár az új államok kisebbségi sorsát élte, Közép-Európa kollektív egésze számára éppúgy, mint önmaga számára, egyszerre szociális problémaként jelentkezett és nyugtalansága, elkeseredettsége, lelki válsága és elégedetlensége egyrészt keserű nacionalizmusnak lett óriási tartaléka, másrészt a szociális elégedetlenség táborát kezdte egyre gyorsuló ütemben intellektuális elemekkel, sőt intellektuális tartalommal és szemlélettel feltölteni. Ennek a tömegnek, amely valaha 130 millió közép-európai ember szellemi irányítója és vezetője volt, élettragédiája a nemzet tragédiájának volt elidegeníthetetlen része, sőt következménye, keserűségének gyökerei a nemzeti katasztrófába nyúltak le, felemelkedését a nemzeti felemelkedéstől várhatta, hiszen sorsa a nemzeti keretek újból való kitágításával függött elválaszthatatlanul össze. Ez a tömeg elkeseredett és engesztelhetetlen nacionalista volt s ezt a relatív, sőt nagyon sokszor nagyonis abszolútt nyomor által állandóan izzásban tartott nacionalizmust vitte Közép-Európa legyőzött népei szocialista törekvéseibe, létrehozva ezzel egy rettentő erejű szintézist, aminek átmeneti legyűrése majd 20 millió hullába fog kerülni és amivel ha egyáltalán képes lesz - egyetlen menetben aligha fog végezni a Versailles által létrehozott világ. A fasiszmusért nem Hitler, vagy Mussolini a felelős elsősorban, hanem - Versailles, amely XIV. Lajos barokk pompájának hatása alatt elfelejtette, hogy az abszolutizmus következménye mindig: forradalom.

A versaillesi tett társadalmi és világnézeti következményeinek ez azomban csak egyik fele. A másik még ennél is félelmetesebb.

Az éppannyira váratlanul, mint amennyire elképesztően megnövelt, vagy éppen a semmiből létrehozott új államok egy óriási állami gépezet megteremtésének s a Versailles által oly meggondolatlanul összetákolt új társadalmak méreteihez szabott középosztály létrehozása megoldhatatlan gondjával kerültek hirtelen szembe.

Mindenfelé a középosztály-teremtés gyors munkája indult meg. Néhány hetes, vagy néhány

hónapos tanfolyamokon készült az új "értelmiség", az új "középosztály" négy-hat elemi iskolai előképzettséggel rendelkező emberanyagból. A tanfolyamokon örültek, ha a leendő értelmiségi munkák legegyszerűbb technikai tevékenységének elvégzéséhez szükséges legminimálisabb anyagot jól-rosszul elsajátíthatták, kulturáról, emberformálásról, áttekintésről, szellemi kiépítésről szó sem lehetett. Mindezt egyetlen egy dolog helyettesíthette, a mindenekfelett való igény és cél, hogy az illető "jó szerb", "jó román", vagy "jó cseh", tehát minél fanatikusabb és türelmetlenebb nacionalista legyen. Az ország és a társadalomirányítás különbözőbb tisztségeit aztán az ily módon előállított "középosztály" árasztotta el. Értelmiségi munkahelyek ahol, azelőtt akadémikus műveltségű, európai kulturájú és látóköri emberek voltak, obskurus, primív, távlatok nélküli alakokkal töltődtek fel akkor, amikor az erőszakos politikai változások ideges és keserűséggel töltött korszakában a legintelligensebb és legkulturáltabb tapintat is kevés lett volna. Vándorköszörűsből megyefőnök, altisztból tiszt, népiskolai végzettségű bizonytalan hivatású egyedekből tanító, tanítóból professzor lett bizonyos kurzusok elvégzése után az általános felugrásban. S az egykori nagyhatalmak magas kultúrájú és igényes lakosságára ez a középosztály telepedett vezetői szerepben.

Ebből a kategóriából természetesen körülbelül minden hiányzott, ami nélkülözhetetlen lett volna, elsősorban a kultúra, a mérséklet, az irányítási tapasztalat és az európaiság. S tömegénél fogva egyre dominálőbb, s jellegét és színvonalát meghatározó tényezővé ez a társaság lett az új államok középosztályának, amely egyre inkább elnyomta fölfogásával, fellépésével a vele szemben egyre inkább kisebbségbe szoruló régi és igazi saját középosztályt is, amelynek tagjai maguk is idegenkedve és szorongva nézték ezt a katasztrófát jósoló inflációt, amely brutálisan szorította háttérbe a háború előtti, kellő színvonalú szerb, meg román értelmiség kis csoportját is - különösen a Balkánon volt ez így.

A szuverenitásukban korlátozott, tehát szabadságukban és önérzetükben sértett népek megalázó helyzete nem tarthatott örökké. A helyzet, amely Európát szuverén és nem-szuverén nemzetekre tagolta, valóban képtelen, s az elvi érvényen felül még képtelenebb, hogy a világrészen pl. 5 millió cseh szuverén lehet akkor, amikor 80 millió német nem lehet az. Népek és államférfiak, akik elviselhetetlennek tartanak, hogy országuk sorsa más népek jóindulatától és tetszésétől függjön természetesnek, sőt jogosnak érzik, hogy más népeket szuverenitásukban korlátozzanak. Az egykori győztesek brutális fölényének s kivételezett jogi helyzetének úgylátszik örökösnek szánt európai állapotát a letiportak reménysége, Németország kezdte feszegetni, hiába várakozva a reális erőviszonyoknak megváltoztatására s a "legyőzött" fogalmának eltűnésére, aminek annál is inkább be kellett volna már következnie, mert időközben a háborúért való erkölcsi felelősség kérdése teljesen tisztázódott és háromnegyed részben a győztesekre helyeződött, a belső tehetetlenség nyugtalan és meddő évtizede után erélyesen hozzákezdett nemzeti erejének megszervezéséhez és a győztesek szövetségi rendszerével szemben egy ellenszövetségi rendszer kiépítéséhez.

A Magyarországot körülvevő kisantant ereje a békekötés után gyors ütemben 540 ezer emberre és 3000 repülőgépre emelkedett. A Versaillesben megígért leszerelés ezek szerint nemcsak hogy nem következett be, hanem az újonnan létesített államok gyors felszerelése által a "győztesek" és a "legyőzöttek" katonai diszparitása még nagyobb lett.

Ez a nagyarányú fegyverkezés jelentette az első csapást a béke ügyére. Hogy Franciaország és Anglia fegyverkezik-e, vagy Lengyelország, Csehszlovákia, Románia és Jugoszlávia, az a legyőzöttek és a lefegyverzettek számára nem jelentett semmi különbséget. A fegyverkezés tény volt, mégpedig a legyőzöttek lefegyverzésével egyidejű tény.

A tény lélektani gyökere a bizalmatlanság volt és egy bizonyos szemlélet, amely szerint az ú.n. győztesek Európa urainak, bírúinak és rendőrségének tekintették magukat, a legyőzötteket meg úgy fogták fel, mint büntetés alatt álló "rabló" népeket. A valóság ezzel szemben az volt, hogy a győztesek, jogilag és erkölcsileg legalább, sem urai, sem bírái, sem rendőrei nem lehettek más nemzeteknek. A győzők egyszerűen és nyersen csak győzők voltak a tény szerint, nem pedig valminő jogi, vagy erkölcsi alapon. A "rabló" népek meg - kirabolt népek voltak. Mindenesetre a szembenállás nem bírák és bűnözők, hanem az erősebbek és a gyengébbek sivár és cinikus szembenállása volt, s ezen a mesztelen tényen semmiféle hozzáfűzött magyarázat, semmiféle "szerződésből" származott jog és "békeszerető" póz nem változtatott semmit. Sőt a "szerződések", ezekre az egyoldalú kényszer-

jogügyletekre hivatkozni, azoknak a legyőzöttek részéről történt későbbi félretétele miatt erkölcsi felháborodást színelelni, ezeknek a szerződéseknak a védelméből lovagi fegyverzetet kovácsolni, vagy a jogi érzék, vagy az erkölcs megrendítő hiánya volt.

A ténynek, hogy a győztesek leszerelési ígéretüket nem váltották be, magyarázata s indoklás a 200 millió ember "félelme" és "bizalmatlansága" volt 100 millióval szemben. A tényben, mint gesztusban félelmetesül benne volt, hogy a győztes nemzetek egytől-egyik derék, megbízható, korrekt, békés és konstruktív tagjai a népek társadalmának, akiknek lehet fegyvert adni a kezébe, a legyőzöttek azonban rendőri felügyelet alá való, megbízhatatlan, s destruktív elemek, akik a dolgok igazságos rendjét veszélyeztetik. Hogy ebben a 100 millió emberben mit váltott ki a megszegyenítettség állandó állapota, az a diktátorokat nem érdekelte. S hogy a leszerelés egyoldalúsága az egyenlőségen és igazságosságon alapuló jog síkjáról eltolta az egész békeállapotot, az sem. A győztesek szabad fegyverkezésének és a legyőzöttek fegyverkezési tilalmának egyenlőtlen állapotára nem volt semmi határidő.

A kölcsönös gyanakvás és bizalmatlanság minden vonalon elindította a fegyverkezést és mi sem természetesebb annál, mint hogy a lefegyverezettek fegyverkezésének erőteljesebbnek és gyorsabbnak kellett lennie, ha azt akarták, hogy az aránytalanság eltűnjön. A fegyverkezés tehát megindult s az egyoldalú versaillesi békeintézkedések számára el kellett érkeznie a felszámolás időpontjának.

Amilyen ütemben helyreállt a "győztes" és "legyőzött" Európa viszonyában az erőegyensúly, olyan ütemben váltak tarthatatlanná a versillesi békediktátum által a győzteseknek adott területi és egyéb előnyök. E világrész békéjének megmentésére és biztosítására egyre nyilvánvalóbban csak egyetlen lehetőség maradt, a háború vég természetes állapotához szabott versillesi békemű érvénytelenítése s a reális erőviszonyoknak megfelelő átalakítása, helyesebb kifejezéssel, a versillesi békealkotó tevékenység elmaradt második felének, a másik fél meghallgatásának, ha elkészen is, de pótlására. Erre azonban a győztesek világa nem volt hajlandó, illetőleg amikor a 12 óra előtt egy perccel hajlandó lett volna, már késő volt. Hogy ezen a téren mennyi Hitler Adolf felelőssége és mennyi a külpolitikai feladatokra kétségtelenül rosszul kiválasztott Ribbentroppé, az a világ szempontjából közömbös. Európa népei nem voltak hajlandók többet átengedni a németeknek, mint amennyit a béke megért s ezzel - húsz évi terméketlen fegyverszünet után - a háború újra megindult. Azt azonban, hogy mennyit ér a béke, mind a két fél rosszul becsülte fel. És abban, hogy ki lesz a győztes, mind a két fél katasztrófálisan tévedet... Wilson önrendelkezési elve pedig végleg csődöt mondott.

Az elv mérhetetlen károkozása azzal indult, hogy nincs benne meghatározva, hogy mekkora kárt van joga okozni az "önrendelkezési jognak" - mások jogai és érdeke területén? Ott folytatódik, hogy szó sincs benne arról, hogy mekkora az az embermennyiség, amit már "nép"-nek lehet tekinteni. Eltekintve attól, hogy a magyarokon kívül egyetlen alkotmányban sincs tisztázva, hogy mi az a nemzet és mi az a nép, a többiekénél az sincs tisztázva, hogy hol kezdődik a "nép" abból a szempontból, hogy önrendelkezési joga legyen és hogy egyáltalán mi határozza meg egy népet?

És ebben a problémában jelenik meg a Wilson-doktrína második nagy fogyatékosága, a területszervénynek a kérdése, amelyben egy olyan kategória él, amely egy bizonyos osztályozás alapján az egész területnek, mint egységnek többi lakóitól különbözik. A népek önrendelkezési jogának nevezett doktrína nem határozza meg azt a legkisebb területet, ami jogosan igényelhet magának önállóságot, illetőleg önrendelkezést, de nem határozza meg azt sem, hogy hogyan viszonylik egy ilyen töredék lakóinak akaratahoz az egész egység elsőrendű önvédelmi és gazdasági érdekeiben érintett többi lakosságának az akarata? Van, tehát joga egy egyetlen egységet jelentő lakosságból egy töredéknek, amely valamilyen szempontból más, mint a többi, akiknek keretébe legtöbbször amúgyis bevándorlás, vagy beszívárgás útján került, az egy földrajzi és gazdasági - és ezen az alapon politikai - egységet alkotók természetes összefüggéseit megcsorbítani, a tökéletest tökéletlenné torzítani, egy nálánál jóval nagyobb népi kategória létérdekeit szétrombolni és elpusztítani, azon az alapon, hogy van egy politikai elv, amit "népek önrendelkezési jogá"-nak neveztek el?

Ezeket a kérdéseket a naívság nagyvonalúságával mind nyitva hagyta a wilsoni doktrína,

amelynek a bunkójával kialakult ősi politikai formákat vertek vadul szét s a lebontás indokai közül hiányzott minden földrajzi, gazdasági, stratégiai, kulturális, vallási és európai meggondolás, mert csak egyetlen szempont érvényesült a "nép" fogalmának elhatárolásához, s az egység feldarabolásához: a nyelv, és csak egyetlen akarat: a töredéké.

Hogy aztán most már lássuk azt is, hogy hogyan jön létre egy "nép"-ben az önrendelkezés utáni vágy és hogyan rendelkezik egy nép ön maga sorsa felől, egy rövid eszmefuttatásban bemutatjuk, hogyan került Észak-Magyarország mintegy 60'000 négyzetkilométernyi területe 1'600'000 szlovákból, 1'00'000 magyarból, 500'000 ruthénból és 200'000 németből álló vegyes lakossága a terület összes természeti kincsével cseh kézre a szlovák nép "önrendelkező" akaratából.

Induljunk ki abból, hogy a terület - amely mellel a Kárpát-medence oszthatatlan geológiai része, 1022 éven keresztül pernyi szünet nélkül magyar szuverenitás alatt álló terület és amely a magyar állam 12.5 millió magyar, 2 millió román, 1'600'000 szlovák, egymillió szerb, hétszázezer német és félmillió ruthén polgárnak (aki mind, mint nemzet, a Megszentelt Korona Népe!) közös tulajdona - a többiek megkérdezése nélkül, egymillióhatszáz ezer szlovák döntött. Illetőleg, bizonyos propaganda után a készülő tett roppant súlyát és annak következményeit felmérni sem képes szlovák parasztság nevében két ember döntött: egy katonatiszt és egy falusi lelkész. Mind a kettő becsületes, naív, jóhiszemű idealista, azomban politikához, diplomáciához, állambölcselethez, államháztartástanhoz, közgazdaságtanhoz, tehát az ügyszóhoz nélkülözhetetlen ismeretekhez egyik sem értett, sőt egy ilyen méretű külpolitikai átrendezéshez szükséges európai mérethez szabott áttekintése egyiknek sem volt. Országépítő ténykedésüknek legelső lépésén látszik ez: naivan engedik magukat beugratni abba, hogy népüket a világ előtt mint a cseh nép egy részét szerepeltessék s ezáltal már az első lépésnél megfosztják népüket a kisebbségi jogoktól és a kisebbségvédelem politikai biztosítékaitól - aminek mindkét államra nézve végzetes következményei lettek - hiszen kijelentették és írásba adták, hogy a szlovákság nem nép, hanem csak a cseh nép része.

Hogy miben áll mindez s hogyan történt mindez, azt a villámsugár élességével világítja meg annakidején a békekötésben közreműködő amerikai delegáció fejének House ezredesnek helyettese, Stephen Bonsal, aki a versaillesi kis nemzetekről szóló, New Yorkban, 1946-ban *Suitors Suppliants* cím alatt kiadott visszaemlékezéseiben a szem és a fültanú, sőt résztvevő frissességével, közvetlenségével és drámaiságával ad erről beszámolót. A könyv idevonatkozó fejezete "Csehek, szlovákok és Hlinka páter" címet viseli és "1919. szeptember 19." naplócím alatt kezdődik azzal, hogy a szerző egy párizsi útról visszatér versaillesi hivatalába, ahol jelentik neki, hogy egy szlovák küldöttség kér bebocsátást House ezredeshez, aki azomban nem fogadta őket, hanem Bonsal ezredesre bízta az ügy elintézését, amiről a szerző beszámol.

A beszámoló így fejeződik be: "A csehek Szlovákiát gyarmatuknak tekintik és úgy kezelnek bennünket - mondják a küldöttek - mintha afrikai vademberek lennénk. Külföldön azt kiáltozzák, hogy ugyanahhoz a fajtához tartozunk, odahaza meg állandóan helotákként bánnak velünk. Az általuk Csehszlovákiának nevezett ország határain belül azt a szerepet szánták nekünk, hogy Prága Ófelsége favágói és vízfordói legyünk. (Bonsal a továbbiakban elmondja, hogy amikor nyolc nappal később megegyezésbe akart lépni a szlovákokkal, közölték vele, hogy a rendőrség letartóztatta őket és kitoloncolta az országból.) Bécsbe érkeztek után - írja tovább Bonsal - a kiutasított delegáció kétfelé vált: Hlinka hazament szülőfalujába, Ruzomberek-be, hogy együtt küzdjön népével, míg a delegáció egyik tagját Budapestre küldték, hogy érintkezésbe lépjen a magyarokkal. Hlinka elhatározta, hogy népe szabadságáért a parlamentben fog küzdeni, amelyről azt állították, hogy szabad fórum lesz. Néhány héttel a választás előtt azomban éjnek idején cseh katonák törtek be otthonába és mielőtt parasztjai, akik valósággal rajongtak érte, felocsudtak volna, elszállították egy távoleső börtönbe. Az erőszakos tett felkelést robbantott ki, amelyet csak nagy vérontás árán sikerült elfojtani. A páter hónapokon át börtönben maradt és olyan kegyetlenséggel bántak vele, hogy egészsége örökre megsemmisült. A történet többi része közismert.

Az önálló lények szabad világa ellenséges világ s annak, aki a függetlenség vadonába merészkedik, elsősorban és mindenekelőtt megvédenie kell tudnia magát. És ez a harmadik végzetes elem, ami a népek önrendelkezési "jogának" wilsoni doktrínájából hiányzik.

Nem csoda hát, az első nagy háború utáni rendezés katasztrófális elhibázottságából eredő hibák

egymásután kiütköztek. A "győztesek" a népek önrendelkezési jogának jelszavával létrejött új államai egytől-egyig és szükségképpen apró népekből összetákolt "nemzetiségi államok", hiszen 26 millió ember nem "felszabadult", hanem gazdát cserélt, sőt ebből a mennyiségből közel 10 millió egyenesen egykori államalkotó többségi állapotából került kisebbségi sorba.

Kisebbségi sorba került 5 millió német és 4,5 millió magyar, gazdát cserélt 7 (Lengyelország) és 3 (Románia) millió ukrán, 5 millió horvát és szlavón, 1,6 millió szlovák, fél millió ruthén, félmillió bulgár, félmillió macedón, negyedmillió olasz és kétszázezer lengyel.

A lengyelországi, a csehszlovákiai, az erdélyi és a jugoszláviai földreformok egytől-egyig azt jelentették, hogy a kisebbségi embertől elszedték a földet és azt az uralkodó nép tagjainak adták - persze szociális jelszavakkal. A kisebbségekhez tartozó tisztviselőket elbocsátották, rendszerint minden kártalanítás nélkül, a kisebbségi kezekben lévő üzemeket részben a túladóztatás és az anyagbeszerzés megnehezítésével, részben az uralkodó néphez tartozók üzemének számos módon való előnybehelyezésével módszeresen tönkretették.

Románia megvonta a kisebbségi iskoláktól s a kisebbségi tanszemélyzettől az állami segélyeket (amit pedig a nemzetiségi román iskolák és tanszemélyzetük élveztek a magyar állam részéről a magyar uralom alatt), Jugoszlávia meg egyszerűen bezáratta a kisebbségi iskolákat. Románia odáig ment, hogy a bekebelezett területeket "kulturzónákra" osztotta külön adórendszerekkel, amelyeknek súlyossága aszerint volt megállapítva, hogy hány százalékos volt az ilyen egységekben a nem-román kisebbség. A nem-román zónákból így befolyó adótöbbletet "kulturkiadásokra", románosító intézményekre fordították, vagyis a nem-románok románosításának költségeit maguknak a nem-románoknak kellett viselniük. Ezt tették a franciák is a hozzájuk csatolt területeken, ahol általában is magasabb adókat szedtek, mint a többi francia területen.

Ausztria a magyaroktól elrablott területből önálló szövetségi államot létesített Burgenland néven, ahová összegében és egy főre számítva is mindég kevesebbet adnak a központi keretből, mint a többi szövetségi államba. A tárgyalások során, a wilsoni önrendelkezési jogra hivatkozva a magyarok ismételten javasolták a térség lakóinak megkérdezését arról, hogy kívánják-e az Ausztriához való csatolást, de ezt az osztrákok mereven elutasították - noha egyes déli területek tárgyában viszont pont ők kértek és kaptak népszavazást. Egyedül Sopron térségében és néhány falu esetében volt népszavazás. Sopron, főleg németajkú és a falvak jórészt horváth származású lakói nagy többséggel a maradás mellett szavaztak. A germán-szláv történelemírásban - de Magyarországon is! - magyar választási csalásról beszélnek, noha a szavazás nemzetközi ellenőrzés mellett történt és eredményét akkor mindenki elfogadta. Az osztrák irodalomban - mindmáig! - a hazájukért harcoló magyarok gyilkos rablók. A terület lakóinak többsége maig német és horvát - több mint ezer évi magyar uralom után (a horvátok a 15-17. században menekültek a török elől Nyugat-Magyarországra). Miközben osztrák részről nem szűnnek meg keseregni a "magyarizáló" magyarok miatt, arról mélyen hallgatnak, hogy 80 évi osztrák uralom után, az 1920-ban még színmagyar településeken is mára megszűnt minden, ami magyar. Ma már ott tartunk, hogy az osztrák pap bezárja a templomot, amikor a magyar hívek papjukkal oda be akarnak menni (a st. germain-i szerződésben ezt kifejezetten biztosították). Hitler óta erre nem volt példa Ausztriában.

A népek önrendelkezési joga alapján történt Közép-Európa-rendezésnek tehát már elvi hiányosságai és gyakorlati kivihetlensége miatt is szerencsétlenségbe kellett döntenie nemcsak az egykori "uralkodó" népeket, hanem a kisebbségekkel felduzzasztott új államokat is.

A második nagy háború irányába történő fejlődés szükségképi reakciója lett az új rendezésnek, bármennyi szerencsétlen embert végeztek is ki miatta. S hogy ezt mennyire a két nagyhatalom közötti légüres tér, háborút előidéző voltának törvénye, nem pedig kizárólag a németek erőszakoskodási hajlama hozta létre, azt cáfolhatatlanul bizonyítja a második világháború utáni "fejlődés", amikor is ez a légüres tér a két nagyhatalom között megint háborút készített elő, pedig a német békebontó imperializmus, lám nincs sehol, ellemben a helyén is vákuum van s a két nagyhatalom közötti vákuum szinte automatikusan követeli mindkét nagyhatalom részéről a gazdátlan tér - és közepén a Magyar Királyság! - "biztonságbehelyezését". Viszont egy ilyen biztonságbehelyezés bármilyen formája automatikus és azonnali ellenintézkedést vált ki minden félnél, mert a nemzetközi politika klasszikus alapja a bizalmatlanság.

A békeműért felelős felelőtlen hatalmak természetesen nem voltak hajlandók beismerni a végzetes hibát, s a kirobbant a második világháború felelősségét Németország nyakába varrva makacsul továbbhaladtak a régi vonalon és most már Németország megsemmisítésével még nagyobbra növesztették azt a képletet, amit fentebb "két nagyhatalom közti vákuumnak" neveztünk. Az eredményt dermedt kétségbeeséssel fogadta a közép-európai ember.

Valaki azt írta valahol, hogy az embert a humanizmusból a nacionalizmus vitte el a bestialitáshoz. A megállapítás Közép-Európára vonatkozólag nagyjából igaz. A kétféle nacionalizmus valóban szörnyű bestialitással rohan egymásra. A bűn és a felelősség azomban ott van, ahol a dolgok szörnyűsége elkezdődött... És ezután titokzatos kezek felgyújtották a Reichstag épületét 1933-ban, megölték a Kennedy testvéreket 1963-ban, a Tonkin öbölben titokzatos baleset történt 1964-ben, megmagyarázhatatlan események történtek New Yorkban 2001. szeptember 11-én, Haider Jörg titokzatos baleset áldozata lett 2008. október 11-én, és napjainkban történelmünk legsúlyosabb pénzügyi válságát éljük, amit tudvalévőleg azok a bankok idézték elő, amely bankok vezetői most újabb hatalmas összegeket bezsebelnek, egy halom ország hadereje pedig évek óta gyilkos háborút vív Afganisztánban és Irakban, ismeretlen ellenség ellen, ismeretlen célt követve. Az algút vége nem látszik. Talán látták a maják?

f.e. Népszövetség

Woodrow Wilson a békeműben érvényesíthető minden amerikai lehetőséget éppen a Népszövetség eszméjének oltárán égetett el, abban a végzetes hitben, hogy a békemű lehet akármilyen, a Népszövetség mindent rendbe fog hozni. S az európai világ - ha nem is volt olyan bálványimádó hite a Népszövetség világmegváltó nagyszerűségében, mint a naív amerikaiak - szintén nagy reménységgel fordult a Népszövetség eszméje felé, különösen, miután a békemű hibái nyilvánvalókká váltak. Amint azomban az évek suhantak egymás után a Nemzetek Szövetsége néven létrehozott intézmény felett, a reménység egyre fakult. A világ ügyeit intézni hivatott magas testületről, a világbéke őréről, a jóllakott és éhező, a szerencsés és kifosztott nemzetek közös reménységéről hamarosan kiderült, hogy Európa és az európaiak sorsának alakulására semmi építő jellegű hatása nincs és semmit tőle várni nem lehet. Megszületése után öt évvel már teljes lett a csőd s a nemzetközi politikai gyakorlat látványosan visszatért a szövetkezések és államközi egyezmények régi rendszerére. Locarno a népszövetségi eszme halála volt s vele a Népszövetségnek, mint fórumnak, lassú haldoklása kezdődött meg, bár a locarnoi szerződés önvigasztaló kommentárjai az ellenkezőjét igyekeztek mindenképpen erősíteni (éppúgy, mint néhány évtizeddel ezelőtt az Atlantic Pact-tal kapcsolatban a United Nations-t illetően).

Kétségtelen, hogy amennyiben a Népszövetséget, mint a versaillesi status quo-t és a győztesek diktatúráját fenntartani és a vesztesek felháborodását fékentartani hivatott intézményt a maga rabszolgatartó rendeltetésében szemléljük - mint ahogy a győztesek így szemlélték - a fizikai erő hiányára utaló megállapítás igaz. Sőt nemcsak igaz, hanem a szemlélet a versaillesi győztesek álláspontjáról nézve érthető is. Versaillesnek azomban nemcsak győztesei voltak, hanem károsítottjai is, akiknek személetmódja egészen más volt, akik a Népszövetséget úgy értelmezték, hogy az a nemzetek szövetsége, nem pedig a "győztesek szövetsége" és - ezek is európai nemzetek voltak. A győztesek: a megadományozottak, a jóllakottak és elégedettek, a "békeszerető nemzetek" - ahogy magukat nevezni szerették - természetesen abban látták a Népszövetség szerepét s rendeltetését s aszerint nézték a Népszövetség értékét, hogy mennyiben tudja megvédeni és végelgesíteni a versillesi diktátorok akaratát a kifosztottak s megnyomorítottak, az igazi bűnösök helyett bűnösöknek kikiáltottak lázadásával szemben és mennyiben tudja megakadályozni a jogszolgáltatásból kizártak egyetlen eszközét, az önbíráskodást.

A Népszövetségről gyorsan kiderült, hogy az lényegében a versaillesi status quo öre csupán, semmi más, hiszen az alapokmányról is nyilvánvaló volt, hogy nem egyéb, mint a győztes államok egyéni és önző érdekeinek s céljainak elburkolására szolgáló papirlepel. Ha a Népszövetség abba bukott volna bele, hogy az Európa feletti rendelkezés jogát kezükben tartó hatalmakkal szemben egy igazságos, vagy méltányos intézkedést végrehajtó hatalom hiányában nem tudott megvalósítani, akkor

igaz és helyes lenne az erő hiányára utaló magyarázat, a Népszövetség azonban abba bukott bele, hogy nem is hozta meg de nem is akarta meghozni azokat az igazságos intézkedéseket, amiket vártak tőle.

f.f. Átrendezés

A német-olasz közép-európai átrendezés - az úgynevezett bécsi döntések - valamint Jugoszlávia szétesése, a Kárpát-medence politikai egységéből kivont 190'000 négyzetkilométernyi területből és mintegy 10 millió lakósból mintegy 70'000 négyzetkilométert és kb. 4.5 millió lelket juttatott vissza a régi hazának.

Bár Magyarország ezáltal a felét sem nyerte vissza régi méreteinek s uralma alá került kisebbségekkel szemben még mindig közel másfél millió magyar maradt a módosított határokon kívül, ez a mérsékelt változás is egyszerre a Duna-térség és a Balkán terület vezető államává tette ezt az országot, mert központi helyzete nemcsak a területe és lakossága jelentőségét erősítette, hanem a kisanant súlyát is nagyban lecsökkentette azonkívül, hogy az utódállamoknak a Kárpátokon belül megmaradt összezsugorodott területeire jobban megnövekedt a centrális vonzás.

Noha ennek a változásnak európai vonatkozásai - különösen normális békeviszonyokra vetítve - a második nagy háború zűrzavara majd az egész árendezés gyors megsemmisítése következtében nem bontakozhattak az európai szemek előtt eléggé ki, mert a tér már előzőleg német túlnyomás alá került s ezt a túlnyomóságot közvetlenül az orosz túlnyomás váltotta fel, annak igazolása kétségtelenül megfigyelhető volt, hogy Közép-Európa jelentőségét csak az adná vissza, ha a dunai térség népei egy erős és öncélú Kárpát-medence köré csoportosulva belső gyengítés nélkül csinálnának, mind az orosz, mind a német hatalomtól független és európai viszonylatban kiegyenlítő politikát a germán és a szláv erőterek között. Ez pedig gyakorlatilag azt jelentené, hogy az európai politikának vissza kellene térnie arra a pontra, ahol Versailles elkanyarodott az önálló, szervezett s központi felépítésű Közép-Európa forma ősi követelményétől (ami legalábbis a hunok uralma óta itt folyamatos), amikor olyan hatalmi elgondolással kísérletezett, ami enyhén szólva rémálomnak bizonyult. A versaillesi zűrzavar összezúzta a tér valódi katonai jelentőségét és ennek következménye az, ami Európában a múlt század harmincas éveitől kezdve évről évre katasztrófálisabban érezhető mind a mai napig. Ennek a hiánynak a jegyében telt el egy nyugtalan évtized, és kitört a második világháború, majd pedig 130 millió ember jutott a szlavobolsevista imperializmus igájába.

Mindenekelőtt ott van a bolsevizmus ténye maga, a maga antieurópai lényegében. A bolsevizmus és a náciizmus között egyetlen lényegbevágó elvi különbség van csupán, ez azonban a legtöbbet jelenti az európai szellem számára, s ez: a náciizmus konstrukciójában és minden torz vonása mellett is európai képződmény volt, de a bolsevizmus nem az. S éppen ezért, addig, míg a náciizmus csak az egyént fenyegette, de nem fenyegette a földrész kulturájának és civilizációjának európai jellegét, a bolsevizmus Európától idegen, sőt Európa ellenes tény. De a bolsevizmus leszámításával is elutasítja magától Európa az orosz szándékot - mindmáig. Elutasítja azért, mert a bolsevizmus nélküli Oroszország sem Európa, minden földrajzi kategorizálás ellenére sem Európa, mert az orosz lélek minden érdekes és értékes vonása mellett sem európai lélek és nem is fog, de nem is akar azzá válni soha, elutasítja, mert Oroszország márcsak periferiális elhelyezkedésénél fogva sem alkalmas egy öncélú Európa vezetésére és végül, mert Oroszország motívumai éppúgy nem kontinentális motívumok, éppúgy nacionalista, tehát imperialista motívumok, mint Franciaország, vagy Németország motívumai voltak. Sőt, míg a német imperializmus esetében van olyan körülmény, amely, ha igazolásul nem is, de magyarázatul szolgál, a békés terjeszkedés lehetetlensége, a túlszűfolt és szervezetlen Európa közepén élő és gyarmataitól megfosztott németiség számára, addig a határtalan lehetőségekkel rendelkező Oroszország európai terjeszkedő politikájának még ez a mentsége sincs.

Egy másik nehézség a nemzeti szocializmusnak, mint egyenlőre ugyan elnémitott, de el nem pusztított, belső tartalomnak, és mint az európai terveknek élő, létező, mi több a Németországba importált "demokrácia" felől szaporodó tapasztalatokkal párhuzamosan erősödő ténye. Szinte pontosan

megjósolható, hogy a náciizmus, mint formával, a maga hitleri fogalmazásában talán igen, de a fasiszta gondolattal, mint tartalommal még nem végzett Európa. Hogy a fasiszta gondolat egyik vezető összetevője a nacionalizmus, amely már az első világháború élményei és következményei folytán is szinte elviselhetetlenségig fokozódott, különösen a megalázott népek lelki vívódásaiban, most a második világháború formái, lelki hatásai és következményei után még szédítőbb mélységeket és magasságokat ér el. De éppígy nem kétséges az sem, hogy a lezajlott tragédia után, amely az aránylag amúgyis szegény és túlsúfolt Európa túlélési gondjait a kétségbeesésig fokozza, a nemzetiszocializmusnak, mint alapelvnek, sőt politikai tervnek fokozódó térnyerése az eredménye. A kérdés csupán az, hogy ki fogja ezt a rettentő erőfeszítést felerősíteni: a nemzetiszocialista szelepek eltömése következtében a bolsevizmus eszméje-e, a fasiszta gondolat-e valaminő új cégér alatt, vagy az önmagára talált Európa új gondolatának összefogó ereje? Itt van egy új közép-európai összefogás szükségességének a realitása...

Anglia és az Egyesült Államok (USA) tragikus helyzetbe kerültek, mert a sorsdöntő európai alternatíva felismerése számukra két lehetőséget hagy csupán. Az egyik: felépíteni és visszaállítani költséget és fáradságot nem kímélve azt, amit a perc politikájának érdekében, ugyancsak költséget és fáradságot nem kímélve két győztes háborúban felelőtlenül és irgalmatlanul leromboltak, belátni mind a nemzeti, mind a szociális gondolat indokolt voltát és ezzel közvetve beismerni, hogy Európa tragédiáját nem egy elkerülhetetlen politikai szükség, hanem politikai elfogultság és hozzánemértés idézte elő. A másik: következetesnek maradni, s ezzel néhány évi további kínlás és erőlködés után átengedni Európát és vele mindent, amit másfélezer év munkája teremtet az - Európa nélkül és különösen Közép-Európa nélkül feltartóztathatatlan - önkényuralomnak és a szlávizmusnak.

Ezzel összefüggésben vissza kell térjünk a középosztály szerepének elemzéséhez.

A középosztály elutasítása, vagy elfogadása az általa hordozott európai kultúrának spengleri problémája érdemel tüzetes figyelmet. A középosztály csatlakozása a szocialista berendezkedést nemzeti tartalommal tölti fel. A középosztály, mint képlet, általában nacionalista jellegű, sőt egy-egy nemzet nacionalizmusának éppen a középosztály mindenütt a hordozója. A pénzembernél, vagy a nemzetközi társadalmi, sőt családi kapcsolatokkal rendelkező, több nyelvet beszélő mágáznál a nemzetcsere aránylag éppúgy nem nehéz dolog, mint a mélyebb nemzeti kultúrát és nemzeti ismereteket, nyelvtudást sem kívánó fizikai munka társadalmának esetében. A középosztálybelinél ez nem így van, s ez a körülmény elvégzi a maga munkáját a középosztálybeli ember érzelmi világának a kialakulásánál is.

A szocialista tömegek életérzésének nemzeti, vagy nemzetközi jellege a legszorosabb összefüggésben van azzal, hogy pozitív, vagy negatív-e a viszony a középosztállyal, hogy együtt menetelnek-e, vagy szembenállnak-e egymással.

A középosztálynak kapitalizmus és marxizmus felé igazodó szelvényei között jött létre egy harmadik kategória, amely úgy vélte megtalálni a kétféle megsemmisülés dilemmájában történelmi hivatásának és erkölcsi kötelezettségének módus vivendijét nemcsak existenciájának, hanem rendeltetésének is átmentésére, hogy egy új szocializmust teremtsen. A liberális szintézis első, kapitalizmusra és szocializmusra történő osztódását így követte Európában egy második is, amelynek során a szocializmus továbbosztódott nemzeti és nemzetközi, tehát jobboldali és baloldali kategóriákra aszerint, hogy hol milyen viszonyba került a középosztállyal.

Ennek a kétféle szocializmusnak két alapformája a fasiszmus és a bolsevizmus, mint az egy nemzeten belüli osztályok nemzetszintézisét, vagy a kizárólagosan csak a munkásosztályok nemzetközi, vagy legalábbis nemzetköziséget hangoztató osztályszintézisét jelentő típusok.

Ahol a középosztály, az értelmiség és a középvagyon a kapitalizmussal lép politikai, vagy legalábbis érzelmi szövetségre, ott ez a körülmény nemcsak a kapitalizmusnak ad némi nemzeti vonást, vagy legalábbis tompítja annak nemzetközi attitűdjét, hanem a magára maradt szocializmus nemzetköziségét, sőt nemzetellenességét is élesebbé teszi. Ahol viszont a vezetésnek a középosztály által történt átvétele folytán a szocializmus válik nemzeti jellegűvé, ott a magáramaradt kapitalizmus tolódik el még jobban a nemzetköziség irányába, hiszen szövetségesekre van szüksége. Csak egyetlen körülményre utaljuk az olvasót. A vasfüggöny mögött a baloldali szocializmus kiépítése mindenütt és szükségképpen a középosztály megsemmisítésével történt, Oroszországban is.

Ha számolunk azzal a körülménnyel, hogy az államszocializmus fasziszta, vagy bolsevista típusának kifformálódása a középosztály csatlakozásával, illetőleg szembefordulásával (és megsemmisülésével) függ szorosan össze, akkor megtaláltuk azt az elvet, amely szerint Európa egyes országaiban a társadalompolitikai jellegek különbözősége előállt, s ezzel a liberális szintézis további széthullása és Európa belső világnézeti, majd ebből politikai ellentétei bekövetkeztek.

Körülbelül ugyanez volt az eset Magyarországon, egy proletárdiktatúra 1919-i kísérlete alkalmával, a külpolitikai csapás pillanatnyi aléltságát kihasználó marxista erők azomban az államépület katasztrófális megrendültsége mellett sem bizonyultak elegendőnek a középosztály megsemmisítésére s a kísérlet 133 napi véres erőlködése után csütörtököt mondott.

f.g. Újkori demokrácia

A fejlődés folyamán a kapitalizmus belső lényegében éppúgy, mint külső formájában egy újabb fejlődési fokozat bontakozott ki.

Ha a tőke - a bank - eddig kívülről, a hátérből, mint különálló és öncélú képlet támogatta a nagyipart, most egyesül vele. A konszernnek kialakulásának ideje ez, amikor a bank és a gyár egy kézbe kerül és megindul a kapitalizmus összpontosulása, ami akkor válik teljessé, amikor a bank és a gyár mellé ugyanabba a kézbe kerül a nyersanyag és az üzemanyagforrás is. Ez az irányzat különösen és először a 19/20. század fordulóján születő új iparágak területén érvényesült, az autó-, az olaj- és a kémiai ipar területén, hogy azután innen kiindulva fokozatosan birtokba vegye a kapitalista termelés többi tartományait is.

A szabadság-elv logikája azomban itt nem tűr megállást s a vertikális tömörülés folyamatát csakhamar kiegészíti és betetőzi egy horizontális tömörülés folyamata is, amely a piacon az egy-egy árufajta összes ágait egykézbe vonja, s ezzel eljut a közgazdaság a kapitalista koncentráció csúcspontjához, a monopóliumhoz.

A kapitalizmus ezen fázisának - amelynek a legjellemzőbb területe egyébként Amerika - Európában Németország a csúcsterülete.

A kapitalizmus gócainak politikai és üzleti társa ebben a helyzetben már nem a magányos, az egyén, még csak nem is a társadalom egy-egy része, hanem maga a társadalom, mint egész, a konkrét "közép": a belső önállóságát igazában már elvesztett állam. Viszont a kapitalista maga, az előző nemzedék részvényesei helyett, egyre inkább a magános, az egyén: a pénzember, az osztálytól független, szinte társadalmon kívüli hatalmasság.

A konszern, vagy a tröszt ura már nem mondható polgárnak. A most már nem a pénzt, hanem annak lényegét, a hatalmat öncélként hajszoló féktelen kapitalista, vagy egykori tartományokkal felérő hatalmas üzemét monopólium birtokában, behozatali vám kényelmes bástyái mögött minden küzdelem, teremtő képzelet, üzleti zsenialitás és nagyvonalúság nélkül bürokratikus szárazsággal vezető kollégája már nem törődik a nemzet sorsával és eszményeivel, számára az ország már nem a milliók könnyel, vérrel, verejtékkel és lemondással ápoltság szerelme, hanem csak egy konkrét számokkal kifejezhető kapacitású piac, s az egész országból csak a hatalom birtokosai érdeklik, akiknek barátságára szüksége van, hogy a monopóliumát megtarthassa, de akiket kibuktat a hatalomból, ha nem paríroznak neki.

Ezzel a korszak, amikor már nem a termelés van a társadalomért, hanem a társadalom van a termelés kedvéért, amikor már nem a társadalom szüksége, igénye és ízlése szabja ki többé az előállítás irányát, ütemét és stílusát, hanem a termelés kényszeríti rá a politika és lélektan eszközeivel a társadalomra az áron kívül az ízlést is, amikor a termék tökéletességének nem a technikai lehetőség szab többé gátat, hanem az, hogy a fogyasztás minél nagyobb legyen, egyszóval a Termelő és a Kereskedő életszemléletének uralma, a Pénzember korszaka elérkezett.

Korunkban nem csupán a "demokrácia" fogalmát tévesztik össze az "egyenlőség" maximájával, hanem ez utóbbit még el is torzítják. Ma egészen mást értenek egyenlőségen, mint ükapáink, akik ezt a fogalmat létrehozták és egy véres küzdelem során annak érvényt szereztek.

A vezetettek és vezetők örök póre, bármilyen véres és radikális változás után is, szükségképpen újul ki megint és újra a történelemben, hisz a vezetés irányítást jelent és ehhez hatalmat, a vezetettség

engedelmeséget és alárendeltséget, s a kettő viszonya különbséget jelent formában is, lényegében is és értékben is. Ez a különbség természetesen kifejezésre is jut, és ez a különbség van kiegyenlíthetetlen belső ellentmondásban az egyenlőség-elvvel, illetőleg azzal, amit ma ezen értenek.

Voltaire és Rousseau nemzedéke a maga egyenlőség elvével egy priori és intézményes egyenlőtlenség, az emberi egyenlőtlenség világrendje és bölcsellete, a született úr és a született szolga felől vallott nézet ellen tiltakozott, s az egyenlőség elvének kivmondásával nem azt akarta kifejezni, hogy minden egyes ember egyenlő, hanem, hogy minden ember egyenlően ember ahhoz, hogy ne születhessék az egyik minden alap és érdem nélkül úrnak, a másik minden ok nélkül akarata ellenére haláláig jogtalan cselédnek.

Ez volt az egyenlőség-eszme, amely merőben más értelmet kapott a maga 150 éves élete folyamán és a tömegember volt az, aki az egyenlőség bölcséleti fogalmából a népi autonómia fogalmával összekeverve, saját vágyai és szemlélete szerinti társadalmi maximát csinált. Egy uniformizáló és igazságtalan egyenlőség-magyarázat ez, amely szerint nincs értékesebb és kevésbé értékes létező, minden ember és minden emberi teljesítmény egyforma értékű.

A fogalomzavarból adódik az a fonák helyzet, hogy amennyire elképzelhető s amennyire egyszerű aránylag egy politikai demokrácia, a tömegeknek, mint politikai pártokba tömörült nemzettársadalmi kategóriáknak kollektív és közvetett uralmával - vagy legalábbis ennek az uralomnak az illúziójával - annyira bonyolult, nehéz és megoldhatatlan a "társadalmi" értelemben vett demokrácia egyéni igényű egyenlőség követelménye. Hisz a vezetőnek különbnek kell lennie a vezetettnél és a vezetés hivatásának betöltéséhez ez az egyetlen erkölcsi alap, mert ha nem különb, akkor nincs sem képessége, sem joga vezetni. Ha viszont különb, akkor máris egy másik csoportba tartozik, és abban a pillanatban, amikor egy társadalomban csoportok, osztályok, magasabb rendűek és alacsonyabb rendűek vannak, már nincs "demokrácia", legalábbis abban az értelemben, ahogyan azt a tömeg szeretné és gondolja.

Ez a paradoxon vált korunk társadalmi erőfeszítéseinek bozalmas útvesztőjévé, s hogy a helyzet ilyen betegessé fajult, annak ezernyi részletvonaltkozáson kívül főleg az az oka, hogy korunkban az átlagember túlértékeli önmagát és jelentőségét s ennél fogva olyan igényt táplál, ami nem illeti meg. Ez az igény a fentiekben bemutatott társadalmi egyenértéktudat, s mivel az egyenérték a valóságban egyszerűen nincs meg, azért kell azt erőszakolni.

f.h. Képünk a világban

A 19. század utolsó évtizedeiben Magyarországra vonatkozó, azelőtt se valami tüzetes ismeretek már úgyszólván teljesen hiányoztak a nyugati világ tudatából, hiszen ezek Kossuth nevén, néhány magyar exotikumon és némi álromantikus elképzelésen alig terjedtek túl. A 17. század vége óta a saját belső újjáépítésével elfoglalt Magyarország ritkán hallatott magáról s ezeket a hangokat is gondosan felfogta az osztrák kormányzat által Magyarország elé húzott függöny. A magyarok "rokontalan nyelve" rendkívül nehezítette Európa számára a magyar szellem világába való behatolást. Az egyetlen közvetítő a magyar világgal közvetlen kapcsolatban álló osztrák szellem és irodalom német nyelve volna, az a hangfogó függöny azonban módszeresen és céltudatosan nyelt el mindent, ami egy egységes osztrák birodalom Potemkin-képén törést jelentett volna, sőt, az osztrák ismeretek maguk is hiányosak és tévesek voltak, azonfelül, hogy a Habsburg-birodalom minden szellemi és anyagi termésének osztrák címkével ellátva kellett a világ szeme elé kerülnie. A Bécset járó külföldit a szállodák és a vendégforgalmi intézmények már csak üzleti érdekből is elriasztották attól, hogy tovább merészkedjék Kelet felé. A Monarchia külképviseleteinek személyzete is túlnyomó zömében osztrák, vagy cseh, már csak nyelvi körülményei miatt is, s ezeknek nem volt a feladatuk, hogy a magyarokról fejtsenek ki ismeretterjesztő tevékenységet, hanem, hogy egy egységes birodalom felől nyújtsanak tájékoztatást a világnak. Nem csoda hát, ha a magyarságot, életét, történetét, műveltségét s a magyarországi belső viszonyokat általában nem ismerték, s így szinte teljesen üres, fehér lapokra került mindaz, amit az ellenséges propaganda állított a Kárpát-medence belső világáról.

Igy azután a nemzetiségi propagandának könnyű dolga volt, amikor "magyar zsarnokságról", a nemzetiségi ember egzisztenciális fenyegetettségéről fabrikáltak a valóságnak meg nem felelő híreket,

vagy a Kárpát-medencében jelentkező nemzetiségek odakerüléséről a valóságnak meg nem felelő koholmányokat és a nemzetiségek számáról, jelentőségéről és vágyairól a valóságnak meg nem felelő adatokat a Monarchia nemzetiségeinek körében éppúgy, mint külföldön.

Mind a nemzetiségi izgalom szítása, mind a külföldi közvélemény félrevezetése könnyű dolog Magyarország fiatal és a század vége felé kibontakozó iparosodásának a századelejei angol viszonyokat sokban idéző korszaka idején, hiszen csak a kapitalizmussal együttjáró tüneteket, a szociális visszáságokat és a proletár-problémát kell nemzeti csomagolásban előállítani. Így lesz valóság a hazugságból, mert nem az az igaz, ami igaz, hanem amit a világ annak tart. A "magyar zsarnokság" szilárd és kollektív világmeggyőződésére jellemző, hogy nincs egyetlen külföldi szerző által írt nagyobb terjedelmű politikai dolgozat sem Közép-Európáról, amelyben - mindmáig! - a "magyar zsarnokság" fel ne volna említve, mégpedig olyan ellentmondást nem tűrő természetességgel, ami bizonyítást sem kíván.

Ausztria ellen a propaganda már nem volt ilyen egyszerű. A Monarchiához akkreditált diplomaták Bécsben voltak, nem Budapesten, s az osztrák helyzetet a külföld ismerte. Ott már nem lehetett oly könnyedén és felelőtlenül rágalmazni, mint Magyarország esetében és különösen politikai körökben nem, ahol még jobban figyelték azt a tényt, hogy a nemzetiségi lázongók elsősorban szlávok s védnökük az európai abszolutizmus és a nemzetiségi elnyomás nagymestere, az antiliberális keleti kolosszus. Egy "osztrák zsarnokság"-ról szóló legendának tehát nem sok esélye volt. Ezen a ponton lett azután sorsdöntő jelentőségűvé Massaryk Tamás tevékenysége, az általa felépített nagystílusú cseh mítosz szerepe, amelynek fogalmazásában lényegesen több van, mint egyszerű propaganda anyag és aminek oly nagy hatása van, a tények megdöbbentő cáfolatai ellenére, szinte kiirthatatlanul benne gyökerezik a világ közvéleményében.

A nacionalista, de minden komlysága mellett is elfogult tudós valóban hitt is abban a mithoszban, amit a csehek demokratikus küldetéséről Palaczký formált meg sokat emlegetett történelmében, s amit ő rendszerré fejlesztett. Ez a mithosz a cseh nacionalizmussal a humanitás és a szociális demokrácia érdekeit kapcsolja össze és úgy állítja be a dolgot, mintha e nagy értékeket azok a csehek képviselnék Közép-Európában, akik világszerte kínos meglepődést, a belső európai világban meg egyenesen megvetést váltottak ki a második világháború előtt, alatt és főleg után azzal, hogy állig felfegyverkezve még csak megkísérelni sem voltak hajlandók önmaguk megvédését, s ezt még tetézték mindazzal, amit a már legyőzött ellenfél kezükbekerült asszonyai, leányai, gyermekei, betegek és elszállíthatatlan sebesültjei ellen követek el a mások által kivívott győzelem után. S amennyiben ez nem lenne elég honalapító mithoszuk megsemmisítésére, bebizonyították, hogy vérszomjas és brutális nacionalisták, akik milliókat fosztanak ki és üldöznek el arról a területről, amelyet a demokrácia, a liberalizmus és a humanitás biztosítására bízta rájuk a nyugati nagyhatalmak. Tegyük hozzá, hogy ebből a szempontból egyik megszálló sem különbözik a másiktól.

Ha a Massaryk-komplexum mellé odahelyezzük a tényt, hogy a kontinentális szupremáciát egykor birtokló két nyugati hatalom régi fölényes helyzetének visszaszerzését abban látta, hogy a közép-európai tér egykori töredezettségét és paralízisét, amit Bismarck és Deák zsenije szüntetett meg egykoron, visszahozza, rögtön látjuk, hogy a két tendencia egymás logikus kiegészítője volt, s ez a helyzet simává tette a pánszlávizmus útját.

A többi, a közvéleményteremtést a gondolat számára elvégezte már az osztrák és a magyar zsarnokságot hirdető szláv propaganda, melynek zsvájától és erőszakos tolakodásától nem képes a nyugat-európai és az amerikai ember észrevenni a tényt - ami mint negatívum, amúgyis nehezen észrevehető -, hogy sem Ausztriában, sem Magyarországon egyetlen véres tömegtüntetés a kisebbségek ellen soha elő nem fordult, mint ahogyan az utódállamokban előfordul mindmáig a németek és a magyarok ellen, a román vasgárdisták magyarveréseitől a szlovákiai magyar nemzeti emlékek és kegyhelyek összerondításán keresztül, egészen a prágai csöcselék obszcén kegyetlenkedéséig meztelenre vetkőztetett német asszonyokkal és leányokkal az orosz testvérek bevonulásának előestéjén, hogy a Monarchiában anyanyelvét mindenki éppúgy szabadon használhatta, mint az USA-ban, s hogy a hatósági és az üzleti érintkezés nyelve éppoly természetesen német a német Ausztriában, és magyar a magyar Magyarországon, mint ahogyan ez angol az USA-ban, hogy a Monarchiában senkit 51 év alatt internálótáborba nem raktak nemzetisége miatt, mint ahogyan ezt az

utódállamokban majd ezer meg tízezerszámmal megteszik németekkel és magyarokkal, főleg a csehek, hogy a Monarchia területén soha senkit a nemzetisége miatt ki nem fosztottak, törvényen kívül nem helyeztek és az országból ki nem kergettek, mint ahogyan ezt az utódállamokban majd milliókkal megtették a szerbek - a legutóbbi Balkán-háborúban is -, románok, csehek - főleg a "demokratikus" és "humánus" csehek - egyaránt azzal, hogy "aki nem hajlandó asszimilálódni, annak nincs helye az államban". Így állt elő az a furcsa helyzet a világ "igazságos" közvéleményében, hogy Versailles előtt Mr. Seaton Watson háborodott fel azon Londonban, hogy a Monarchia németjei, meg magyarjai "asszimilálni" akarnak, mert nem hajlandók behozni nyocféle államnyelv zagyvaságát és nyolcféle akarat anarchiáját, Versailles után meg Mr. Summer Welles majd az tartotta elviselhetetlennek Washingtonban, hogy az utódállamok németjei, meg magyarjai nem akarják engedni magukat asszimilálni s ezzel "elégedetlenné" válnak. A világ közvéleménye magatartását illetően magyarázatul szolgál, hogy olyan nagyarányú propagandahadjárat, mint a szlávoké, soha azelőtt nem volt a történelem folyamán s mivel az első, védtelen vele szemben a jóhiszeműség.

Az eseményeket kétszer és ismételten hiába, Tisza István magyar miniszterelnök kísérelte meg feltartóztatni azzal, hogy az utolsó percig makacsul ellenezte a háborús megoldást 1914-ben, s annak megakadályozására még lemondását is serpenyőbe vetette. Ő az egyetlen a szembenálló hatalmak összes vezető államférfiai között, aki igazán és őszintén ellene volt egy újabb háborúnak, amit tulajdonképpen rajta kívül mindenki akart.

Az immár akkor két éve levegőben lógó újabb nagy háború idegekre menő bizonytalanságától azomban mindenki szabadulni akart, s a szarajevói pisztolylövés villamos feszültséggel töltött el mindent. Tisza újabb erőfeszítései hiábavalóak voltak. Az orosz cár, Péter szerb királyhoz intézett ezerszavas távirata eldöntötte Európa sorsát, kirobbant a háború, amelynek azóta sincs vége. Tisza a hadüzenet megtörténte után levonta a következtetést, s hűségének megmutatására bevonult katonának. Onnan rendelte újra vissza nemzete élére a királyi akarat.

És most térjünk vissza a "magyar gyepű"-re.

g. Ausztria

Gyepűterület a Bizánci és a Német-Római Birodalom között. Írott forrásban először Kr. után 1100 körül szerepel egy birtokadományozási iraton, valami bizonytalan területen: "osterichi" (österreich = keleti terület). Része a szkíta-hun birodalomnak, majd avar birtok, északon legalább az Enns folyóig. Területén számos hun, avar és székely település máig fennmaradt Passauig és Triesztig. A 907-es pozsonyi hadi diadalunk után Árpád lovasai Ennsburg-ig úzték a birodalmi hadakat – valahol ott lehetett akkor a magyar gyepű nyugati széle.

Melk (Bécsről 60 km-re nyugatra) egyik terén áll egy kőtábla, rajta a város főbb történelmi adataival, közte: 975 Grenzburg der Ungarn (magyar határvár). Az 1385-ös térképen mint Habsburg birtok szerepel, nagyjából a mai Alsóausztria, Stájerország, Karinthia, valamint Tirol nagy része – a mai Ausztria mintegy fele.

Mariazell katedrálisát a mi I. (nagy) Lajos királyunk (1342-1382) építtette, egy török feletti győzelme (1366) emlékére. Mindszenty, a bujdosó magyar bíboros azért temettette ide magát, mert magyar földben akart megpihenni – amíg Magyarország fel nem szabadul.

Noha könyvtárnyi irodalma van, tisztességesen megindokolni még senki nem tudta: miért kapott Ausztria is belőlünk egy darabot? Ezúttal nem kívánok a dologban állást foglalni, de vannak történészek, akik Ausztriát, megint mások a Habsburgokat okolják az első nagy háború kirobbantásáért. Minden esetre tény, hogy mindkét háborúban azonos oldalon harcoltunk, mindketten együtt veszítettünk, minket soha nem látott módon, Európa történelmében egyedülálló módon tönkretettek – Ausztria mindmáig gyarapodik, sőt: főleg Közép-Európa, első helyen Magyarország terhére. Az is tény, hogy a második világháborúban, minket a németek nyomorgattak, kényszerítettek – Ausztria emelt karral ünnepelte nagy szülőtte bevonulását és az egyesülést.

Ausztriában még az a kisebbség is hiányzott, amely Magyarországon elfogadta a kiegyezés tényét (1867). Az ausztriai szellemi elit nagy része a régi "Gesamtmonarchie" híve volt. Az egykorú osztrák politikai irodalom és a közjogi viták makacs érzéketlenséget mutatnak a ténnyel

szemben, hogy Magyarország élt ugyan 350 éven át a Habsburg jogar alatt, de osztrák államszerkezetben soha. Magyarország soha semmiféle hűbérrendszernek nem volt tagja. A Habsburg uralkodókat is a magyar nemzet önként hívta Szent István trónjára és a közös uralkodók korszaka alatt Magyarország irányítása nem Bécsből, az osztrák birodalom fővárosából, hanem Bécsből, a magyar király lakóhelyéről történt, s a Habsburgok mind a kilenc olyan manővere, mely ezt a megkülönböztetést fel akarta cserélni, s ezzel az országot tartományi színvonalra helyezni, kilencszer fegyveres ellenállással felelt, s ebből hetet már a harctereken megnyert, az utolsó kettőben pedig - a Rákóczi-féle, meg a Kossuth-féle szabadságharcban - a katonai vereség ellenére is elérte állami függetlenségének újabb és újabb elismerését, illetve - a Kossuth-féle szabadságharc esetében - 18 évi katonai megszállás után, visszaállítását.

Az osztrák és a magyar szemlélet közötti különbséget az adta, hogy a 350 esztendőből az osztrák szemlélet a beolvasztási időszakok magyar álláspont szerinti szerződés- és alkotmányellenes közjátékait tekintette normális történelmi állapotnak (és ez az osztrák-német értékelés ment át tévesen és a valóságnak meg nem felelően a történészvilág köztudatába), a magyarok számára meg az újra és újra visszaverekedett eredeti függetlenségi és alkotmányos szakaszok jelentették a legitim állapotot. Amíg tehát a magyar közvélemény és szemlélet az "ezer éven át független Magyarország" önrendelkezésének csonkítását látta az uniós kompromisszumban, az osztrák közvélemény szemében ez az azelőtti "Gesamtmonarchie" fellazulása volt.

Még hevesebb volt a Monarchia tényére a reakció az ausztriai nemzetiségeknél, elsősorban a cseheknél, akik 1868-ban, pontosan Cseh- és Morvaország de facto és de jure bekebelezésének 250-ik évfordulóján követeltek a Monarchián belül a Magyarországhoz hasonló egyenrangúságot és állami különállást, megfedkezve nemcsak arról, hogy az 1867-i kiegyezési okmány lényegében az 1848-1849-i magyar szabadságharcot lezáró békekötés volt, amit a magyar nemzet egy másfél éves véres háború és egy 18 éves katonai megszállással szemben tanúsított passzív rezisztencia rettentő fizikai és lelki erőfeszítéseivel kényszerített ki, hanem arról is, hogy a magyar nemzeti szuverenitás nemhogy kapott volna a megegyezés során, hanem adott a magából, míg a cseheknek egyszerűen nem volt kiegyeznivalójuk.

A cseh igények és az osztrák álláspont között a makacs szó- és papirháború 1868-tól a Monarchia katonai összeomlásáig szakadatlanul tartott. A csehek a "Monarchia 30 millió szlávjáról" beszéltek, s ha ebben van is jó adag túlzás, hiszen az 51 milliós Monarchiában (1910) a 13 millió német, meg a 12 millió magyar mellett még több mint 3 millió egyéb, nem-szláv kisebbség élt, s a 22-23 millió szláv nem egyetlen nemzet, hanem tízféle néptöredék, mégis, a nemzetiségi törekvéseknek külföldön propagandával, belföldön izgatással ébrentartott feszítőereje folyton repesztette a Monarchia eresztékeit.

Trianon után az ausztriai helyzet a magyarországihoz sokban hasonló is, sőt abban a tekintetben még súlyosabb volt, hogy Ausztria nem mezőgazdasági állam, amely az akut válságokkal szemben mindig állóképesebb, mert életszínvonalának csökkenése nincs olyan spontán hatással a táplálkozásra. Ausztria ipari ország volt, tehát olyan kategória, melynél az életszínvonal süllyedése és a nélkülözés - éhezést jelent. A terméketlen alpi-állam éléskamrája Magyarország volt.

Bár itt nem a tulajdonképpeni Ausztria nemzeti területének megcsonkításáról volt szó, mint Magyarország esetében, s ennél fogva érzelmi reakció kevésbé kísérte az amputálást, mint ott, hiszen a tulajdonképpeni Ausztria nemzeti területe némi módosítással majdnem a maga történelmi egészében megmaradt, amennyiben csak külső tartományai veszték el, mégis ez a veszteség, amely az osztrák császárság kb. 290'000 (a Magyarországgal közösen birtokolt Bosznia-Hercegovina hozzászámításával 341'000) négyzetkilométernyi összterületét 83'850 négyzetkilométerre zsugorította, összes lakosságának számát 7 millió alá nyomta, halálos operációnak bizonyult az egykori nagyhatalom meghagyott maradványára.

Az ausztriai helyzet tarthatatlansága s a meghagyott állam életképtelensége a békekötés után azonnal nyilvánvalóvá lett s automatikusan felmerült az az elgondolás, ami a sokat hangoztatott és éppen Ausztria ellen is alkalmazott "népek önrendelkezési joga" alapján amúgyis teljesen logikus és korrekt dolog lett volna: visszatérni abba a népi keretbe, amiből kiszakadt. Ezt a megoldási tervet mind az osztrák törvényhozás, mind a német kormány azonnal el is fogadta. A versaillesi hatalmak

diktatúrája azomban amely egyfelől képtelenné tette az osztrákokat az önálló életre, másfelől eltiltotta őket attól, amihez állítólag minden népnek joga van, az önrendelkezéstől, tehát attól, hogy ugyanazt tehessék amit a románok és a szerbek megtehettek. A legyőzött népek szuverenitásuktól való nyílt megfosztása volt ez, idegen hatalomnak való alárendeltség megalázó állapota mind a németek, mind az osztrákok számára, az a letagadhatatlan tény, ami majd az idegen diktatúra elleni lázadást s vele a második világháborút kiváltja.

h. Cseh-Szlovákország (a Trianoni Szerződésben)

Alakult egy darabka Csehországból, Lengyelországból és Bajorországból, valamint az egész Morvaországból. Trianonban megkapta a mai Szlovákiát és a mai Kárpát-Ukrajnát. Ez utóbbit elvették "tőlük" a szovjetek a második világháború után.

Árpád apánk tyumenjei elfoglalták egész Moráviát és a gyepűt kiterjesztették a Prágai medencéig, ahol ma Tabor városa áll.

Prága a Habsburgok kedvelt városa volt. "Hű cseheink" szépen gyarapodtak. Mária Terézia idejére déli határuk a Kárpátok gerincén véglegesült. Az 1867-ben alakult „Osztrák-Magyar Monarchia“ ipara 60 %-ban cseh területen volt.

A második nagy háború alatt hivatalos cseh delegáció kérte Hitlertől, hogy lehessenek német protektorátus – lettek is. Szlovákiában, ami 1938-tól autonóm államként működött, az államfő, Jozef Tiso, gárdistáival nyíltan nemzeti szocialista államot hozott létre és a zsidókat likvidálta. A magyar belügyminisztérium adatai szerint, akkor több mint negyvenezer szlovákiai zsidó ember menekült hozzánk.

A "fordulat" után, a "nagy kettéválás" alkalmával az akkori csehszlovák államfő Václav Havel figyelemztette a tótokat, hogy a trianoni szerződést a magyarok Csehszlovákiával kötötték – nem velük!

A "tót" népnévnek a magyarok körében lekicsinylő jelentése soha nem volt (például Mikszáth Kálmán: "A tót atyafiak." Az atyafi testvért jelent. Mikor nevezték a tótok mostanában a magyarokat testvérüknek?)

Jegyezzük meg, hogy a Kárpát-medencében Árpád honvisszafoglalása idején nagyobb szláv népesség, pláne államféleség biztosan nem volt. Legfeljebb az avar gyepűn lehettek.

Versailles szülöttei közül úgyszólván csak Csehszlovákia bizonyult életképesnek, vagy inkább keltett életképes benyomást, mert ott, ha politikailag feszült és beteges is volt a helyzet, gazdaságilag mégis úgylátszott, hogy az újszülött - egyenlőre legalább - meg fog állni a maga lábán. A nyugati világ különös előszeretettel hozta fel állandóan a csehszlovák virágzást, mint a versaillesi mű életképességének beszédes bizonyítékát. A cseh virágzás méltányolói azomban nem tudták, vagy nem akarták tudni, hogy a biztató tünetek s a cseh gazdasági ragyogás alapját túlnyomórészt kezdeti előnyök egész sora jelentette.

Ez a sorozat azzal kezdődött, hogy a Monarchia belső megrendülésének káoszában a csehek nagy mennyiségű kész anyagra, a nekik juttatott területeken felhalmozott háborús tartalékokra ráteheték a kezüket, s ezt a vagyont a forradalmi Oroszországból visszatérő cseh légiók által összeharácsolt s hazahozott tekintélyes zsákmány csak növelte. Ott folytatódott, hogy amikor Közép-Európában 100 millió ember nélkülözött a háború után is folytatott blokád szorítása alatt, Csehszlovákia, amely mentes volt a blokád alól, másfél évvel hamarabb áttérhetett a béketermelésre, iparilag fejletlen és szintén hiányokkal küzdő szövetségeseiben kitűnő és versenymentes konjunktúrális piacra talált s a blokád feladásának pillanatától kezdve azonnal és a legelőnyösebben feltételek mellett szállíthatott a kontinentális államoknak, tehát a nagy európai "utánpótlási konjunktúra" gyümölcsei magától hullottak az ölébe.

Ehhez járult az a hatalmas anyag, amit a birtokbavett területek percentuális járadéka és tartozékaként s háborús "jóvátétel" címén a békeparancs értelmében Magyarországtól és Ausztriától hajókban, vasúti gördülőanyagban, mozdonyban, kitermelt szénben, élőállatokban, bányatermékekben kapott ő, aki sem Ausztria, sem Magyarország részéről semmiféle háborús kárt

nem szenvedett, hiszen ugyanazon hatalmi képlet tagjai voltak, mind a hárman. Az anyagban átszolgáltató többszázmillió dollárnyi értéken, a birtokbavett gazdag területeken, valamint a számára 20 évi időtartamra biztosított évi jóvátételi fizetéseken kívül a csehek állama kapott több, mint 8.5 millió nem-cseh állampolgárt, köztük az új állam összlakosságának több, mint egynegyed részét kitevő németet, a cseh ipar tulajdonképpeni megteremtőit és a világhírű "cseh" iparcikkek előállítóit, valamint számtalan magyar ásványi kincsen kívül az északi magyar aranybányákat évi kb. 3'500 kg aranyhozammal.

Ha most mindehhez hozzávesszük, hogy a cseh állam csaknem korlátlanul rendelkezett az első időben a kisebbségek ingatlanai felett s egy "földreform" során saját emberfeleslegét kedvezményezte az ingatlanaitól megfosztott magyarok rovására, tisztán látható, hogy ennyi előny kitűnő esélyei mellett gyors kezdeti fejlődés állapotának kellett bekövetkeznie s ez a kezdeti előny a köztársaság összeomlásáig érezhető maradt, viszont e nélkül az agyonkedvezményezettség és agyontámogatottság nélkül, kizárólag a maga erejére utalva, sőt a német és a magyar területek lakosságának lekapcsolásával, tehát igazi wilsoni alapokon, a cseh fejlődés egészen másként festett volna. Mindenesetre azomban, ha a legyőzött népek kirablásából is, de cseh fejlődés volt.

Nem volt azomban jobb a helyzet a szlovákok tekintetében sem, akiknek a Versailles előtti propaganda korszakban éppúgy teljes autonómiát ígértek, mint a németeknek is, ebből az ígéretükből azomban semmit sem voltak hajlandók betartani Versailles után, cinikusan nem törődve azzal, hogy milyen erkölcsi ellentmondásba kerülnek ezáltal saját előző propagandájukkal. Sőt a csehszlovák elnevezés megteremtésével egyszerűen elsikkasztották a világ köztudata elől, amikor a szlovákság vezetői követelték az u.n. pittsburgi egyezmény végrehajtását, amelyet annakidején maga Massaryk Tamás, a későbbi köztársasági elnök írt alá (s kijelentette róla elnök korában, hogy az csak egy papírfecni). Ez addig ment, hogy a Tót Néppárt prágai képviselője elnöki nyilatkozatban követelte a Magyarországhoz való visszatérést. Akkor a csehek részéről megindultak a bebörtönzések, mint pl. Hlinka András lelkész, vagy Tuka Béla pozsonyi egyetemi tanár esetében történt, majd az akasztások, amint az Tiso József szlovák néppárti politikussal, a kérészéletű Szlovákia nevű állam elnökével és másokkal megesett.

A kisebbségek (akik a mindössze 37 százaléknyi csehekkel szemben valójában 63 százaléknyi többség voltak) kérdése mind a németeknél, mind a szlovákoknál, mind a magyaroknál évről-évre élesedett s a németiség megerősödése bekövetkeztével a köztársaság széteséséhez vezetett, majd a második világháború után, a mások által kivívott győzelem eredményeképpen helyreállított köztársaságban odáig fajult, hogy a csehek a negyedszázaddal azelőtt minden eszközzel bekebelezett kisebbségekből, demokratikus álarckukat most már végképp eldobva, mintegy 3 millió embert (a területüket és vagyonukat természetesen visszatartva) egyszerűen kikergettek Csehszlovákiából. A dolog perverz humora szinte félelmetes. Az első világháború után a szlávok elvették a nem-szláv tulajdonostól, mint nemzettől a területet, a második világháború után meg elkergették ezekről a területekről a nem-szláv tulajdonosokat.

A második nagy háború végén a németek hosszú magyar vasúti szerelvényeket pakoltak meg mindennel, amit Magyarországról el akartak vinni: egész gyárakat, rengeteg élelmiszert, nyersanyagot, élőállatot. A Vörös Hadsereg gyors előnyomulása folytán ezek a vasúti szerelvények mind elakadtak Csehszlovákia területén. Még a múlt század ötvenes éveiben is közlekedtek a csehszlovák vasútvonalakon a trófeás magyar vagonok és mozdonyok, mert a csehek sohasem adták vissza. A rakományról nem is beszélve.

1. Lengyelország

Krakko körül alakult szarmata-kun-avar népességű királyság, nagyjából a Kr. utáni ezer táján, majd elszlávósodott. Legszebb éveit Báthory István erdélyi fejedelem lengyelhoni királysága idején élte (1575-1586). Bizonyítéka mindmáig a krakkói királyi vár, a Wawel minden szobája. Sokat harcolt minden irányban és szépen gyarapodott is – minden irányban. Mára igazi közép-európai nagyhatalom. Az 1945 augusztusában kötött egyezmény értelmében 179'740 km² területet átadott a Szovjetuniónak.

Viszont megkapta a korábbi Danzig Szabad Államot (1893 km²), valamint 100'943 km² korábbi német területet.

Az ukránokat-oroszokat, mint jó szomszédot – gyűlölik. A németekkel kutya-macska barátságban élnek. A második nagy háborúban tisztán lengyel Waffen SS alakulatok is harcoltak. Amikor a két szomszéd megfojtotta őket (1939), akkor Hazánk – a mindkét irányból ránk nehezedő nagy nyomás ellenére! – befogadott mintegy 120-130 ezer lengyel menekültet, elsősorban katonát. Ezzel lehetővé tettük, hogy komolynak számító lengyel katonai erő kerüljön a szövetségesek oldalára. Miután ezen személyek többsége Nyugatra való vonulását nemcsak megengedtük, de segítettük is, a Londonban székelő lengyel emigráns kormány nagy segítséget kapott, s így Lengyelország a második világháborút is mint győztes hatalom fejezhette be. Természetesen megtarthatta a tőlünk rabolt területet.

Főleg a lengyel, de a magyar oldalon is sokan emlékeznek valami lengyel-magyar fegyverbarátságra – ami szép dolog. Mi magyarok, tényleg sokat segítünk lengyel testvéreinknek, népanyagunkban is sok a közös. Arról viszont senki sem tud semmit, hogy a lengyel, mint nagy nép, történelme során minket bárhogyan segített volna.

j. Ukrajna

A Kr. utáni 9. században, a vikingek által szervezett kijevi fejedelemség elszlávosodott állama. A Magyar Királysággal évszázadokon át baráti kapcsolatokat ápolt. Szerepe lehetett ennek abban, hogy midőn Árpád hada a Kárpát-medence felé vonult, a vezér éppen özvegy volt. Feleségül vett egy kijevi hercegnőt, ebből a házasságból származott Zolta, kinek aranyágán virágoztak tovább a család sarjai.

Az ukránokat az oroszok a 19. század folyamán teljesen elnyomták s a helyzetre igen jellemző Valujev miniszternek a kijelentése: "Ukrán nép nincs s nem is szabad lennie." 1876-ban cári ukáz jelent meg az ukrán kultúra megsemmisítésére, amely, a történelmi emlékek kivételével, megtiltott minden külföldön megjelenő ukrán nyelvű munka behozatalát, eredeti művek és fordítások kiadását, megtiltott minden ukrán nyelvű előadást, színpadi szereplést, sőt még a zenei szövegekből is száműzte az ukrán nyelvet. Ez az elnyomás, amely egy nép egyéniségét, nyelvét és kulturáját meg akarta semmisíteni, talán egész Európában példátlan, s majd csak a Versaillesi rendezés utódállamaiban fogunk ismét ilyesmivel találkozni. Bár az első orosz forradalom után az ukrán helyzet valamelyest javult, Sztolopi államcsinnye után ismét a régi állapotok tértek vissza.

Ukrajna soha sem volt közvetlenül határos a Magyar Királysággal. Közöttünk volt Lodoméria és Halics – ez utóbbi később Gácsország néven, délebbre pedig Moldva – Kumánia illetve Tatárország részeként. Ezek a területek évszázadokig élvezték a Magyar Királyság védelmét, mint "igényterületek" és részei Magyarország Megszentelt Koronája területének.

A mi Gácsországunkat Mária Terézia csatolta birtokaihoz, az "örökös tartományok"-hoz, Galicia néven 1772-ben.

Az első nagy háborút követő történelmi változások Kárpátalján a Guinness-könyvbe illőek:

I. Magyar állami kötelékben

- a) 1918. november 16-ig Magyar Királyság
- b) 1918. november 16-1919 március 20. Magyar Köztársaság
- c) 1919. március 21-augusztus 1. Magyar Tanácsköztársaság
- d) 1919. április 10-1920. június 30. Román megszállás
- e) 1919. augusztus 1-6. Magyar Népköztársaság
- f) 1919. augusztus 7-1920. június 4. Magyar Királyság - közben:
- g) 1918. november 8-1919 március 21. Körösmezői Hucul Köztársaság
- h) 1918. december 21-1919. március 21. Ruszka Krajna
- i) 1919. január 12-1920. június 4. Csehszlovák megszállás

II. Csehszlovák Köztársaság - 1920. június 4-1938. október 7-ig, illetve

1939. március 15-ig, mert közben

1939. március 15-én néhány óráig Ruszin Köztársaság

III. Visszacsatolva a Magyar Királysághoz 1938. október 7, illetve

1939. március 15-től 1946. január 21-ig. Közben

- a) 1944. március 19-1944. október 23. Német megszállás
- b) 1944. október 24-1944. november 25. Csehszlovák megszállás
- c) 1944. november 26-1946. január 21. Szovjet megszállás

IV. Bekebelezve a Szovjetunióba 1946. január 21-1991. augusztus 23

V. Ukrajna része - 1991. augusztus 23-tól napjainkig.

k. Románia

A területet Traianus római császár hódította meg Kr. után 107-ben és Marcus Aurelius üríttette ki Kr. után 271-ben. Ez a provincia volt a római birodalom legutoljára szerzett és legelőször elvesztett provinciája, ahol éppen ezért a romanizálódás jóformán meg sem indulhatott s ami megindult is, nyomtalanul eltűnt leszámítva néhány fal és erődmaradványt - a római légiók tervszerű visszavonása után beállt zürzavaros korszak során. A kiűrités után a területet germán törzsek szállták meg, majd a hun nyomás elől nyugatnak zúduló gótok húzódtak keresztül rajta. Utánna a 4. század végén és az 5. század első felében a hunoké volt. A hun birodalom nyugati részének összeomlása után a gepidák alapítottak ott mintegy 100 évre államot, amelyet az avarok semmisítettek meg. Kr. után 678-ban a terület politikailag kettéoszlott. A Kárpátoktól nyugatra eső rész, amelyet a magyarok később Erdőelvének, latinul Transsylvania-nak neveztek el, avar fennhatóság alatt maradt, a Kárpátokon túli rész meg bolgár fennhatóság alá került Kr. után 888-ig, amikor az érkező Árpád népe a bolgárokat leszorította innen az Aldunától délre eső területre. A Kárpátokon túli területet Árpád népe 896-ban elhagyta, amikor elfoglaltuk jelenlegi hazánkat a Kárpát-medencét s a terület uraivá mintegy másfél évszázadra a besenyők váltak. A besenyőket a kunok igázták le, akik ott három évszázadon át fennálló országot (Kunország, Kumánia) alapítottak, amelyet 1241-ben feldúlták a tatárok, elnéptelenítették és uralmuk alá vették egészen a 14. század elejéig. A területen akkor két hercegség alakult, az északi részen Moldova, a déli részen Havasalföld, Vlachia, s mind a kettő magyar hűbértartomány volt kisebb-nagyobb megszakításokkal egészen a 16. század közepéig, amíg a török a magyar nagyhatalom megsemmisítésével ezt a területet uralma alá nem vonta. Innen kezdve török hűbér egészen 1877-ig.

E változatos történet során Kr. után 271-től kezdve az egykori római provincia gyér dák és még

gyéresebb "római" lakosságából irmag sem maradhatott volna a markomann, a gót, a hun, a gepida, az avar, a bolgár, a magyar, a besenyő, a kun, a tatár, újra magyar, majd török fennhatóság véres és mozgalmas 16 évszázada alatt, hiszen pl. a Kr. előtt 35-ben meghódított és Kr. után 380-ban kiűrt, tehát több mint négy évszázados másik és sokkal romanizáltabb kárpát-medencei provinciában, Pannoniában már Árpád honfoglalásakor, tehát ezer évvel azelőtt nyoma sincs a római "őslakóknak", mint ahogy nyoma sincs Noricum-ban (Ausztria) sem és Illyriában (Horvátország) sem és Egyiptomban sem és Africa-ban sem és Asia Minor-ban sem, meg egy csomó más és egykori római provinciában sem azon egyszerű oknál fogva, mert ezeken a területeken lakó népek mindegyike tudja, honnan származik, tehát nincs szüksége - római ősökre. A "római eredet"-re, amit a románok u.n. daco-román elmélete állít, mellesleg azért volt szükség, hogy a román propaganda a 16 évszázaddal azelőtti, 164 évig tartó római megszállásból "történelmi jogot" vezessen le a magyarok által több, mint ezer éven át birtokolt Erdélyre.

A magát "román"-nak nevező népesség az Adria vidékéről pásztorként vándorolt erre a területre, ahol keveredett bolgár és szláv, valamint régi és új bizánci származású, kevert etnikumú népességgel. A várnai csatáig (1444) szintén magyar igényterület, a magyar király által kinevezett vezetők alatt. A Fekete-tenger neve hosszú időn át Magyar-tenger volt, ahol az avarok idején is csak az ő engedélyükkel lehetett hajózni.

A Kárpátok övezte területre az oláhok, mint állataikat békésen terelő pásztorok kerültek a lakatlan hegyekre. Ennek első hiteles oklevéli említése 1202 és 1209 közötti időre tehető. A román állam egységes királysággá 1859-ben, majd 1861-ben alakult, közös kormánya 1862-ben lett, 1881-től királyság (Hochenzollern Károly).

A románok a 16. századig szláv - főleg középbolgár - nyelvet beszéltek. Az első teljes román bibliafordításokat magyar fejedelmek és főurak készítették és nyomtatták Erdélyben a románok számára, sőt Brassóban nyomdát állítottak fel nekik, ahol számos román egyházi mű jelent meg. A román kultúra általában Magyarországon, Erdélyben fejlődött ki s a 19. század román kulturnacionalizmusnak a gyermekléptei is innen vezetnek a Kárpátokon túlra, Romániába.

A versaillesi tájékoztatlanságon nem lehet eléggé csodálkozni, ha meggondoljuk, a románok aránylag óriási államában az államalkotó román nép mellé közel 7 milliónyi kisebbséget kényszerítettek, s mindezen felül a Romániához csatolt területek lakosságának legnagyobb része magasabb kulturális színvonalon állt, mint a nép, amelynek uralma alá kényszerítették.

Fokozta a kialakuló helyzet kínosságát, hogy az öt és egynegyed milliós tömeg feltűnően magasabb kultúrszínvonalon álló mennyiség volt, mint a nép, amely alá rendelték őket, hiszen míg a Magyarországtól átvett területeken a 10. éven felüli analfabéták száma 8.8 % volt, addig az eredeti Románia területén 53 %-ot tett ki ugyanez s ez a magasabb kultúrkategória, belérv a kárpátokotúli testvéreiknél sokkal kulturáltabb magyarországi románokat is, fokozódó elutasítással viselkedett a primitív új urakkal szemben.

A magyarban az oláh népnév pásztort jelent, biztosan nem valami leértékelő megnevezés, tehát ma is használható. Máig használatos családi név is. A legmagasabb magyar állami és egyházi hivatalok viselői, főrendi-házi tagok között is előfordul. Biztosan megváltoztatták volna, ha szégyelniük kellett volna.

A második világháború alatt az ország igazi uralkodója Antonescu és vasgárdája volt. Romániából gyakorlatilag teljesen eltűntették a zsidókat. Mindkét háború végére a győztesek oldalára kerültek.

1. Szerb-Horvát-Szlóven Állam (a Trianoni Szerződésben)

Az írott források tanúsága szerint, az illir-trák őslakos Adria-mente (Dalmácia) Árpád honfoglalása előtt már avar birtok volt. Kadocsa és Zoárd Árpádi parancsra bevonult oda és birtokba vette ezt a területet Durazzo (Durasul – Dures) és Filippopolis vonaláig. A többi balkáni terület eddig a vonalig, a Várnai csata idejéig, már a Levente-hadtest honfoglaló harca eredményeként a miénk volt és maradt is, amíg a török fokozatosan el nem vette.

A Szerb-Horvát-Szlovén Királyság 1918-ban alakult, 1929-ben a hivatalos neve Jugoszlávia lett. Szintén a két világháború győztes hatalma – nem utolsósorban Nagy Péter orosz cár álma megvalósulásaként - noha utóbb a kommunisták hatalma alá került.

Jegyezzük meg, hogy a szlovák nemzeti értelmiség magyar pénzen, magyar iskolákban nőtt fel. Nemcsak a román, hanem a szerb nyelvű első irodalmi termékek is, az első ortodox biblia magyar nyomdában, magyar pénzen készült.

Említésre méltó az is, hogy míg a két világháború között nálunk a nyilasok – amíg urai voltunk saját helyzetünknek – börtönben ültek. Ezzel szemben Szerbiában a csetnikek, Horvátországban az ustasák az államhatalmat gyakorolták.

Tárgyunk szempontjából a királyság három része külön érdemel nagyobb figyelmet.

1.a. Horvátország

A horvátok eleit Heraklios császár (575-641) telepítette ide az Észak-keleti Kárpátok előteréből (tehát nem a medencéből!), akik avar vezetőikkel érkeztek (hiszen avar területről jöttek). A tengermente (Dalmácia) a 7. században egyesült Horvátországgal Croatia néven. Kihalt a horvát uralkodó ház 1091-ben, s akkor a horvátok a mi Szent László királyunk védelmét kérték, majd 1102-ben a mi Kálmán királyunkat királyukká választották. Velence is lemondott “örökre” a partvidékről I. (nagy) Lajos királyunk (1358) idején. A magyar királyt a bán képviselte. Az ország népe a Magyar Királyságban különleges jogokkal és jussal élt.

Dalmáciát I. Ferenc a campoformioi békében (1797) a magyar király jogán kapta vissza, de magyar királyi esküjét megszegve, a területet családi birtokához, az “örökös tartomány”-okhoz csatolta. Az osztrák utazási irodák máig, mint “ösi osztrák tengerpart”-ot hirdetik. Mária Terézia csak Fiumét csatolta vissza hozzánk 1779-ben.

Sorsuk Tito Jugoszláviájába vitte őket, ahonnan csak nemrég szabadultak.

Számomra meglepő tapasztalat volt, hogy a dalmátoknak van egy ősi mondájuk, ami szinte szó szerint egyezik a székelyek “Kőműves Kelemenné” c. balladájával. Az én Csihák családnevemet is először dalmátként igazolták. Utóbb bizonyították, hogy cseh, majd román. Azonos nevű ősmnek adott székely nemeséget Bethlen Gábor (Székely Oklevéltár). Bobula Ida, valamint Cyrill Gad: A sumerian reading book (Oxford University Press 1924) szerint szumer szó, és végül székely rokonaim szerint is, nevem jelentése: csalán. (“Csihán királyfi”. Kriza János gyűjtése. Debrecen környékén: Csóhány, Csollán stb.) Igen ősi dolog lehet.

1.b. Szlovénia

Nagyjából a mai területén Alsó- és Felső-Szlavónia volt és a horvátországi bántól függött. Szintén a Megszentelt Korona területe 1083-tól. Lakói a tisztázatlan eredetű vendek is, akiknek mai nyelve biztosan szláv.

1.c. Szerbia (Szervia)

Valahol a Balkán közepén volt az ó-korban Rascia. Lakói a rácok a mi emlékezetünkben. A rómaiak telepítettek erre a vidékre népeket, akiket a maguk nyelvén szolgáknak, servus-oknak neveztek. A történelemben igen jó katonáknak bizonyultak. Az előre nyomuló törökök elől egyre északabbra szorultak. Így kerültek mai hazájukba és nyertek befogadást a Magyar Királyság területére. Ma is szép számmal élnek – miként a horvátok is – a mai magyar állam területén is.

A berlini kongresszust követő évek a balkáni államok korszakát jelentik. 1878-ban alakult meg a bolgár fejedelemség is, majd 1882-ben Obrenovics Milán szerb fejedelem királlyá koronázásával született meg a Szerb Királyság.

A szerb önállóság vajúadásának mintegy két emberöltőn át tartó korszakára tett ez a koronázás pontot. Az önálló szerb fejedelemség megszületése - csaknem félezer éves szünet után - a krími háborút követő párizsi békében valósult meg hosszú huzavona után, realizálva végre a század eleje óta

ki-kiujuló szerb függetlenségi erőfeszítések célját a törökökkel szemben. Ezeknek az erőfeszítéseknek két hőse közül az egyik egy Milos nevű paraszt, aki 1810-ben feleségül vette egy Obren nevű jómódú paraszt gazda özvegyét és felvette az ő nevét is, a másik egy Gyorgye nevű hegyi pásztor, aki fekte volta miatt a "Kara" ragadvány nevet kapta. (Figyelmet érdemel a tény, hogy a régi török, azaz hun nyelvekben a kara feketét jelent.) Ez a Kara Gyorgye, miután hosszan szolgált mint altiszt az osztrák-magyar hadseregben kereskedő lett, majd 1804-től kezdve különböző török ellen partizánkodó szerb bandák vezére. Tevékenysége és sikerei kiváltották a növekvő tekintélyű Obren Milos féltékenységét, aki 1817-ben meggyilkoltatta.

Az új állam belpolitikája véres küzdelem a két ember leszármazottai között - a Karagyorgyevicsok és az Obrenovicsok között - amely végülis az Obrenovicsok teljes kiirtásával s a Karagyorgyevics család uralmának végleges megszilárdulásával 1903-ban ért véget, amikor - Obrenovics Sándor királynak és feleségének lemészárlása után - Kara Gyorgye unokája, Péter került a kis balkán-állam trónjára. Az Obrenovicsok kiirtásának háterében a Karagyorgyevicsok vérbosszúja mellett a pánszláv gondolt áll. Az osztrák-magyar kapcsolatú Obrenovicsok kiirtása ugyanis a nyugati orientáció gondolatát fojtotta vérbe a pánszláv tisztikar által kívánt orosz orientáció érdekében. A belgrádi királygyilkosságtól a sarajevói merényletig s az első világháború kirobbantásáig töretlenül egyenes az út, s ez az út torkollik majd a Tito komplexumba.

A balkáni kis államok politikai kialakulásának jellemző közös vonása, hogy a folyamatok úgyszólván minden állomásánál ott van valaminő formában az orosz politika. S az orosz balkáni befolyás különösen a nyolcvanas évektől kezdve állandó és intenzív.

Az orosz külpolitika balkáni tevékenységének célja világos, útja egyenesen és töretlenül halad II. Miklós cár Péter szerb királyhoz intézett 1000 szavas sürgönyéig az osztrák-magyar ultimátum éjszakáján. És ez olyan eseménysorozatot indított el, amelynek fejlődési iránya egyre tisztábban látható ugyan, vége azonban egyenlőre a nyugtalanító jövőndöbe vész.

A kis szerb nép - középkori lélekszáma a 200'000-et sem haladta meg - tragikus sorsot viselt két nagy erő malomköveinek nyomása alatt. Történetének kezdetein a turáni fajú onogur bolgárok uralma alatt élt századokig s ez az uralom néha bizánci fennhatósággal változott. A Magyar Királyság megalapítása idején a bizánci császár az ura, majd egy időre a bizánci-magyar civódások örökös háborúiban örlődött s hol magyar, hol bizánci fennhatóság alá tartozva a két hatalom balkáni imperializmusának játéklabdája. 1183-tól a bizánci hatalom lehanyatlásától és a magyar nagyhatalom kibontakozásától kezdve 1444-ig kisebb megszakításokkal a Magyar Birodalom hűbérese, illetve - 1389-től kezdve - a török és a magyar birodalom között oszlott meg, sorsa ugyanaz, mint az előző századokban azzal a különbséggel, hogy a bizánci malomkö a török malomkövel cserélődött fel. Ebben a sorsban csak egy történelmi lélekzetvételre állt be átmeneti változás. Ez a változás a bizánci hatalom végső hanyatlása és a török birodalom kibontakozása közti intervallum, amikor a trónöröklési zavarokkal elfoglalt magyar hatalom sem szentelt figyelmet a Balkánnak. Így lehetővé vált számára egy pillanatra vezetőszerphez jutnia a Balkán belső világában. Az észak-balkáni hűbéres tartományok és a dél-balkáni bizánci hűbésterületek között elhelyezkedő, s a 13. század utolsó évtizedeiben függetlené vált Szerbia királya, Dusán (1331-1335) a magyar hatalomra féltékeny Velence támogatásával csaknem 200'000 négyzetkilométernyi birodalmat rakott össze, nagyrészt volt bizánci területekből, egy évtizedre magát "Rácország és Románia Császárának" címével ruházta fel. Halála után birodalma azonnal szétesett, északi része újra magyar, déli részei török hűbérré lett, az eredeti mag pedig további 30 évi fennállás után a rigómezei (szerb néven Kossovo) csatavesztés következtében - amit a szerbek bolgár és bosnyák szövetségben, mintegy 20'000 főnyi egyesült sereggel vívtak a török ellen - szűnt meg, illetőleg került török uralom alá, ahol aztán ott is maradt félezer éven át. Ez a kalandos kis 10 éves "császársági" közbjáték a "nagyszerb" propaganda történelmi alapja.

A szerb nyelv úgy született, hogy szerbek átvették a fejlettebb horvát nyelv hercegovinai tájszólását a 19. század első felében.

Az egyes szláv nyelvek hasonlatossága összehasonlíthatatlanul nagyobb, mint akár a germán, vagy a román nyelveké. A szláv nyelvek lényegében egyazon nyelv enyhén különböző dialektusai, aminek az a magyarázata, hogy a sokáig szunnyadó szláv nyelv dialektikai fejlődésében napjainkban

körülbelül azon a fokon áll, mint a germán 400 (Luther kora) és a román 600 (Dantet követő kor) évvel ezelőtt.

Jugoszlávia esetében is beteges méretű terület- és lakósságnövekedésről volt szó, még sokkal elképesztőbb méretekben, mint Romániában, amennyiben a Versilles előtt mindössze 48'000 négyzetkilóméter területű és 2'650'000 főnyi lakosságú országocska szinte egyik napról a másikra nem kevesebb, mint 247'542 négyzetkilóméternyi kiterjedésű és 14.7 millió lakosságú birodalomná növekedett s ebből a területnövekedésből kb. 80'000 négyzetkilóméter Ausztria, 60'000 négyzetkilóméter pedig Magyarország rovására történt. A birodalom uralkodó népe a mintegy 4-5 milliót számláló szerb nép, a többi 10 millió a szerb uralom ellen tiltakozó kisebbség. Íme, a legutóbbi Balkán-háború gyökere. Az ország most esik darabjaira.

Európa három félszigete közül - szemben a másik kettőnek nyugodt és egyenletes települési arculatával - a Balkán már az Ókor utolsó századai óta a legtarkább és legnyugtalanabb települési képletét jelenti. A népek vándorlásának s Kelet és Nyugat összeapásainak úgyszólván minden hulámverése dobott ki törmelékeket erre a földszögletre, ahol görög, latin, kelta, germán, urál-altaji, szláv, ozmán-török, avar és iráni néptöredékek halmozódtak össze és rétegződtek egymásra, s ezt a népi keveréket három világvallás - római katolikus, ortodox és mohamedán - ellentmondó hatásai formálták szinte teljesen átekinthetelenné és rendszerezhetetlenné. Itt szlávok váltak törökökké, illírek, urál-altajiak, avarok lettek szlávokká, mohamedánok lettek keresztényekké és keresztények mohamedánokká, s maradtak másfélezer esztendő mostohasága következtében a politikai züllöttség és kulturátlanság állapotában. Ezt a tarkaságot a török uralom ötszáz éves európai jelenléte tette a Balkán-félsziget szomszédságára is, és a kevert település régiójának határát messze betöltötte a Kárpát-medencébe is, előidézve ezzel egy tragikus ellentmondást, ami a földrajzilag teljesen zárt medence felbonthatatlan és oszthatatlan egysége és a belekerülő s a medencét birtokló magyarságot felhígító idegen etnikumok tarkasága között állt elő. És a "népek önrendelkezési jogának" doktrínája, a maga generális elvi tévedése és tartalmi hiányossága mellett ezen a ponton szenvedte a legnagyobb vereségét.

Egyedül a mi kárunkra.

m. Olaszország

A 19. század végén alakult egységes királlyá. Az egyesüléséhez vezető harcokban Garibaldi oldalán számos magyar katona, 1848-as magyar honvéd vitézkedett. Mivel ez a háború jórészt a Habsburgok ellen folyt, természetesen ellenük voltak az első nagy háborúban is. A másodikban már Ausztriával egy oldalon harcoltak – de azért a tőlünk rablott holmit mindkettő megtarthatta.

n. A Trianoni Békeszerződésről

Amely országnak van írott alkotmánya és abban az országban működnek a demokratikusnak elismert intézmény-rendszerek, abban az országban csak az a törvény, arra az országra csak az kötelező, amit az adott, saját rendszerében elismer. Esetünkben ez mind megtörtént és abban a rendszerben a szerződést alkotmányosan becikkelyeztük, tehát – emiatt! - érvényes.

A nemzetközi jog, ugynezen észjárása szerint, egy éppilyen alkotmányos országgyűlés kizárólagos joga, az általa becikkelyezett jogszabályt *érvényteleníteni*. Ezzel választ adtunk mindazoknak, akik azon tűnődnek, hogy miként kellene csinálni? A válasz egyszerű: amilyen alkotmányos keretek között becikkelyeztük, éppolyan alkotmányos keretek között érvényteleníthetjük – *jogilag!* Ilymódon a *tényeket* megváltoztatni nincs erőnk, de a *jogi helyzetet* megváltoztathatjuk. Meg kell jegyezni, hogy ebbe az irányba – esetünkben - kizárólag egy helyes út vezet: helyre kell állítani Magyarországon a *történelmi jogfolytonosságot*. Ennek is csak egy helyes útja van: *ismét a történelmi alkotmányunk kell érvényesülni*. Óvni kell mindenkit minden más megoldástól – már ebből a szempontból is! Ha valaki új alkotmányt akar nekünk írni, vegye észbe: fölöttébb kétséges, hogy a nemzetek közössége elismeri-e egy új alkotmány visszamenőleges hatályát? *Tehát egy új alkotmány*

segítségével nem biztos, hogy érvényteleníthetjük saját korábbi alkotmányos döntésünket. Ezzel nagyon kell vigyázzon mindenki, aki szívesen írna nekünk megint valami alkotmányfélét. *Még a jogunkat is elveszíthetjük arra, ami történelmileg a miénk.* A mostani magyar országgyűlések is alkotmány-ellenesen működnek, hiszen tevékenységük nem a *magyar történelmi jogfolytonosságon*, hanem a bolsevisták új alkotmányán alapul (1946. évi első törvény), amit magyar soha el nem fogadott, következésképpen *nincs se alkotmány teremtő, se alkotmány módosító erejük.*

A tényhelyzet megváltoztatásához szükséges erőnk csak akkor lenne, ha lennének hozzá *szövetségeseink, akik érdeke azonos a mienkével.* Akik ebből a szempontból számításba jöhetnének, azok mind a rablókat segítették, tehát rájuk számítani kétséges vállalkozás lenne. Azt hazudták nekünk, hogy majd megoldja ezt a bajunkat az európai egység előrehaladása – a mai embereknek a valóságot leírni felesleges.

Más kérdés, tehát, a *jog.* Jelenleg nincs módunk az alkotmányjogi rendezésre, *mert államunk ma alkotmányjogi hiátusban él.* Nincs közjogilag érvényes alkotmányunk, tehát egy valamilyen érvénytelenítő határozatnak nem lenne még saját, belső alkotmányos ereje se.

A több mint ezer éves történelmi alkotmányunkat, külső katonai erőre támaszkodva érvénytelennek nyilvánították, s helyette a bolsevisták új alkotmányt írtak, s ez van máig ránkényszerítve (a Magyar Köztársaság Alkotmánya, 1946). Mivel a magyart soha senki nem kérdezte, hogy akarja-e a régi alkotmány kiiktatását és az új alkotmányt? – *ezért közjogilag mindkét lépés érvénytelen.* *Allamunkat egy jogilag érvénytelen „alkotmány“ szerint vezetik,* következésképpen a trianoni szerződés alkotmányos megszüntetéséhez – egyenlőre - *nincs mód.* Ellenségeink tehát ügyesek. De nem eléggé. Tiszteletre méltó és bölcs eleink – nem tudom, hogy erre az esetre gondoltak-e? – de történelmileg olyan rendet alkottak, ami a mai helyzetünkben is segít. *A trianoni szerződést úgy ratifikálták, hogy az, már beiktatása percétől kezdve – jogilag! – érvénytelen.* Tehát, nem szükséges érvényteleníteni – *jogilag.* Elég lenne a magyar közjogi rendezés (tehát: helyreállítani a történelmi jogfolytonosságunkat), miáltal a trianoni szerződés önmagától érvényét veszítené – *miután közjogi értelemben érvényes soha nem volt.* Miről van szó?

A trianoni szerződés több újkeletű kiadása volt a kezemben – *mind hamisítvány.* Mindenek előtt azért, mert nem teljes. Amikor 1999-ben a magyar történelmi iskolánk tárgya „Az első világháború és magyar történelmi következményei (1914-1921)“ volt, egyik védnökünk az akkori külügyminiszter helyettese volt. Levélben kértük, hogy adjon 200 példányt a trianoni szerződésből. Ennyi vendégre számítunk, elsősorban fiatal emberre, főleg a szomszédos országokból. Tudják meg az igazságot, ne csak a meséket. A miniszter helyettese nevében egy főosztályvezető visszaírta, hogy „...a Trianoni Békeszerződés szövege egyetlen magyarnyelvű kiadásban, 1921-ben az Ordo Törvénytárban jelent meg 331 oldalon. Ez a kiadás ma már magyar közgyűjteményben is ritkaság számba megy. A külügyminisztérium könyvtárában a szerződés egy példányban megvan ugyan, de rendkívül rossz fizikai állapota miatt a fénymásolása végképpen tönkretenné. Kikölcsönzése természetesen nem lehetséges.“ Újabb kiadásáról nem tudnak, de ajánlanak „feldolgozásokat“ és mellékelnek egy jegyzéket kilenc kiadványról – elsőrangú bolsevista szerzőktől. Az ügyet ehelyt tovább nem méltatom. (A minisztérium levele: L.melléklet 80. old.)

Azért sem méltatom, mert könyvespolcomon az eredeti kiadvány két példányban áll („A magyar békekötés és a becikkelyező törvény szövege. Ordo Törvény- és Rendeletár kiadása. Budapest, 1921. Dr. Alkér Kálmán és tsai). Ennek is van méltó története – akkor is, ha a magyar külügyminisztériumban ezt nem tudják.

Luzernban Balogh Józsefnek volt egy eredeti példánya. Elküldtük Malmöbe Kovárczy Istvánhoz, egyesületünk tagjához, aki 34 éven keresztül kiadta az „Északi Vártán“ című magyar történelmi szakfolyóiratot, összesen 112 alkalommal és mi vásároltuk az egész világon. A folyóirat terjedelme egy-egy alkalommal száz oldal körüli volt. A Trianoni Békeszerződés az „Északi Vártán“ 96, 97 és 98. számaként megjelent 1983 márciusában, 170 oldalon. Kovárczy minden számot maga gépelt, sokszorosított és postázott. Bevétele ebből bizonytalan volt. A posta akkor is posta, az ember akkor is, ott is ember volt. A magyar emigráció legalább tucatnyi ilyen igen kiváló magyar történelmi szakfolyóiratot fönntartott, jó harminc éven keresztül. Például egyesületünk tagjai: Arady Eric Sydney-

ben (Magyar Mult), Jánszky Papp Éva, halála után Barczikay Klára (A nap fiai) Buenos Aires-ben stb. Ezen folyóiratok európai terjesztője egyesületünk tagja, Nyeső József volt Konstanzban.

Akinek tehát ez a ritkaság, a Trianoni Békeszerződés nem-hamisított, teljes kiadása kezébe jut, az megismerheti – és kerülje a “feldolgozás”-okat, a “társaságokat”, a magyarság kéretlen megmentőit.

A szerződés szövege ismert lehet talán az egyes kiadványokból – ezek vannak, akkor is, ha a magyar külügyminisztériumban erről talán (?) nem tudnak. Viszont a lényegét én a többi kiadványban, feldolgozásban nem leltem. Csak a külügyminisztérium által említett eredetiben. Ez pedig a következő.

A becikkelyező törvény szövegét a nemzetgyűlés több bizottsága megvizsgálta. A közgazdasági, a külügyi és a közjogi – tehát három - bizottság jelentésben megírta, hogy *ez nem egy érvényes szerződés, mert valóltan adatokra épül, s ami jogilag érvénytelenné teszi: kényszer hatására írtuk alá. “...semminemű kötelező erővel nem bírhatnak...”* Nemcsak a „szerződés” létrejötte és aláírásának módja, de egy sor más egyéb körülmény is kényszerítő volt. Jó szomszédaink már a „szerződés” hírére katonáikkal elfoglalták egész Magyarországot. Máig terjesztik térképeiket az egész világon mondván, hogy még az is az övék, amit nekünk meghagytak, és eközben nem szűnnek meg bizonygatni, hogy mi revizionisták vagyunk és szüntelenül az ő megtámadásukra készülünk.

A jelentés alapján került a becikkelyező törvény szövege elé “A Magyar Nemzetgyűlés Ünnepeles Nyilatkozata”, (Acta XIV/1, 13, 14. old.) aminek lényege, hogy a Magyar Nemzetgyűlés *ratifikálja, de ez nem egy egyezmény, hanem „...egyoldalú idegen akaratnak reánk való erőszakolása;...” soha el nem fogadja.* Ez egy demokratikusan választott nemzetgyűlés volt, amelyben utoljára jelen volt az egyetemes magyar nemzet. (Forrás: Országos Törvénytár, 1921. évi július hó 31. napján kiadott 14. szám, 81-84. oldal.) A diktátum 28. cikkében szereplő, s a becikkelyező törvény 7. §-ban említett térképmelléklet 1:1'000 000 arányban készült. Beszerezhető: The Library of Congress, Washington D.C. 20540, USA.

Ez a “szerződés” a becikkelyezése pillanatától jogilag érvénytelen. Tudták ezt nyilván azok is, akik kényszerítettek bennünket – a két nagy háború győztes hatalmai. Ezért nem véletlen, hogy a rablók is, meg a segítők is, azóta is egyre másra szorítanak bennünket, hogy az új határokat újra és újra elismerjük, s eközben a maradék hazából kiszorított magyarok végleges eltüntetésén munkálkodnak. A bűntársaknak eközben eszük ágában sincs pusztuló vérink védelme.

Jegyezzük még meg, hogy az árulókkal, s a majdani megrablóinkkal több titkos szerződést kötöttek, amelyeket hiánytalanul beépítettek a “békemű”-be. A diktátum aláírását követően pedig parancsra, a rablókkal mi is további különféle szerződéseket kellett kössünk. Van ezekben szó minden szépről és jóról, “mi szem szájnak ingere”. Hivatkozási alap pl. az u.n. St. Germain-i béke: élet és szabadság teljes védelme, nyelvhasználat, iskola stb. (Der Staatsvertrag von St. Germain. Wien, 1919. 51-53. old.). Az ilyen szerződést egyik rabló se tartja be.

„Segíts magadon, s az Isten is megsegít!”

o. Tanulság

Miközben büszkék vagyunk egyiptomiakhoz, szumérokhöz, szkítákhoz, hunokhoz stb. való rokonságunkra, az emberiség történelmében egyedülálló apostoli királyságunkra, több, mint ezer éves, tehát Európában legrégebb írott alkotmányunkra, akkor körülöttünk, szemünk láttára alakuló fiatal népek hazánk egy-egy darabján megteremtik saját országukat, s elveszik népanyagunk, műveltségünk, nyelvünk, vagyonunk nagy részét és mi tétlenül szemléljük, miközben fogyunk és magunk elveszejtjük királyságunkat apostoliságával egyetemben, élünk jogilag érvénytelen alkotmánnyal, s boldogan feloldódunk abban az Európában, ahová bennünket soha be nem fogadtak, mert nem vagyunk “indoeurópaiak”, s állandóan csak leigázni, elpusztítani akarnak. Ez Trianon tanulsága és ha valaki afölött elmélkedik, hogy minek jött el az ideje, akkor errefelé keresgéljen.

p. Megjegyzés

Ebben a rövid ismertetésben – a cél gyorsabb elérése érdekében – kénytelen voltam sokszor rövidíteni (például az egyes országok történelme esetében), másrészt kevésbé, vagy alig ismert tudásanyagot kifejtése nélkül egyszerűen csak a szövegbe helyezni. Kérem az olvasó megértését. Akit a pontos részletek, indoklás stb. is érdekel, az szíveskedjék honlapunkon az alább felsorolt irodalomban megkeresni. Eltekintek a közlemények és a részletek bő kifejtésétől is, mert akkor elvesz a fő mondanivaló. A részletekre sokféle sokféle irodalom található.

Irodalom a 3. fejezethez

A pontosabb megértéshez szükséges irodalom (Acta = Acta Historica Hungarica Turiciensia = a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület kiadványa, www.zmte.org). Megtalálható PDF ingyen letölthető formában honlapunkon, a magyar és az európai digitális könyvtárban, továbbá papíron 70 ország 156 könyvtárában.

1. Magyar történelem. Acta XIV/4, 7-18. old., XVIII/1, 521-570. old., és VII/2 harmadik kiadás
2. A gyepű. Acta XV/2, 28-32. old.
3. Kárpát-medence. Acta XVIII/1, 195-224. old., VII/2 2007. évi kiadása, VIII/3., 37-40. old.
4. Ausztria. Acta IV/1, 40-43. old.
5. Csehszlovákia. Ukrajna. Szerb-Horvát-Szlovén Állam. Románia. Acta XIV/4, 7-18. old., X/1, 84-171. old., XII/1, 251-262. old., XVI/1, 320-330. old.
6. Az első világháború (nagy háború). Acta XIV/1, 11-16. old., 17-30. old., 61-96. old.
7. A második világháború (nagy háború). Acta XIV/1, 181-194. old., 213-220. old., 265-289. old., 307-315. old., 341-344. old.
8. A szomszéd országok történetéhez. Az ottani népek képe a magyarságról. Acta XXI/1, 56-163. old. és Acta XIV/1, 51-96. old.
9. Közjogi helyzet. XVI/1, 286-299. old., XVIII/1, 417-434. old., 473-504. old., X/3, 190-199. old.
10. Az Altöttingi Országgyűlés. Acta XVI/1, 286-289. old.

4. Időrend

1868. június 18.	Horthy Miklós születése Kenderesen
1882	Horthy elvégezte a soproni középiskolát
1882-1886	Horthy a Császári és Királyi Tengerészeti Akadémia diákja Fiumében. Ezután kadetti szolgálatra osztották be
1886. október 7.	Horthy sorhajó hadnagy, azaz százados
1889	Horthy a Fährnrichen szolgált
1892-1894	Horthy az S.M.S. "Saida" fedélzetén behajózta a világot
1901. július 22.	Horthy feleségül vette jászszági Purgly Magdát. Házasságukból 4 gyermek született
1902	Horthy a torpedóflotilla csoportvezetője
1909. január 1.	Horthy korvettkapitány
1909. október 20-tól	Horthy, Ferenc József király és császár szárnysegédje Bécsben
1914. május 1-ig.	
1914. január 20.	Horthy sorhajókapitány
1914. június 28.	A trónörökös pár meggyilkolása
1914. július 29.	02 óra 20 perc: a háború első lövése. A Temes monitor lőtte Belgrádot
1915. december 5.	San Giovanni di Medua elleni sikeres támadás
1916. november 21.	Elhunyt Ferenc József. Utóda ettől a naptól IV. (boldog) Károly
1917. február	A korlátlan tengeralattjáró háború bevezetése
1917. május 14.	Az otrantói csata
1918. február 1.	A cattaroi matrózlázadás
1918. február 17.	Horthy ellentengernagy és a flotta parancsnoka
1918. június 10.	6 óra 12 perckor elsüllyedt a Szent István csatahajónk
1918. október 27.	Kikiáltották a Szerb-Horvát-Szlovén királyságot. 1929 óta Jugoszlávia
1918. október 28.	Prágában kikiáltották a Csehszlovák Köztársaságot
1918. október 30.	A Szlovák Nemzeti Tanács kimondta Szlovákia csatlakozását a Csehszlovák Köztársasághoz
1918. október 31.	Horthy a Viribis Unitis parancsnoki szalonjában átadta a soha le nem győzött Osztrák-Magyar Hajóhadat a fenti királyság Zágrábban székelő Nemzeti Tanácsának. 16 órakor a himnusz elhangzása után utoljára bevonták a hadilobogónkat. Horthy még aznap este sürgönyileg megkapta az uralkodótól altengernagyi kinevezését
1918. november	A Monarchia összeomlása. A Duna-medencében létrejöttek a "nemzeti államok". Ausztriában kikiáltották a köztársaságot
1918. november 13.	IV. Károly király egyoldalúan és ideiglenesen lemondott a magyarországi államügyek viteléről
1919. február 8.	Összeült Párizsban a békeértekezlet
1919. június 6.	Horthy a szegedi ellenforradalmi kormány honvédelmi minisztere, majd a "nemzeti hadsereg" főparancsnoka
1919. június 28.	Nemzetek Szövetsége (Népszövetség) első közgyűlése. Magyarország 1922-től 1938-ban történt kilépéséig volt tagja
1919. szeptember 10.	Saint-Germain-i békekötés
1919. november 5.	Huszár Károly miniszterelnök lett
1919. november 16.	Horthy a "nemzeti hadsereg" élén bevonult Budapestre
1920. február 2.	A győztes hatalmak főmegbízottai demarsa: nem fogják tűrni, hogy Magyarország trónjára egy Habsburg kerüljön, ezt megismételték
április 3-án	
1920. március 1.	Horthyt Magyarország kormányzójává választották, azaz ideiglenes

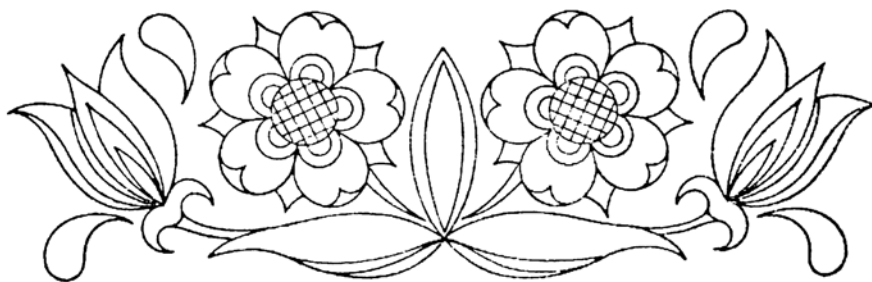
	államfő
1920. június 4.	A trianoni békediktátum (Versailles), vagyis a Magyarországgal kötött békeszerződés aláírása a versailles-i Trianon palotában
1920. augusztus 10.	A Vitézi Rend alapítása. Első főkapitánya vitéz nagybányai Horthy Miklós
1920. november 13.	A békediktátum becikkelyezése: 1920: XXXIII. tc.
1921. március 26.	Az első királypuccs. IV. Károly Budapesten tárgyal
1921. július 26.	Életbelépett a békeparancs. Megszűnt a magyar nemzeti önállóság az ország kétharmadán - de a történelmi jogfolytonosság nem sérült
1921. augusztus 29.	Az USA különbékét kötött Magyarországgal
1921-1931	Gróf Bethlen István miniszterelnöksége
1921. október 4.	Felsőőrött 12 órákor kikiáltották a Lajtabánságot
1921. október 13.	A magyar kormány kötelezte magát Nyugat-Magyarország egy része átadására Ausztriának és
1922-ben	a Népszövetség Tanácsa szentesítette a végleges határt. Ausztria ezen a területen megalakította "Burgenland" szövetségi államát
1921. október 21-26.	A második királypuccs. A nagyhatalmak Károly királyt Madeirára, száműzetésbe hurcolták
1921. november 6.	A Habsburg-ház trónfosztása Magyarországon (1921:XLVII. törvénycikk)
1922. április 1.	Számkivetésben elhunyt az eddigi utolsó koronás magyar király
1926. július 1.	A Népszövetség visszahívta pénzügyi megbízottját Magyarországról. Nem egészen egy évvel később (1927. március 31) megszűnt a katonai felügyelet is az ország felett. Magyarország visszanyerte állami önállóságát
1927. január 1.	A Pengő születése
1927. április 4-6.	Barátsági szerződés Olaszországgal - vége Magyarország külpolitikai elszigeteltségének
1930. október	Bethlen Ankarában Mustafa Kemallal kisantant- és pánszlávellenes magyar-török barátsági szerződést kötött
1932. október- 1936. októberig	Gömbös Gyula miniszterelnöksége
1934. február 6.	Rómában aláírtuk a Magyarország és a Szovjetunió közötti kapcsolatfelvételtől szóló szerződést
1936. augusztus 22.	Horthy első ízben tett látogatást Hitlernél
1938. március 13.	Német csapatok Ausztriát a Német Birodalomhoz csatolták
1938. május- 1939. februárig	Imrédy Béla miniszterelnöksége
1938. augusztus 20-26.	Horthy és Imrédi vendégségben Hitlernél Németországban
1938. november 2.	Az első bécsi döntés: visszacsatolták Magyarországhoz Szlovákia egy részét, mindenekelőtt a magyarlakta területeket
1939. február- 1941. április	Gróf Teleki Pál miniszterelnöksége
1939. március 15-18.	Csehszlovákia széthullását követően magyar csapatok vonultak Kárpátaljára
1939. augusztus 23.	Sztálin – Hitler szerződés
1939. szeptember 1.	Hitler katonái átlépték a lengyel határt
1940. augusztus 30.	A második bécsi döntés: Magyarország visszakapta Erdély egy részét
1940. december 12.	Belgrádban aláírták a magyar-jugoszláv barátsági szerződést
1941. április 3.	Teleki öngyilkossága (?)
1941. április 11.	Magyar csapatok bekapcsolódtak a Jugoszlávia elleni német hadműveletekbe

1941. június 26.	Kassa városát bombatámadás érte. A magyar kormány hivatalosan ezért a Szovjetuniót tette felelőssé. Magyarország hadiállapotban lévőknek tekintette magát a Szovjetunióval 1941. június 28-tól. Magyarország addig semleges volt
1941. december 7.	Sztálin kívánságára Nagy-Britannia hadat üzent Magyarországnak
1941. december 12.	Magyarország hadiállapotba lépett az Egyesült Államokkal
1942. február 19.	Horthy István kormányzóhelyettes (1942: XII. törvénycikk)
1942. március-	Kállay Miklós miniszterelnöksége
1944. március.	Horthy és ő keresték a módját, hogy Magyarország kiugorjon a háborúból
1943. január	A doni áttörés
1943	A magyar kormány titkos tárgyalásai a nyugati hatalmakkal a különbékéről
1944. március 18.	Horthy hatodik, utolsó találkozása Hitlerrel Klessheimben
1944. március 19.	A német Wehrmacht megszállotta Magyarországot. Sztójay Döme miniszterelnök (március 22-augusztus 28). A maradéksországban is megszűnt nemzeti önállóságunk. Ettől kezdve a nemzet tettei közjogilag mindmáig érvénytelenek
1944. május 16.	Megkezdődött a magyarországi zsidók elszállítása
1944. július	Horthy tervezte, hogy fegyveres erővel eltávolítja a német csapatokat Magyarországról
1944. július 6.	Horthy parancsára, az 1. magyar páncélos hadosztály, Koszorús Ferenc parancsnoksága alatt - egyenlőre - megakadályozta a budapesti zsidók elhurcolását. Horthy nyilvánosságra hozott kormányzói proklamációban megtiltotta a magyarországi zsidók elszállítását az országból. Újabb zsidóüldözés a jelenvolt német hadsereg segítségével végrehajtott nyilas hatalomátvétel után kezdődött
1944. augusztus 23.	Románia átállt a szövetségesek táborába
1944. augusztus 29.	Horthy, Lakatos Géza vezérezredes kinevezte miniszterelnöknek. Feladata, hogy kivezesse az országot a háborúból
1944. szeptember	A Vörös Hadsereg elérte Erdélyt. Megindult a harc Magyarorszáért. Horthy fegyverszüneti bizottságot küldött Moszkvába
1944. október 11.	A szovjet fővárosban ideiglenes fegyverszüneti megállapodás jött létre Magyarország és a szövetséges hatalmakat képviselő Szovjetunió között
1944. október 15.	Horthy proklamációja Budapesten. Bejelentette a fegyverszünetet. A nyilasok, támogatva a többi radikális jobboldali párttól, német segítséggel megghiúsították Horthy lépéseit. Miklós fiát elrabolták és Mauthausenba hurcolták
1944. október 16.	A budai királyi várat SS-csapatok elfoglalták. Horthy Miklóst foglyul ejtették és lemondásra kényszerítették; Szálasi Ferenc nemzetvezető
1944. október 17.	Horthy Miklóst német őrizetben Bajorországba, Wilhelm mellé hurcolták és a hirschbergi kastélyba internálták
1944. december 21.	Ideiglenes Nemzetgyűlés Debrecenben. Tagjait a szovjet titkosszolgálat emberei szedték össze és vitték a helyszínre
1945. április	A Vörös Hadsereg elfoglalta az egész maradékszármazékot
1945. április vége	Az amerikai hadsereg kiszabadította a Horthy-családot
1945. május 1.	Horthyt az amerikaiak lefoglalták és Nürnbergbe szállították. A német háborús bűnösök perében tanúként kihallgatták
1945. december 18.	Horthy Miklóst szabadon engedték
1945-1948	Horthy magánemberként Wilhelmben élt családjával
1946. február 1.	Magyar Köztársaság (1946. évi I. törvény). Megszűnt a magyar történelmi jogfolytonosság is. Ettől kezdve

Magyarország az alkotmányjogi és a közjogi hiátus állapotában is van –
mindmáig

1945. április 25-1945. június 26. San Francisco-i Konferencia. Megalakult az Egyesült Nemzetek Szervezete (ENSZ). Magyarország tagja 1955. december óta
1947. február 10. Párizsi békeszerződés
1947. augusztus 20. Altöttingi Országgyűlésünk. A magyar nemzet mindmáig utolsó, szabad, közjogilag érvényes akaratnyilvánítása: a Megszentelt Korona jogfolytonossága főnnáll
- 1949-1957 Élete alkonyát Horthy kegyelemkenyéren Estorilban (Portugália) töltötte
1949. augusztus 20. Magyar Népköztársaság (1949. évi XX. törvény)
1955. május 15. Az osztrák államszerződés. Ausztria semleges állam.
1956. október 23. Megszűnt a Szovjetunió joga Magyarország katonai megszállására
Kitört utolsó magyar forradalmunk fegyveres része. A Szovjetunió vezetői bejelentették csapataik kivonását Magyarországról. Két szocialista ország között ez volt az egyetlen háború, amely a bolsevizmus európai végét jelentette. Győztünk. A Vörös Hadseregnek ez volt az egyetlen háborús veresége
1956. november 4. A Szovjetunió megkezdte szabadságharcunk leverését
1957. február 9. Horthy Miklós halála Estorilban
1968. január 1. Az új gazdaságirányítási rendszer bevezetése Hazánkban.
- 1971-ben Győzött forradalmunk második szakasza, és megpróbálták ezt is leverni - több kevesebb sikerrel
1989. október 23. Magyar Köztársaság (1990. évi XL. törvény). Győzött forradalmunk harmadik szakasza: megkezdődött a társadalmi átalakulás, és ezzel mi vittük a kulcsot Berlinbe is a Brandenburgi kapuhoz
1991. június 19. (Talán) kivonult a Vörös Hadsereg a maradékországból.
1993. szeptember 4. Részlegesen helyreállt a magyar nemzeti önrendelkezés (a maradékországban), de továbbra is főnnáll a közjogi rendezetlenség
- Nagybányai vitéz Horthy Miklós újratemetése Kenderesen

"Lesz még egyszer ünnep a világon!"
Arany János

5. "Horthy-fasizmus" - "Antall-demokrácia". Történelmi párhuzam

Amikor a világ megtudta, hogy Hitler és Sztálin 1939. augusztus 23-án szerződést kötött, sehol sem keltett valami nagy feltűnést. Ennek alapvetően két oka van: az egyik történelmi, a másik tartalmi. Nekünk magyaroknak megvan ezzel a saját tapasztalatunk: százhusz év alatt a germán is, az orosz is, kétszer tiporta el a magyar szabadságot. Számunkra teljesen közömbös, hogy a germán és a szláv egymással szövetségben, vagy egymás ellenében pusztított.

Nézzük a történelmi okot. Sok évszázadon át Anglia külpolitikai célja volt az "európai erőegyensúly" fönntartása, ami lehetővé tette, hogy Anglia vidáman élje "szigetország" életét, legyen ő a "világ ipari műhelye" stb. A cél érdekében igyekezett a franciákat és a spanyolokat egymás ellen kijátszani - méghozzá sikerrel. Európa keleti felén uralkodó cári Oroszországnak a hátába és a déli szomszédai körében az angol diplomácia hasznos segítőköt keresett - és talált. Eközben Európa közepe szét volt zilálva. A németek tucatnyi államra szaggatva veszélytelenek voltak. Igazi hatalom Ausztria-Magyarország lehetett volna, de a Habsburgok és környezetük évszázadokon át nem tudták megérteni a két állam egymástól teljesen különböző társadalmi fejlődésének lényegét. Az 1867-es, úgynevezett kiegyezés hozta meg a változást - de már tragikusan későn. A két fél kiegyezése útjában álló legfőbb akadály az volt, hogy az egyik oldalon a Habsburgok családi birtokai álltak, ahol ők akár császárnak is nevezhették önmagukat, a másik oldalon meredt a Magyar Királyság, Európa legrégebbi írott alkotmányával. Így nézett ki az igazi akadály, és a kiegyezés műve ezt kellett sikerrel áthidalja. A létrejött Osztrák-Magyar Monarchia és a magyar segítséggel megszületett német egység következtében megszűnt Európa közepének szétszúllott állapota, ezzel Európában, évszázadok óta először, alapvetően új helyzet teremődött.

Ebben az új helyzetben Anglia utat tévesztett, Keleten győzött a bolsevizmus, a Monarchia darabokra hullott, és a Versaillesben megalázott Németország a barnaingeseké lett. Versailles nagy francia álma, a francia biztonság Németország leteperése által - füstbe ment. A béketeremtők csak a Monarchiát tették tényleg tönkre, s a nagy vesztes egyedül Magyarország lett. Így szorult, a minden tekintetben teljesen megnyomorított csonkaország két iszonyú diktatúra közé. Ez a történelmi ok. Volt erre már példa a kárpát-medencei Magyar Birodalom történetében, de akkor tyumenjeink úgy verték mindkettőt, ahogyan akarták.

Ezek után vessünk egy rövid pillantást a tartalmi okra. Az utóbbi néhány száz esztendőben nemcsak Európa arculata változott meg, hanem lelkülete is. Támadás az oltár és a korona ellen kifejlődött a renaissance karjai közt, folytatódott a reformációval, majd a gilotin árnyékában eljutott az "Égalité, Fraternité, Liberté" üvöltéséig. Kiteremtődött a mindenkivel egyenlő ember, a Polgár, s vele a liberalizmus. A középkori "egyformán ember" helyett, megszületett az "egyforma ember". A 20. századi ember borzalmas tapasztalatai után, épeszű embernek ma már nem szükséges elmagyarázni, az újabkori demokrácia útvesztőit. Az ember biológiailag se egyenlő, hiszen az egyetűjű ikrek sem azonosak. Az emberi társadalom is mindenkor megoszlik vezetőkre és vezetettek. Csak a világméretű csalás leplezését szolgálja a tetszetős mese, hogy "egyik ember annyi mint a másik".

Viszont ez az a pont, ahol a kétféle, de egy arcú szörny, a szocializmus és a nacionalizmus összeöllekezik. Arcuk elbújik a nemzeti és a nemzetközi álarc mögé. Így született a náci és az internáci. Mindkettő alapelve az egyenlő elosztás, amit az olaszok fasizmusnak neveznek. Ahol azután az egyik vagy a másik hatalomra jut, ott elindulnak a kitelepítő vagonok és megtelnek a koncentrációs táborok, meg a tömegsírok - amint azt elképesztően gazdag tapasztalat bizonyítja. És ez a hatalmi ok. A Horthy Miklós nevével összekapcsolható magyar történelmi kort sokan szeretik sovínisztának, nácinak, fasisztának jellemezni, de még senki nem igazolta a fent leírt történelmi folyamat jelenlétét a Kárpát-medencében fönnálló, több mint ezer éves apostoli Magyar Királyságban.

Semmi kétségünk aziránt, ha történelmünk vérzivataros századai helyett, a szerencsésebb népek életét élhettük volna, akkor társadalmunk valamely más formát mutathatott volna, akár az első nagy háború alkalmával. Horthy Miklós sem válogathatott, se nagyon finnyás nem lehetett, amikor abban a helyzetben, mint a legmagasabb rangú katonánkra, nagyon helyesen, nemzetünk reábizta sorsát. Ilyen helyzetben mások is azt tették. Országunk már akkor sem volt Svájc, se spanyolhon,

hanem államroncs, beékelve az eddigi európai történelem két legszörnyűbb diktatúrája közé. Mégis sikerült államunkat a nagy világegéstől távoltartani 1941. június végéig, amikor Kassa városát máig is titokzatos bombatámadás érte.

Az addig semleges Magyarország Európa közepén sokszázezer menekültnek adott biztonságos fedelet, megmentette életüket és segítette továbbmenekülésüket. Annak ellenére, hogy a nyomorult ország még a szomszédoktól kirugdosott magyaroknak is alig tudott otthont és elegendő kenyeret adni. Az európai zsidóknak akkor Magyarország volt az utolsó menedéke: tízezerrel fogadtuk be őket, amikor zsidókat még Svájcban is zártak koncentrációs táborba. Amikor a németek elszállították őket, akkor már mi is mindannyian foglyok voltunk.

A magyar kormány kétségbeesetten kereste a kiutat a szorító gyűrűből. Előbb az olaszokkal, majd a törökökkel sikerült szerződünk. Nem engedtünk semmiféle csábításnak: egyetlen szomszédunkat se támadtuk meg, noha német részről erre állandóan biztattak. Minden helyzetben hangsúlyoztuk, hogy noha a határmódosításban indokoltan érdekelt vagyunk, ám csak tárgyalásos, békés rendezést tudunk elképzelni. Így történt ez akkor is, amikor egyes volt területeinket visszafoglalhattunk.

A háború alatt reménytelenül próbálkoztunk tárgyalást kezdeni, mert mindenki csak elutasított bennünket. Igaz, a szovjetek semlegességünk megtartása esetére kedvezményeket ígértek, de ezt a hírt Horthy elől - feltehetően a diplomaták - elsikkasztották.

Eközben belénkrúgott, aki csak tehetett. Semleges hajóinkat nemzetközi vizeken angolok, hollandok kirabolták, németek elsüllyesztették. Végül a roncsországot a németek néhány óra alatt elfoglalták, egyetlen valamire való harci egységünk az orosz télben elpusztult, országunk hadszíntérre lett, a nőket megerőszakolták, a férfiakat "kicsi robot"-ra vitték, a bolsevik titkosszolgálat által összeszedett emberekből létrehoztak egy ideiglenes nemzetgyűlést, amivel megkezdték országunk "demokratikus átépítését", azaz: megkezdődött a jólismert "börtönvilág Magyarországon".

Amikor 1944. március 19-én a Harmadik Birodalom katonái bevonultak a roncsországba, sokezer éves történelmünk példa nélkül álló korszaka kezdődött: Hazánk egész területe tartósan idegen katonai megszállás alá került, egészen 1991. június 19-ig, amikor a Vörös Hadsereg formálisan (talán?) elhagyott bennünket. Ezen idő alatt nemzeti önrendelkezésünk teljes mértékben elveszett, miközben 1927. március 31, a Népszövetség ellenőrzésének megszűnte óta 1944. március 19-ig, legalább a maradékország területén még érvényesülhetett. Hogyan éltünk ezzel, a külső brutális és belső nyomor által is szűkreszabott szabadsággal?

Miután Ausztria saját akaratából köztársaság lett és a Habsburgokat megfosztotta trónjuktól és még családi vagyonuktól is, a sanctio pragmatica értelmében megszűnt a közös birtoklás, miáltal felébredt nemzetünk szabad királyválasztó joga. Ekkor a nemzet legfontosabb tette volt a közjogi rendezés, ami ugyan hat-hét évet vett igénybe, de visszavezette országunkat ősi jogrendjébe (L.: Dr. Csonkaréty Károly: A magyar történelem 1100 éve a jogforrások tükrében. Budapest, 1997).

Külső erők elháríthatatlan nyomására megtörtént a békediktátum becikkelyezése, az elrablott területeink átadása, hazatérő koronázott királyunk elűzése. A békeparancs becikkelyező szövege elé bekerült a Nemzetgyűlés Kiáltványa, amely szerint ezt a békét soha el nem ismerjük - miáltal ez a diktátum alkotmányjogilag érvénytelen. A királyság intézményét fönntartottuk, de a királyválasztást későbbre halasztottuk és Horthy Miklóst - majdnem királyi jogosítványokkal - kormányzóvá választottuk.

Jegyezzük itt meg, hogy a továbbiakban a Habsburg főhercegek a budai várban főhercegeként éltek, Ottó trónörökösnek az apanázst még 1944-ben is átutaltuk, soknyelven történő magántanítását a pannonthalmi apátságról kiutazó tanárok látták el.

A minden tekintetben szétzüllesztett országban elsőrendű feladat volt a nemzet nevelése. Az azóta legendássá vált Klebelsberg Kuno, mint oktatási miniszter (1922-1931) kétezer iskolát építtetett - az épületek ma is remekül állnak, még az Alföld tanyavilágában is. A tananyag színvonalára mi sem jellemzőbb, mint az amerikai külügyminiszter kijelentése 1961-ben: "Tíz amerikai Nobel-díjasból nyolc magyar." Abban az időben tevékenykedett a világ zenei életének két igazi óriása: Bartók Béla és Kodály Zoltán. Irodalmi életünk, képzőművészetünk nálunk addig soha nem tapasztalt magas szintre emelkedett. Tele zsidó szereplővel, rendezővel stb., több tucat olyan film készült, amelyek vetítésével

igyekeznek ma televízióink unalmas műsorukat javítani, hogy a pénzügyi támogatásukat biztosító "kapcsolási kvótát" elérjék. Ady, Babits, Heltai, Kosztolányi, Szép Ernő, Szerb Antal és a "Kalotaszegi Madonna" helyén ma Esterházy Péter, Konrád György és a "Sorstalanság" áll - és a magyar nyelv soha nem látott lezüllesztése. Sportolóink már az 1936-os berlini olimpián is kivívták a világ elismerését, s az 1948-as londoni, majd az 1952-es helsinki olimpián is még az élcsoporthoz végeztek - mert a harmincas években tanult labdát rúgni Puskás és Kocsis, vívni Gerevich és az Elek testvérpár, amikor még a valóságban létezett nemcsak mint kifejezés, a „magyar zsidó”.

Népszövetségi segítséggel, 1927. január 1-én megszületett a Pengő, a kor egyik legmegbízhatóbb fizetési eszköze. Sajnos nincsenek megbízható adatok az ipar és a mezőgazdaság termelésének alakulására, de közismert, hogy a történelem súlyosabb gazdasági válsága erre az időre jut. Nehéz dolga van a tárgyilagos elemzőnek, hiszen csak a társadalmi mozgás adatai állnak rendelkezésre, ez pedig igen ellentmondó képet ad, nemzetközi összehasonlításban is.

Így például a kor jelentős munkásmozgalmi események színtere - Magyarország ebből a szempontból viszonylag csendes, ami a hazai ipar viszonylagos fejletlenségével is lehet összhangban. Viszonylagosat mondunk, mert hiszen a Duna-tengerjáró hajóink világcsodának számítanak. Észak-Erdély visszatérte után a térség közlekedése oly ütemben és színvonalon épült, amire országunkban máig nincs példa. A kor krónikása hazánkban jelentős agrárproletár megmozdulásokról tudósít, miközben pl. bányászati bűzánk, számos vetőmagvunk, makói hagymánk, szegedi paprikánk, mézünk, vajunk, kamillavirágunk stb. nemzetközi szabvány lett. Az igénytelen magyar szarvasmarhát svájccal keresztezték. 1940-ben 60 ezer darab tehén állott tejellenőrzés alatt. Ezek átlagosan évi 3'200-3'400 kg tejet szolgáltatottak. Rekordtejelőink az évi 15'000 kg-ot is meghaladták.

A magyar földműves szívesen vesz részt a közös munkában is, ha a magáén dolgozhat. A háború előtti szövetkezeteink központjában a Hangyában 1938 elején 1481 szövetkezet volt 568 ezer taggal. A magyar földműves rátermettségét jelenti, hogy a szövetkezetek 1481 elnökeiből 547, 1481 üzletvezetőjéből 313 és 1406 könyvelőjéből 337 parasztember volt.

Szokás Horthy hibájául felróni, hogy nem tartott kapcsolatot a munkásokkal. Viszont az is igaz, hogy ez hozzátartozott kormányzói stílusához: távortartotta magát a politika egészétől. Viszont épültek kulturált munkás lakótelepek (Mária Valéria telep), ha szűk körben is, de elindult a társadalombiztosítás (OTI, MABI) - az USA-ban ma is csak itt tartanak. Hibáztatják a földreform elmaradásáért. A környező országokban volt földreform, de... ott egyszerűen elvették a magyarok és a németek földjét és odaadták az "államalkotó nép"-nek. Bevezettek ott olyan adórendszert is, amely a megfosztottakat aránytalanul sújtotta, ily módon továbbsegítendő a kedvezményezetteket. Horthy számára ez az út járhatatlan volt - már azért is, mert a nagybirtokosok nagy része orrolt rá. Egyesek a király elűzése miatt - mások egyszerűen azért, mert a kenderesi 723 hektár földjével körükben Horthy jött-mentnek számított. Igaz, neki 1945-ben sem volt többje. Magyarország első embere a számkivetettségben kegyelemkenyéren élt.

Horthy nem adhatott nemességet, se földet, viszont 1920-ban megalapította a Vitézi Rendet. Föld hiányában, még a tervbevett földet sem adhatta oda a vitézeknek. Hunyadi Mátyáshoz hasonlóan, aki a szegény köznemesi rétegből igyekezett minél több magyart az ország vezetésébe emelni - Horthy is megpróbált, még zsidókból is létrehozni egy új, erős, nemzetépítő társadalmi réteget. Egyesek őt is Kinizsi Pálnak tartották. (L. a mellékletben Zöld Márton tábornok életrajzát és a vitézi várományosok felterjesztését.)

Senki nem bizonyította, hogy Horthy éhes lett volna a hatalomra. Kormányzósága idején államunk formája országgyűléssel rendelkező alkotmányos királyság. A kormányzó a legfőbb hadúr, de egyetlen esetről sem tudunk, hogy ebben a minőségében beavatkozott volna az ország életébe. Azaz, hogy 1944. október 15-én, az úgynevezett "kiugrással" megpróbálta, de miután erre addig egyetlen példát sem adott, még közvetlen hívei sem értették meg. Lovagias jelleme volt a kiugrás sikertelenségének legfőbb oka: mint magyar katona, el sem tudta képzelni, hogy szövetségesét hátbatámadja.

Horthy személyét és családját csak a német megszállók és a magyarul beszélő ellenségeink támadták. Egyetlen Horthy-ellenes megmozdulásról, támadásról sem tudni. Nagy fekete személyautójában sofőrjével egyedül utazott, előtte egyetlen motorosrendőr ment. A nép Horthy-

dalokat költött. Negyven év múltán, amikor emléktárgyait múzeumba helyezték, Horthy menyének feltűnt egy öreg raktáros szolgálatkészsége. Kérdésére az öreg ezt válaszolta: "Én is az Ő katonája voltam."

Nehéz szívvel teszem, de könnyű feladat a Horthy névvel jelzett korszakot párhuzamba állítani napjaink valóságával, legyen a neve: "Antall-demokrácia".

Antall Józsefről elneveznek közterületeket, szobrot állítanak neki, évfordulókon emlékére misét mondanak. "Jobb körökben" Horthynak még a nevét sem illik említeni.

Antall, máig tisztázatlan körülmények között került a „fordulat” során államunk élére. Szeretik "az első, szabadon választott magyar miniszterelnök"-nek nevezni, azok is, akik évente gyertyát gyújtanak a Batthyány Lajos örökmécsesnél, noha jól tudják azt is, hogy Antall megválasztásakor országunk egész területét még idegen katonák tartották megszállva. Erről az állapotról tanítja Deák Ferenc, hogy egy ilyen ország országgyűlésének nincsen se alkotmány teremtő, se alkotmány módosító ereje. Az ország ügyeit álparlamentális intézmények viszik. A nemzet tettei közjogilag érvénytelenek. Vegyük hozzá, hogy az 1946. évi I. törvény életbeléptetésével - mindmáig - megszűnt a magyar történelmi jogfolytonosság is. Így, nemzetünk tettei 1944. március 19 óta nemcsak cselekvőképességünk hiányában, de 1946 óta közjogilag is érvénytelenek. Az alkotmányjogi és a közjogi rendezés máig várat magára.

Egyesek szeretik a felelősséget az utolsó kommunista miniszterelnökre hárítani, de tény, hogy nemzeti vagyunk 70-80 %-ának tényleges eladása Antall József kormányzása idejére esik. Ez úgy történt, hogy a korábban államosított magyar vagyont a fordulat táján gyorsan tönkretették, majd olcsón fölvásárolták a kondér közelében ülők, ők pedig pillanatok alatt továbbadták, esetleg szétdarabolva idegeneknek, akik nálunk elsősorban piacot vettek. Az üzemek nagyrészt bezárták, néha le is rombolták. A bevonuló tőke legfeljebb szerelő csarnokokat épített, ahol a külföldről behozott részekből készítenek készterméket, jelentős magyar állami adó- és másegyéb kedvezménnyel. A "rendszerváltás" hasznát külföldre juttatták, de a bennfentesek sem panaszkodhatnak hazánkban: kincset érő ismeretek is, magánhaszonná és adófizetői teherré váltak kezükön. Kivitelünk 80 %-a idegeneket gazdagít. A magyar pénzből létrehozott bankok mára átlagosan több mint 80 %-ban idegenek kezében vannak. A tönkretett hazai kiskereskedelem helyett idegen áruházakban vásárol a magyar, elsősorban külföldi árút. Még a kommunista időben is, a világgal lépésttartó mezőgazdaságunk mára teljesen tönkrement. Az áruházakban külföldi tejet, lisztet, gyümölcsöt, zöldséget stb. árulnak. Ezt nevezik magánosításnak. Az izraeli államfő ország-világ előtt kijelentette, hogy Izrael megvásárolta Magyarországot, kémrepülői pedig gondtalanul köröznek felettünk, a NATO légtérben.

Budapesti irányjelző tábla 20..

Utolsó magyar forradalmunk fegyveres harca (1956), gazdasági eredménye (1968), majd a társadalmi átalakulás (a 80-as évek végén) eredményeként a fordulat táján népünk a világ egyik csodája, gazdaságunk a térségben a legsikeresebb volt. Az azóta egymást váltó kormányok mindent tönkretettek - a részletek felsorolása, magyarok számára, napjainkban felesleges. Gyermekek pusztulnak el alultápláltság miatt.

Fényes Elek óta (1807-1876) - ha hagyták - mindég Magyarországon készült a világ legjobb statisztikája. A nemzetközi szervezetek statisztikai intézményük élére mindenkor igyekeztek magyar szakembert biztosítani. Mára - a sok csűrés-csavarás eredményeként - lehetetlen megbízható adatokhoz jutni, pl. a magyar gazdaságot illetően. Nevesincs kutatóintézetek tenyérjósai közölnek felelőtlen állításokat. Például a magyar államadósság a fordulat táján abszolút értékben is és egy fő lakásra számolva is a legnagyobb volt a térségben, az adat ismert volt. Még a fordulat után is magas kormánykitüntetésben részesültek azok a felelős pénzügyérek, akik bennünket így eladósítva segítettek rabláncra fűzni. Ma már erről az adósságról csak annyit lehet tudni, hogy a csillagok közt állhat, miközben mindenünket eladtak és szinte minden csak rosszabbodott, mint volt a fordulat idején. Az életkörülmények szakadatlanul romlanak. A Societé Générale francia nagybank közgazdászai megállapították, hogy az EU-ban mindenki hazudik saját adósságáról. Az összes terheket illetően az EU átlag 434 %-kal nagyobb mint amit adósság címen kimutatnak. Egyes országok esetében ez a százalék: Lengyelország 1550, Szlovákia 1149, Görögország 875, Szlovénia 758, Lettország 619, Cseh Köztársaság 590, Franciaország 549, Finnország 539, Hollandia 522, Litvánia 497, Portugália 491, Esztország 455 és Anglia 442 százalék. Az EU átlag alatt van Svédország 430, Németország 418, Ausztria 409, Írország 405, Luxemburg 376, Dánia 382, Olaszország 364, Belgium 296 és Spanyolország 244 százalék. Magyar adatot nem közöltek.

Leginkább az EU adataiban bízhatunk. Szerintük az EU egyenlőtlen államok közössége, ahol mi 36 %-kal az átlag alatt vagyunk és a saját szociális helyzetünk megítélésében az utolsó helyen állunk.

Országunk jövőjéről, a magát politikai elitnek tartó társaságunknak nincs mondanivalója. Címeres hozzánemértők írnak nemzetstratégia című könyveket. Egy-egy választás alkalmával felröppentett politikai pamfletjeik már senkit sem érdekelnek, senki nem veszi komolyan. A szavazásra jogosultak fele elmegy szavazni és ebből 30 %-kal nyerni lehet - ami az összesből 15 %.

Jellemző, hogy a politikai vitának elnevezett durva hangvételű, egymás ócsárlása, szakmai szempontból alig megy túl az adókulcs vagy a benzinár emlegetésén. A valódi főkérdésekben viszont nagy az egyetértés. A NATO-hoz, az EU-hoz való csatlakozás annyira nem képezhetette vita tárgyát, hogy egyetlen mélyebb elemzés sem ismert, amely mérlegelte volna az előnyök és a hátrányok viszonyát, például az egyetemleges - talán tizenötmilliónyi magyar - szempontjából. Az utóbb Lissaboni Szerződés névre átkeresztelt, eredetileg EU alkotmányt a magyar országgyűlés elsőként elfogadta. Oly gyorsan, hogy feltehetőleg senki sem olvasta. Vessünk egy pillantást történetére.

Megelőzte a Nizzai Szerződés - amit írek népszavazással elvetettek. Mivel az EU egyhangúságot kíván - az ír vétó után ez a szerződés elbukott - de erre senki nem is gondolt. Az íreket újra szavagtatták, akik kiszámították, hogy nekik mibe kerül egy szavazás. Mivel láthatóan addig kell szavazzanak, amíg el nem fogadják, hát a következő szavazásnál el is fogadták. Az írek a Lissaboni Szerződést is elszántan elvetették. Ezúttal több eszköz volt: miután már mindenki elfogadta, az újraszavazás előtt az EU-tól engedményeket sikerült kicsikarniuk. Így elfogadták - s itt most a nagy kérdés: mit szavazott meg a többi, még hozzá hol népszavazással, hol parlamenti szavazással? Vagy az "EU Alkotmánya" kétféle szövegezésben, össze-vissza szavazással, egyforma értékű?

Mivel nem tudjuk teljesíteni az EU pénzügyi feltételeit, a közös pénzt még nem vezethettük be. Ezúttal talán kisebb veszteséggel megússzuk ennek a rendszernek, hamarosan bekövetkező bukását. Vagy ki tudja? Minden idők legnagyobb valutareformja előtt állunk: bukik a dollár és az euró.

Az iskolában jó százötven évig tanultuk: "Nyelvében él a nemzet!" Napjainkban nincs olyan intézményünk, ahol ne elszántan pusztítanak nyelvünket. Régen illet kinevetni, aki ízes tiszaháti, székely, szegedi vagy palóc tájszólásban beszélt. Azután kialakult egy szörnyűséges KGST frazeológia. Ma ennek helyébe nyomul feltartóztatathatatlannal valami iszonyatos elindoeurópaizált "hello-hello", a koncert programja, médiák, vállalkozások dőlnek be, az önkormányzatok akik, jó

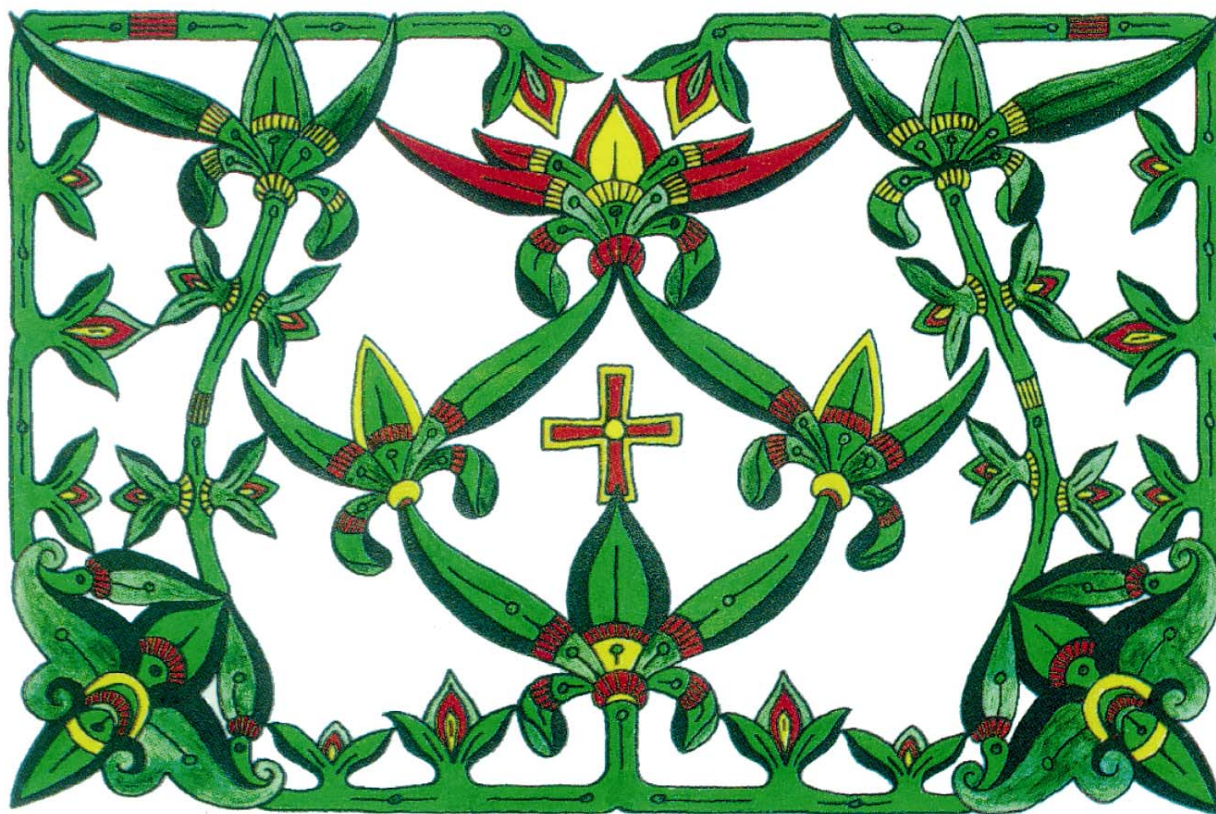
napot helyett szép napot. A parlamenti frakció a parlamentben a konvergencia programot konszenzussal. „Hungarikumok a Parlamentben. Program. Regisztráció. Vezető: Lezsák Sándor író.” Az új parlament letette az esküt...A magyar nyelvészeknek nincs szükségük foglalkozni a legfőbb feladatukkal. Hivatásos kesergőink telesírják patyolat kendőjüket a magyar nyelv elleni tót, román, ukrán, szerb támadás miatt. Itthon ők miért nem beszélnek magyarul? Csendben megkezdtek a magyar fajta genetikai átrendezését, elveszélytik alkotmányunkat, nemzeti megújulásunk legfőbb biztosítékát egész történelmünkön át. Amely nemzet nem ragaszkodik alkotmányához és nincs meg benne az elszántság megtámadott alkotmányának védelmére, az a nemzet nem érett a szabadságra.

A sírt, hol nemzetünk elsüllyed, valóban népek veszik körül, de az embermilliók szemében minden ül, csak gyászkönyv nem.

Contra facta, non valent argumenta.

Egészséges idegrendszerű ember számára nem meglepő, hogy Versailles után a magyar életérzés két fő meghatározója lett a veszteségtudat és a szebb jövőbe vetett remény. Na és ma? A Magyar Tudományos Akadémia 2010. szeptemberében közzétett felmérése szerint, a magyar középiskolások 61 %-a felnőttként külföldön szeretne élni.

Ma a népet és a nemzetet meghatározó közösségi "mi tudat" helyére nyomul a mindenkit lenéző, a senkit és semmit nem tisztelő "én tudat". „Az igazságból elveszett az i.” Rajtunk már tényleg csak Isten segíthet.

6. Urbán Béla esete Horthy Miklóssal meg Vas Zoltánnal. Igaz történet

A közép-európai sors alakulása szempontjából igen nagy jelentősége van az orosz kisebbségi politikának a zsidókkal kapcsolatban is.

Oroszországban a zsidók területi kötöttségben éltek, numerus clausust alkalmaztak velük szemben és az orosz belpolitika gyakran idézett elő véres pogromokat. Mivel így közgazdasági hajlamaik számára nem sok esély volt, szociális helyzetük nem nagyon volt kedvező, túlnyomó részük vagyontalan volt. Ez a helyzet egy felfokozott ütemű zsidó kivándorlást vont maga után, amelynek Közép-Európa az iránya, mert az abszolutisztikus cári uralmi rendszerrel szemben Közép-Európa nagy részében, főleg a kiegyezés utáni Magyarországon liberális parlamentarizmus volt és a nemzetiség szabad megválasztásának álláspontja könnyűvé tette a bevándorló zsidó helyzetét.

Az oroszországi zsidók vándorlásának fő útvonala Galicián keresztül Magyarországra vezet, s az első állomás Kelet-Magyarország falvai és kisvárosai, ahonnan a második generáció a fővárosba, vagy Amerikába ment. A zsidó áramlás a kiegyezéstől (1867) kezdve oly erős Magyarországra, hogy a 20. század második évtizedének végére, vagyis 50 év alatt a magyarországi zsidók létszáma megtízszereződött, és meghaladta a félmilliót. 1920-ban a lakosság hat százaléka volt zsidó. A fővárosban viszont ez az arány meghaladta a 23 százalékot. A zsidók részaránya különböző tekintélyes budapesti foglalkozási csoportokban: 28 % a színészek között, 40 % a szerkesztők és az önálló műszaki foglalkozásúak körében, 36 % a gyógyszerészek között, 48 % az orvosok körében, 57 % az ügyvédek között, önálló kereskedők közül 53 %, önálló banki és biztosítási foglalkozású közül 81 % tartozott a zsidó felekezethez. Ez a tény önmagában a legcsattanósabb cáfolata a "magyar zsarnokság" pánszláv legendájának.

Ennek a mennyiségnek 90 %-a első és második generációjában tartózkodott Magyarországon. Ugyanez volt a helyzet Romániában is. Mivel ez a közép- és kelet-európai térben, a kapitalisztikus átalakulás a 19. század utolsó harmadában kezdett kibontakozni és a vállalatok valamint a hitelforrások nagy része osztrák-zsidó eredetű, a fokozódó mérvű zsidó beáramlás arra vezetett, hogy a szakadatlanul beömlő keleti zsidóság gyors és kedvező elhelyezkedéshez jutott, majd rohamosan növekvő gazdasági szerepet és jelentőséget szerzett, mégpedig csaknem azonnal, úgyszólván minden átmenet nélkül, vagyis anélkül, hogy kulturálisan és szellemileg ideje lett volna idomulni a felvevő nemzet ízléséhez, etikájához és formáihoz. Ez a körülmény egy merőben idegen szellemiség beágyazódását hozta létre Közép-Európa társadalmában, amely a maga kiegyenlítetlen és kiegyenlíthetetlen ellentéteinek növekvő irritációjánál fogva mindenfelé az u.n. "zsidó kérdést" teremtette meg ebben a térben. És ez lesz az egyik ok, ami majd egy generációval később kollektív európai katasztrófához fog vezetni. A pánszláv és a szocialista fejlődés különböző szálaival össze-vissza szöve, ez fogja létrehozni a Versailles által teljesen felforgatott közép-európai térben majd azt, amit hitlerizmusnak nevez a nemzedék.

A Szent Német-Római Birodalomba a zsidók főleg Európa déli vidékéről igyekeztek. A Birodalom azonban korántsem volt olyan demokratikus, mint a Magyar Királyság. A Birodalomban, ha egy bevándorló a gazdaságban előre akart jutni, akkor német nevet kellett vegyen. Ezáltal van a világon annyi német nevű zsidó. Természetesen így kerültek a Monarchiába is a német nevű zsidók, s onnan a Magyar Királyságba. Az európai zsidó ezen két fő típusa máig sokban különbözik egymástól.

Az utolsó, még grófnak született erdélyi Mikó mondta egyszer, hogy őt az nem érdekli, aki 1914 után került a Gothai Almanach-ba. Ennek oka, hogy a nagy háború során sok udvari szállító, közöttük számos zsidó hamar meggazdagodva, jó pénzért nemességet, vele új nevet vehetett. Amikor a magyar nemzetgyűlés Horthy kormányzói jogait megszabta, a nemesítéshez való jogot nem adta meg neki. Így Magyarországon a két háború között már csak nevet lehetett venni, nemességet nem. Ekkor jött nagyobb divatba az y-al és a ssy-al végződő név, de eladták az Erkel nevet is, noha Ferenc fiaai éltek. Elszegényedett nemesek örökbe fogadhatták "jőtevőjüket", de az annyira kirívó volt, hogy mindenki tudta. De megesett.

A Magyar Királyság – német megszállásáig az Európában rekedt zsidók egyetlen mentsvára lett – az őt körülfogó valamennyi ország gárdákkal, náci pártokkal, csetnik és usztasa mozgalommal

megrakott szorító gyűrűjében, amelyik zsidó onnan nem menekült a Magyar Királyságba, azzal végeztek a „hazaiak”. Jegyezzük meg, hogy Európában az első kifejezetten zsidóellenes pogrom, amelyet feljegyzett a történelem, az angliai York városában volt 1190. március 16-án.

Pánszláv és szocialista fejlődés - keleti és nyugati zsidó. Innen egyenesen vezetett az út Magyarországon a jogilag sohasem létezett népbíróságokhoz, onnan pedig a kitelepítésekhez, az akasztófákhoz, a jeltelen sírokhoz. Egyedülálló fejlemény a több mint ezer éves keresztény magyar államban.

Urbán Béla 1901. július 29-én született a Felvidéken, egy falusi bakter ötödik fiaként. Pozsonyban érettségizett mind az öt fiú. A két idősebb fiú paptanárként végzett, majd elesett az első nagy háborúban. A harmadik fiú vasúti állomásfőnök lett Budapest egyik külvárosában, a negyedik üzletvezető a Hangyánál.

Béla Magyarországra menekült 1920-ban, át a zajló Dunán. Segélyszervezet közreműködésével felsőipari szakiskolát végzett, építőmester lett. Sikertelenül próbált vidéken néhány építkezést megkapnia, és 1936-ban már Budapesten fakereskedő is volt. Üzletét 1953-ban államosították.

Budapest egyik külvárosában tisztességes szakembernek és kereskedőnek számított. Az ottani ipartestületben sok barátja lett, többek közöttKároly, zsidó hitű és származású kereskedő.

Károly apja az első nagy háborúban huszárkapitány volt, magas kitüntetést kapott és első között lett vitéz, mert 1918 végén, a legnagyobb zűrzavarban, érintetlenül vezette századát a laktanyába. Károly testvére Lajos, a múlt század ötvenes éveiben a Honvédelmi Minisztérium egyik építkezési főosztályát vezette, unokatestvére pedig akkor a budapesti műszaki egyetem rektora volt - mindketten a budapesti József Nádor Műszaki Egyetemen diplomáztak. Budapesten ma is áll Európa második legnagyobb zsinagógája. Amikor Horthy a nemzeti hadsereg élén Szegedről elindult, katonái felszerelésére a zsidók országosan gyűjtöttek, zászlaját Uzdóczy Zadravecz István O.F.M. ferences szerzetes és Löw Immanuel szegedi zsidó rabbi áldotta meg.

Nem kívánok ehelyett az ú.n. zsidótörvények tárgykörébe mélyedni - bő irodalma van. Két dolgot kiemelek, leginkább, mert a bő irodalomban ritkán fordul elő. Az egyik, hogy a magyarországi zsidók Horthyt állandóan mérsékletességre intették, nehogy ingerelje Hitlert, s próbálja így is elkerülni Magyarország megszállását. A másik - ami szintén idevág: az. ú.n. zsidótörvényeket a felsőházban a zsidó főrabbi is megszavazta. Jegyezzük még meg, hogy Göbbels, Horthy idősebb fiát "kifejezetten zsidóbérenc"-nek írta naplójában. A magyarországi zsidóságot Kállay olyan mértékben védelembe részesítette, ami példa nélkül áll az akkori, a horogkereszt árnyékában élő Európában. Maga Horthy nem egyszer kész volt szóban és tettel megerősíteni, hogy számára az ország érdekeit szolgáló hasznos és sikeres zsidók jó magyarok. Az akkor született legismertebb „irredenta” dalok szerzői, kis kivétellel, mind zsidók (például a "Ki tudja merre, merre visz a végzet" c. "székely himnusz"-nak elkeresztelt mű is).

Urbán Béla – az IPARTERV műszaki igazgatója

Visszatérve Urbán Bélához, így adódott, hogy amikor fojtogatta őket a zsidó iparosok és kereskedők versenye, megalakították a Baross Szövetséget, a keresztény magyar iparosok és kereskedők szövetségét. Urbán ott idővel alelnök lett - ezért 1947-ben lefogták és a "népbíróság" kötél általi halálra ítélte.

Soha nem derült ki, hogy miért nem végezték ki? Ismert dolog, hogy az akkori állami bakó, Bogár Imre kijelentette, hogy napi két akasztásnál többet nem vállal. A "mulasztás"-ban szerepe lehetett annak is, hogy Urbán védelmében felszólaló tanúk valamennyien zsidók voltak. Hajdani ipartestületi társai, akik vagy személyesen, vagy valamely életbenmaradt hozzátartozójuk révén vallomással a segítségére siettek. A tárgyaláson elmondták többek között, hogy amikor Urbánnak már csak egy alkalmazottja maradt, kétkerekű kocsin, az éj leple alatt munkásával díjtalanul szállított tüzelőt zsidóknak és hozzátartozóiknak is. Egyetlen munkásában megbízott, mert tudta, hogy ő az illegális kommunista párt tagja - akit viszont ilyen módon Urbán fedezett.

Amíg Urbán börtönben ült, családja nem mindig éhezett. Megérkezett 1949 elején Rahóról egy zsidó fakeskedő, aki tudatta a családdal, hogy Urbán Béla vett tőle és kifizetett neki még a háború alatt 150 vagon fát. A fa most rendben megérkezett Budapestre, a zsidó eladta és a bevételt hiánytalanul átadta a rabember családjának.

Akkoriban, amikor a sárgacsillagos házakból, a sárga csillagos embereket, kis bugyrukkal, fényes nappal összeszedték és gyalog elhajtották, az utca népe a kapukban állt és mindenki zokogott. Amikor azután, néhány év múltán, a bőrkabátosok bennünket hurcoltak el, akkor csak mi zokogtunk. Urbán Béla családja hét esztendőn át, minden este úgy tért nyugovóra, hogy előtte összecsomagolták a legfontosabbakat: ha éjjel viszik őket, akkor csak föl kelljen kapniok a bugyrukat.

Ide tartozik még egy-két történet. Családunk ügyvédje a háború előtt és után egy zsidó származású ember volt. Felteszem, hogy felesége is régen "kikeresztelkedett", mert sárga csillagot nem viseltek. Mindannyiunkat megrázott a hír, amikor 1947-ben megtudtuk, hogy lakásukban kinyitották a gázcsapot... Búcsúlevelükben írták, hogy most olyan világ jön, amilyenben ők már nem akarnak élni....

A zsidóság és a magyarság viszonyáról tanácskozást rendeztek Budapesten 1990 tavaszán. Vajda Mihály tartotta a főelőadást. Megtalálható a "Múlt és jövő" című zsidó kulturális folyóirat 1990 tavaszi számában. Vajda mondanivalójának lényege, hogy most ismét a zsidó lesz a bűnbak, mert: 1) a negyven éven át elhallgatott, de meg nem oldott problémák a felszínre törnek, mert a zsidókérdést 1944 után nem oldották meg; 2) a magyar társadalom bármikor "ráébreszthető" arra, hogy a kommunista rendszer berendezkedésének idején, amikor a diktatúra a legelviselhetetlenebbül nehezedett az országra, a vezető kommunisták egytől egyig zsidók voltak.

Egy napon nyílt a börtönajtó, Urbán Bélát és Csikós-Nagy Bélát szólították, majd elvezették. Csikóst is halálra ítélték, mert Imrédi Béla titkára lett, amint Szegeden elnyerte az állam- és jogtudományi doktorátust. Csikós utóbb, mint a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja, az 1968. január 1-én indult új gazdaságirányítási rendszer atyja lett, nemrégiben hunyt el. Keleten és Nyugaton egyaránt, mint a kor egyik legjelentősebb közgazdászát tartották nagy tiszteletben.

Urbánt és Csikóst Vas Zoltán vitette akkor hivatalába. Kellott Csikós az ország gazdasága, Urbán Budapest újjáépítéséhez. Így ment ez, nap mint nap: reggel nyílt a börtönajtó - és két ember nem tudta, hogy a hivatalba, vagy akasztani viszik? Börtönőr vitte őket a hivatalba, és esete vissza a siralomházba.

Egy szép napon 1954-ben, amikor Urbán Béla a hivatal portáján kereste börtönőrét, a portás hozzászólt mondván: "Menjen haza, az őr már nem jön". Ebben a tárgyban ez volt az utolsó közlemény. Urbán napokon belül az IPARTERV műszaki igazgatóhelyettese lett, 1957-ben a Ferenc-körút rendbetételéért magas állami kitüntetésben részesült és 1964-ben - aktív dolgozóként - csendben, békésen megért teremtőjéhez. Sapientia sat.

(Ebben a fejezetben eddig a zsidókra vonatkozó fontosabb adatokat és megállapításokat Gosztanyi Péter: A kormányzó, Horthy Miklós. Budapest, 1990 könyvéből vettem.)

Zsidó

Mivel napjaink is tele vannak zsidózással, antiszemitázással - vessünk erre is néhány tisztázó pillantást.

Az emberi faj csoportosítására a természettudomány többféle gyakorlatot alkalmaz. Csoportosítanak például a külső megjelenés (fejforma, színek), a vércsoport és újabban a gének szerint is. Csoportosít a társadalomtudomány is például a műveltség különféle megnyilatkozási formái (nyelv, vallás, szokások, művészet stb.) szerint, bizonyos esetekben a település helye szerint, például afrikai.

Mind a természettudomány, mind a társadalomtudomány megkísérelte meghatározni napjaink zsidóját, de nem nagyon sikeredik. Ha például egy nordikus típusú svéd ember felveszi a zsidó vallást, akkor külső emberi megjelenését tekintve nem sok hasonlóság lesz közte és egy ugyanolyan zsidó vallású etióp ember között.

A leginkább elterjedt felfogás szerint, az arab nem más, mint moszlim hitű szemita. Ez így majdnem igaz. Szaudi Arábia mai uralkodó családja moszlim hitű de minden adódó alkalommal hangsúlyozzák, hogy ők nem arabok, hanem berberék. A berberék ugyanis nem szemiták, amint a tuaregek sem. Vagy például az iráni nép nagy többsége moszlim hitű turáni.

Idő teltével természetes a keveredés - ez alól nem mentes egyik nép sem. Amint a többi nép esetében, úgy a szemiták esetében is felmutatható többféle eredet-elgondolás - minden esetben valamiféle népkeveredésről van szó. Kevert nép a hun is, a szkíta is. Ezek a népek továbbkeveredvén, megjelennek napjainkban. Vegyük a spanyolt. Őslakói például az ibérek és a punok - állítólag nem szemiták. Megérkeztek az arabok, a cigányok, a zsidók, a germánok, a baszkok - és ki tudja még hányféle társaság - ezek ma a "spanyolok". Sokfelé tagolódva szervezetileg és jogilag, de egy államban. A többség nyelve hajlító - tehát szemita. A legkatólikusabb ország.

Következésképpen:

1) amit ma a világ a fogalom alatt ért, hogy "zsidó", az nem törzs, se faj, se nemzet, se állam, se vallás, hanem egy közösség;

2) ilymódon az antiszemitizmus (ha tetszik zsidózás) valami bizonytalan dolog, mert biztosan nem értendő az arabokra noha szemiták, talán érthető a fent említett svédre és etiópra, de nehezen a spanyolra, még kevésbé a moszlim hitű ujjurra.

Szívesen megismerném egy bölcs zsidó tanulmányát arról, hogy miért üti fel a fejét a zsidóellenesség mindenhol, ahol megjelenik a zsidó?

Tempora mutantur, nos et mutamur in illis

Mellékletek

Lajtabánság bélyegei. Készült legalább 30 féle, néhány Reis felsőőri nyomdájában, néhány pedig Bécsben a Kunstdruckerei Paullusen u. Co. Cégnél

MÁSOLAT

„KLAPKA GYÖRGY MÚZEUM
JUBA FERENC
MAGYAR Tengerészeti Gyűjteménye”
KOMÁROM

Budapesti Apostoli Nunciatúra
Budapest, XII. Gyimes u. 1-3.

Juliusz Janusz apostoli nuncius
Őexcellenciájának

Excellenciás Uram!

Polak-wenger dwa bratanki,
I do szabli, i do sklanki...

Nagyméltóságod engedelmével, ezzel a régi lengyel-magyar szólásmondással kezdem meg soraimat.

IV. Károlynak, Magyarország utolsó apostoli királyának a boldoggá avatása alkalmával elmondott és a távolbalátóban közvetített laudációjában a következő mondat hangzott el: „IV. Károly király Horthy admirális árulása következtében nem foglalhatta el trónját...”

Nem tudom, ki szövegezte meg e laudációt. Ez az állítás azonban egy szemenszedett hazugság és rágalom, amely belegázol még egy halottnak a becsületébe is, akit a lengyel kormány hálából a lengyel „Fehér Sas Rend” nagykeresztjével tüntetett ki.

Ezzel szemben a történelmi tény és valóság az, hogy a király azért nem foglalhatta el trónját, mert:

1./ azt a Magas Komisszároknak a Magyar Királyság gróf Teleki kormányához intézett jegyzéke a leghatározottabban és egyértelműen megtiltotta. A Note der Hohen Kommissare an die Koeniglich Ungarische Regierung teljes szövege:

„A Magas Biztosok Jegyzéke a Magyar Királyi Kormányhoz:

A Szövetséges Főhatalmak Főbiztosainak van szerencsájük gróf Teleki miniszter úr tudomására hozni, hogy ők megkapták a párizsi Nagykövetek

Konferenciájának parancsát, hogy saját kormányaik nevében a magyar kormánynak tudomására hozzák a következő jegyzéket:

„Azon események, amelyeknek színtere Magyarország, arra kényszerítik a Szövetséges Főhatalmakat, hogy a Magyar Kormány és a magyar Népek az emlékezetébe idézzék az ő 1920. február 2-i nyilatkozatának a határozmányait. Hűen az abban előterjesztett elvekhez, a Szövetségesek Kötelességüknek tekintik megismételni, hogy egy Habsburgnak ismételt beiktatása magát a békét is veszélybe hozná és hogy a Szövetségesek által sem elismerve, sem tűrve nem lehetne.”

A Szövetséges Hatalmak számolnak azzal, hogy a magyar kormány tisztában van a helyzet komolyságával, amely a volt Szuverénnek a magyar trónra visszahelyezése által keletkeznék, és hathatós intézkedéseket fog tenni, hogy megghiúsítsa ezt a kísérletet, amely ha pillanatnyilag eredményes is lenne, Magyarország részére végzetes következményeket vonna maga után.

Anglia, Franciaország és Olaszország képviselői ezért remélik, hogy arra a rendkívüli veszélyre tekintettel, amit az egykori uralkodó jelenlétének meghosszabbítása Közép-Európa békéjére okozna, Magyarország a megfelelő utasításokat ki fogja adni, hogy az egykori uralkodó az ország területét haladéktalanul elhagyja. A Szövetséges Hatalmak képviselőinek minden felelősséget el kell hárítaniuk azon nagyon súlyos következményektől, amelyek abban az esetben, ha a magyar kormány részéről e kívánságuk nem teljesítése esetén bekövetkeznének.”

Budapest, 1921. április 3-án.

s.k.: Thomas Hohler

s.k.: Fouchet

s.k.: Vinci

(Az eredeti francia nyelvű szöveg a Magyar Királyi Külügyminisztérium dokumentumgyűjteményének második kötetének 317-ik oldalán található)

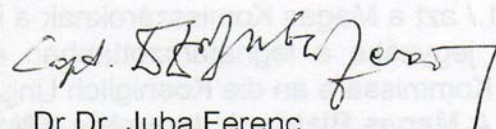
Továbbá, mert

2./ A Szövetséges Főhatalmak Habsburg Károlyt és családját fogolyként a H.M.S. Monitor „Glowworm” fedélzetére vitették, és Magyarországról elszállították a Fekete tengerig, ahol a H.M.S. „Cardiff” cirkálóval számkivetésének színhelyére, Madeira szigetére toloncolták.

Sapientia sat.

Fent elmondottakra tekintettel kérem és remélem, hogy a Vatikán illetékesei az „Observatore Romano”-ban a helyes tájékoztatás érdekében a fentieket közzé fogják tenni, ami által a Szentszék és a pápa Őszentsége mentesül egy ilyen rágalom ódiumától.

Hálás köszönettel és hódolatteljes tisztelettel:

Dr. Dr. Juba Ferenc

Tengerészkapitány

a valódi „Vitézi Rend” t. b. törzskapitánya
Komárom város mindkét felének díszpolgára

nemes sióagárdi Zöld Márton tábornok életrajza

/1865. április 25., Szekszárd - 1946. november 22., Budapest/

Neológ zsidó családba született, iskoláit Pécsen és Székesfehérváron végezte; A Ludovika Akadémiára jelentkezett, 1885-ben avatták a Magyar Királyi Honvédség hadnagyává, később a törzstiszti iskolát is Budapesten végezte.

A világháború kitöréséig a III. osztályú Tiszti Szolgálati Jelet, a Jubileumi Éremet, a Jubileumi Keresztet, és a Mozgósítási keresztet szerezte meg. A háború kezdetekor alezredes volt, egy népfölkelő zászlóalj parancsnoka Gyulán. 1914 augusztus másodikán vonultak Dalmáciába, és viszonylag hamar bevetésre is került az alakulat; az osztrák-magyar cs. és kir. haditengerészet, a Kriegsmarine legfontosabb déli flottabázisának egyik kapuját jelentő Crotolle félszigeten harcolva, sikeresen verte vissza a montenegrói hadsereg sorozatos támadásait a Lovcsen-hegy felől. E harcok során kiérdemelte a bronz és az ezüst Signum Laudist a hadiszalagon, utólag mindkét kitüntetéshez megkapta a kardokat.

Montenegro és Szerbia leverése után az orosz frontra, Galíciába került, majd a sikeres hadműveletek és az orosz front hátrébb szorulásával Bukovinába helyezték át a zászlóaljat, ahol végigküzdötték az 1916. januári csatákat. A Bruszilov offenzíva idején alakulatával Czernowitz-tól északra fekvő Rarance védelmét látta el, a rendkívül erős nyomást az offenzívában lévő orosz csapatok részéről személyes bátorságával is kitűnve sikeresen elhárították. Hadvezetési érdemeiért magyar nemességet kapott, "sióagárdi" praedicatummal, személyes bátorságát pedig a kardos és hadidíszítményes Vaskorona Rend III. osztályával jutalmazta Ő Felsége. A Prezon melletti állóharcokban, a Kelet-Galíciai csatákban, az ukrainai előnyomulásban, később pedig az olasz fronton Zöld ezredes a kiváló haditények egész sorát követte el, amelyek elismerése gyanánt a hadiékítményes és kardos Katonai Érdemkereszt III. osztályát, a II. osztályú Porosz Vaskeresztet, a hadiékítményes Lipót Rend Lovagkeresztjét a kardokkal, és a szász Albrecht-rend tiszti keresztjét nyerte kitüntetésül. Ezredét teljes rendben, teljes fegyverzetrel vonta vissza az olasz frontról. 1919-ben belépett a Nemzeti Hadseregbe, szolgálataiért Magyarország Kormányzója tábornoki címmel és jelleggel díszítette fel! 1921-ben, ám még abban az évben nyugállományba is vonult. Zöld Márton tábornok volt az új Magyar Királyi Honvédség egyetlen zsidó vallású tényleges tábornoka, ha mégoly rövid ideig is.

Nyugállományú tábornokként sem pihent meg, sokféle feladatot vállalt a közéletben. Így lett tagja a ma is gyakran forgatott Zsidó Lexikon szerkesztő bizottságának, valamint hitközségi előljáró volt lakóhelyén, a Józsefvárosban, a Nagyfuvaros utcai zsinagógában. Emlékezések szerint istentiszteleteken minden esetben teljes tábornoki díszben jelent meg.

Háborús érdemei és magas katonai rangja sem mentette meg Zöld Mártont 1944 tragikus tavaszán. Az idős, gyenge embert koncentrációs táborba hurcolták, melyet túlélte, de fizikailag és lelkileg megtörve jött haza, és 1946 őszén el is hunyt. Sírja a budapesti Farkasréti temető izraelita parcellájában található.

Vitézi várományosok számszerinti felterjesztése

M.kir.budapesti székesfővárosi katonai parancsnökság
kiegészítő csoport.Budapest 9.Postafiók 30.

3161.szám.
Kieg.-1942.

Vitézvárományosok számszerinti
felterjesztése.

M.kir.Honvédelmi Miniszter Urnak.
/:16.osztály:/

23.152

Budapest,1942.évi augusztus hó 11.-én.

B u d a p e s t.

Az 1941.évi július hó 8.-án kelt,38036/el.n.16.-1941.

SZ.rendeletére:

Jelentem,hogy az 1941/42.évben újbóli sorozáson meg-
jelent vitézvárományosok közül,15-fő "Alkalmas",2-fő
"Segédszolgálatra alkalmas" és 4-fő "Munkaszolgálatra al-
kalmas"-osztályzást nyertek.

Öhgyessy

Bpest szkf.v. kat. p.k.h.

KÜLÜGYMINISZTERIUM

Telefon: 458-1000
BUDAPEST 62. PF. 423
1 3 9 4

Iktatószám: 3950-1/1999

Ajánló bibliográfia:

Dr. Csihák György úr
Zürichi Magyar Történelmi Egyesület
elnöke

CH-8047 Zürich
Postfach 502

Tisztelt Elnök Úr!

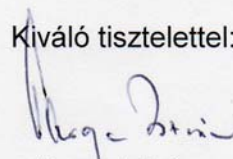
Németh Zsolt külügyi államtitkár úrhoz intézett, 1999. április 5-én kelt levelében foglalt kérésére válaszolva tájékoztatom, hogy a Trianoni Békeszerződés szövege egyetlen magyar nyelvű kiadásban, 1921-ben az "Ordo" Törvénytárban jelent meg 331 oldalon. Ez a kiadás ma már magyar közgyűjteményekben is ritkaság számba megy. A Külügyminisztérium könyvtárában a szerződés egy példányban megvan ugyan, de rendkívül rossz fizikai állapota miatt a fénymásolása végképpen tönkretenné. Kikölcsönzése természetesen nem lehetséges.

Friss kiadásban a Trianoni Szerződés nem jelent meg és nem tudunk róla, hogy belátható időn belül valamely kiadó tervezné a megjelentetését. Úgy gondoljuk azonban, hogy a tapolcai nyári történelmi iskola résztvevői, a téma iránt érdeklődő fiatal történészek, tanárok, diákok számára hasznos lenne, ha a könyvkereskedésekben ma is hozzáférhető jelentős értékelő tanulmányokat, monográfiákat tanulmányozhatnák. Ajánljuk szíves figyelmükbe a mellékelt bibliográfiában szereplő műveket.

A találkozóhoz sok sikert kívánok.

Budapest, 1999. április 29.

Kiváló tisztelettel:

Varga István
főosztályvezető

Contra facta non valent argumenta

II. rész

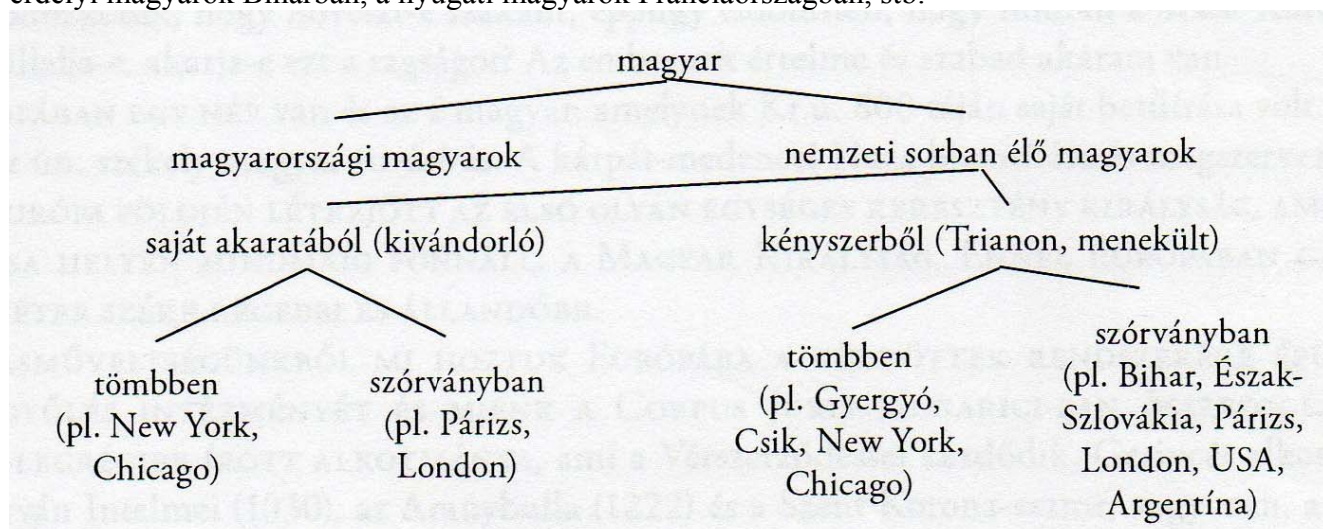
7. MAGYAR - NÉP - NEMZET - KISEBBSÉG - AUTONÓMIA, MAGYARUL: ÖNIGAZGATÁS, ÖNKORMÁNYZAT, ÖNRENDELKEZÉS

A MAGYAR IGEN RÉGI NÉP, tudatában sajátjaként rengeteget őriz a földön élt legrégebbi népek szellemi kincséből. Tudatunk ezen a ponton ütközik más népek tudatában őrzött hasonló elemekkel, így évezredek harcáról beszélhetünk, amely harcban - úgy tűnik — az utóbbi ezerötven évben fokozatosan a vesztes oldalra csúszunk.

Témánkhoz kanyarodva, kezdjük a MAGYAR meghatározásával. Hangsúlyoznom kell, hogy itt nem a mi, történelmileg kialakult magyar NEMZETFOGALMUNKRÓL van szó, hanem az új, EURÓPAI NEMZETFOGALOMHOZ közelítünk. Amikor tehát ma MAGYAR NÉPRŐL beszélünk, akkor EGY NYELVÉBEN ÉS KÖZÖSSÉGI TUDATÁBAN ELÉGÉGE EGYSÉGES, EMBERTANILAG IS JÓL MEGHATÁROZOTT ETNIKUMRÓL beszélünk, idesorolva mindazokat, akik magukat tudatosan magyarnak vallják, és se más etnikumhoz, se más nemzeti közösséghez nem tartoznak. Ezeket a magyarokat két csoportba sorolhatjuk:

1. a legnagyobb csoport a magyarországi, akik a mai Magyar Köztársaság területén élnek, ezeket nevezik anyaországiaknak (milyen anya az, amelyiknek kezét-lábát levágták! — egyébként gyarmatokhoz kötődő fogalom), - nevezzük őket MAGYARORSZÁGI MAGYARNAK;

2. a második csoport NEMZETISÉGI SORBAN él. Ez utóbbi csoportot felbonthatjuk kétszer, kétféle csoportba: egyfelől, a NEMZETISÉGI MAGYAR élhet nemzetiségi sorban SAJÁT AKARATÁBÓL (mint például a kivándorlók) és KÉNYSZERBŐL - ilyen a Trianon által sújtott területek magyarsága. Másfelől, a nemzetiségi sorban élő magyarok ÉLHETNEK TÖMBBEN, mint például a székelyek Gyergyóban és Csikban, vagy a nyugati magyarok New Yorkban és Chicagóban, és ÉLHETNEK SZÓRVÁNYBAN, mint az erdélyi magyarok Biharban, a nyugati magyarok Franciaországban, stb.

Szerintem ezek összessége alkotja az EGYETEMES MAGYARSÁGOT - ismétlem - akkor, ha NYELVÉBEN ÉS KÖZÖSSÉGI TUDATÁBAN MAGYAR és nem tartozik se más etnikumhoz, se más nemzeti közösséghez. Ajánlom, hogy figyelmünket erre a magyarságra összpontosítsuk, és csak ha és amennyiben ennek a magyarságnak a szempontjából szükséges, akkor foglalkozunk más etnikumokkal, közösségekkel. Ajánlom, tekintsük kivételnek azokat, akik magyarul beszélnek, de más etnikumhoz és/vagy más nemzetiséghez tartoznak, valamint azokat, akik például magukat magyarnak vallják, de nem tudnak magyarul, továbbá azokat, akik magukat magyarnak vallják, tudnak magyarul, de idegen érdekeket szolgálnak stb.

Ne legyünk kirekesztők, se ellenségesek másokkal szemben, de szögezzük le, hogy ha mi magyarokról beszélünk, akkor kikről van most szó, viszont amit mondunk, azt vagy egységesen minden magyarra értjük, vagy ha különbséget teszünk, akkor is ugyanarról a magyarról beszélünk, de megmondjuk, hogy a magyarság mely rétegről van szó. Ily módon nem leszünk ellenségesek, de

kizáróak lehetünk, hiszen mások az elvárásaink is, attól függően, hogy kiről van szó.

Nézzük Hóman Bálint meghatározását: „*A faj vagy fajta a közösség vérségi egységét, tagjainak közös eredetét, a nép ennek társadalmi és művelődési egységét, életformáját és világszemléletének azonosságát, a nemzet, a közösség államszervezeti egységét, politikai egyéniségét és szemléletét fejezi ki.*

A fajta és a nép őseredeti alakulások, a nemzet későbbi fejlemény, minden nép történetének későbbi időszakában jelentkezik. A fajta természeti, a nép és nemzet történeti, amaz társadalmi, ez pedig politikai alakulat. Az ember természeti lényként egy fajtához, társadalmi lényként egy néphez, politikai lényként egy nemzethez tartozik.

A fajta közös eredetű és közös ősök testi-lelki vonásait viselő emberek és csoportok természetes úton létrejött közössége. A nép egyhelyütt és azonos életformák között együttélő, azonos nyelvű embercsoportok világszemléleti közössége. A nemzet egyazon állami szervezet keretei közt élő egyének és csoportok politikai közössége, az államszervező és államfenntartó nép politikai megjelenési formája.”(Öseemberek— ösmagyarok, Atlanta, 1985. 54-55. old.)

Eckhart Ferenc, a nagy magyar jogtörténész talált egy levelet, amit Werbőczy országbíróként írt egy másik magyar főúrnak 1517-ben: „*En mindenkinek megkülönböztetés nélkül igazságot tartozom szolgáltatni, még ha zsidó vagy cigány is, csak Magyarország Szent Koronájának alattvalója legyen, aki ezt kéri.*”

Ebből az is következik, hogy senkit senki nem kényszerít arra, hogy — nemzeti értelemben — magát MAGYARNAK vallja. Miként mindenkire rá van bízva pl., hogy erkölcsös legyen, hogy miként öltözködik, hogy növeszt-e szakállt, éppúgy eldöntheti, hogy miután a Megszentelt Korona Tagja, vállalja-e, akarja-e ezt a tagságot? Az embernek értelme és szabad akarata van.

EURÓPÁBAN EGY NÉP van és az a magyar, amelynek Kr.u. 800 táján saját betűírása volt. Ez az írás az ún. magyar rovásírás. A kárpát-medencei Haza biztosítása és megszervezése során, EURÓPA FÖLDJÉN LÉTREJÖTT AZ ELSŐ OLYAN EGYSÉGES KERESZTÉNY KIRÁLYSÁG, AMELY ALAPÍTÁSA HELYÉN MINDMÁIG FÖNNÁLL: A MAGYAR KIRÁLYSÁG. ENNÉL EURÓPÁBAN CSAK SZENT PÉTER SZÉKE RÉGEBBI ÉS ÁLLANDÓBB.

LOVASMŰVELTSÉGÜNKBŐL MI HOZTUK EURÓPÁBA A KÜLDÖTTEK RENDSZERÉRE ÉPÜLŐ ORSZÁGGYŰLÉS INTÉZMÉNYÉT ÉS MIÉNK A CORPUS JURIS HUGARICI-BAN ÖSSZEFOGLALT EURÓPA LEGRÉGIBB ÍROTT ALKOTMÁNYA, ami a Vérszerződéssel kezdődik. Gerincét alkotják Szent István Intelmei (1030), az Aranybulla (1222) és a Szent Korona-eszme, vagy -tan, amit már szabatos jogi formába öntve megtalálhatunk az ún. sarkalatos törvényekben (1351).

Az a nyelv, amit ma magyarnak hívunk, már biztosan a Kárpát-medencében volt, mielőtt Álmos és Árpád hadai megjelentek, és a tudományban senki sem vitatja, hogy máig ennek a nyelvnek legalább háromezer éves múltja van. Shakespeare (1564-1616) korának nyugat-európai nyelveit a mai nyelvre le kell fordítani: az angolt angolra, a németet németre stb. Nem így a mi nyelvünket: az Ómagyar Mária-síralom már fordítása idején (1280 táján) magyarul szebb, mint a latin eredeti. Tinódi (1505-1556), Balassi (1554-1594) nekünk nemhogy érthető, de csodálatosan szép verseket írt, még hozzá sajátos magyar stílusban.

Mindezek dacára I. István királyunk — feltehetőleg a soknyelvű népre tekintettel — az akkor már holt nyelvként tisztelt latint tette hazánkban — mai fogalmaink szerint — hivatalos nyelvvé. Miáltal elejét vevé a nyelvi torzsalkodásnak. Európában egy állam van, a magyar, ahol 1844-ig a latin volt a hivatalos nyelv, ami — egyebek mellett — azt is jelentette, hogy a hivatalos iratok óriási többsége latin nyelven készült. Eközben a magyar nyelv is továbbfejlődött, amit nemcsak gazdag népi irodalmunk bizonyít, hanem a családi levéltárak bőséges iratanyaga is. Példaként említhetjük a horvát származású Zrínyieket, akik három nyelven is irodalmi értéket alkottak: horvátul, magyarul és latinul.

A régi idők latin írásbelisége történelemtudományunkban sok galiba forrása. Ez részben arra vezethető vissza, hogy ez a latin írásbeliség aránylag rövid idő alatt megszakadt. Mi magyarok nemcsak „*táblabíró nép*” vagyunk, hanem igen tehetségesek is. Így lehetséges az, hogy az ősi magyar kifejezéseket igen pontosan tudtuk latinul visszaadni, sok magyar gyönyörűen tudott latinul írni és beszélni. Ezeket a szövegeket nem volt szükség mind egyidejűleg magyarra fordítani, hiszen értette, aki akarta. Később viszont a fordítással, sok minden történt. A magyarra való áttérés nagyjából

egybeesett a nyelvújítás korával, amikor buzgó nyelvújítók azt gondolták, hogy nyelvünk ázsiai ösképződmény és elparlagiasodott, részben a latin, majd a német nyelv erőltetése folytán. Miközben harcoltak a germán befolyás ellen, mégiscsak a nyugati példákat követték — nyelvünkéből irtották az archaikus, ma már megmondhatjuk: őseredeti tulajdonságait. Gyakorlatilag elveszítettünk számos igeidőt, de szót is, az értelmek pedig sok esetben összezavarodtak. Nem lévén helyesírási szabályzat, a sok idegen eredetű pap már a korábbi évszázadok során is, ha magyarul írt, gyakran összekeverte a latin és a magyar szót, a latin és a szláv betűt. Így lehetett például Szerviából Szerbia. Talán nem is véletlenül.

Vallás terén ez nagyjából a reformáció kora is, amikor sok minden mást is reformálni igyekeztek, nemcsak nyelvünket. A Bibliát latinról magyarra kellett fordítani, de szótár akkor még nem létezett. Károli Gáspár (1529-1594) ebben a munkában kitűnő segítőtársra talált Szenczi Molnár Albertben (1574-1639), aki nemcsak a két nyelvet ismerte kitűnően, hanem jó stílusérzéke is volt, miáltal Bibliája még elég híven tükrözi a magyar nyelv egykori báját. Kettőjük nevéhez köthető az első latin-magyar szótár is.

A szótár tökéletesítését Pápai Páriz Ferenc (1649-1716) végezte el. Szótárát halála után is többször kiadták. Ezek a szótárak, összevetve mai szótárakkal, a tárgyilagos kritika szerint esetleg nevezhetők hibásnak. Egy szempontból viszont pótolhatatlanok: korai történelmünk latin nyelvű forrásait CSAK EZEN SZÓTÁRAK SEGÍTSÉGÉVEL SZABAD VIZSGÁLNI.

Közelebbi tárgyunkra térve, vissza kell kanyarodnunk a sarkalatos törvényekhez (1351), közelebbről az ún. ősiségi törvényhez. EBBEN A TÖRVÉNYBEN, mint az írott magyar alkotmány részében, TALÁLJUK A MAGYAR ÁLLAMESZME MINDMÁIG ÉRVÉNYES KIFEJTÉSÉT.

„*Sacra Corona radix omnium bonitum et iurium*”, azaz a Megszent Korona minden javak és jogok gyökere. A magyar király — akit a magyar az országgyűlésben, vagy a nemzetgyűlésben választ — „*Caput Sacrae Regni Coronae*” azaz a Megszent Korona Feje, tehát csak a feje. A magyar nemzet minden tagja „*Membra Sacrae Regni Coronae*”. A kettő együtt a „*Totum Corpus Sacrae Regni Coronae*” azaz a Megszent Korona egész Teste - vagyis a magyar nemzet. A „*magyar nemzet*” fogalma Európában egyedülálló alkotás, semmi köze az Európa más vidékein jóval később kialakított nemzetfogalomhoz. Ha a nemzetet vallási szempontból akarjuk csoportosítani, akkor vannak római katolikusok, reformátusok stb. Ha a nemzetiség alapján csoportosítunk, akkor vannak magyarok, szlávok, németek, oláhok stb. Ha ezen belül pl. a németeket akarjuk csoportosítani, akkor vannak szászok, cipszerek, svábok stb. Ha a szlávokat csoportosítjuk, vannak ruszinok, tótok, szerbek stb.

A MAGYAR ÁLLAM TERÜLETE A MEGSZENTELT KORONA TERÜLETE, AZ ÁLLAM LAKÓI A MEGSZENTELT KORONA POLGÁRAI, ALKOTMÁNYA A MAGYAR TÖRTÉNELMI ALKOTMÁNY - ÉS MINDEZEK MEGTESTESÍTŐJE A MEGSZENTELT KORONA.

„*Sacra Regni Hungarici Corona*” — Magyarország Megszentelt Koronája nem vallási fogalom, hanem a hagyomány által megszentelt évezredek jelképe a magyar államiságnak (és nem a királyságnak, pláne nem valami Habsburg-királyságnak). Sacra és nem sancta, mint az Isten, a Szent Szék, a Szent Atya, a szentek stb. Nem az uralkodó (rex), hanem az ország (regnum), A MAGYAR ÁLLAM FOLYAMATOS FÖNNÁLLÁSÁNAK JELKÉPE.

A MAGYAR NEMZET tehát nem etnikai, nem nyelvi, hanem SZELLEMI KÖZÖSSÉG és fogalom. De akkor mégis: miféle közösség, miféle fogalom? Szégyelnem kell, hogy magyar vagyok? Törekednem kell arra, hogy ne legyen magyar nemzet? Hogy megszűnjön? Tényleg háborúba visz a nemzet — amint azt egyes politikacsinálók állítják —, vizályt kelt, elavult? Nézzük a latin eredetit, és induljunk ki koronánk nevéből: *Sacra Regni Hungarici Corona*.

Egy előadásomon valaki figyelmeztetett (óh! — latin nyelvünk!), hogy rosszul fordítom a nevet: a korona rendben van, a szent, az ország úgyszintén — de hol van ott, hogy „*magyar*”? „*Mert azt úgy fordítják.*” — válaszoltam. Hungária — Magyarország és így tovább. Ez igaz — veté közé az illető — de hol van ott, hogy „*magyar*”? — mert azt látja, hogy HUN. Utánnanézttem: mindenki téved, neki van igaza. Mindenek előtt: az ősi neveket nem szabad lefordítani. Úgy kell hagyni, ahogy van. Ez szigorú szabály a tudományban. A „*Hungarici*” három szótagból áll. Az is megállapítható számtalan régi iratból, hogy a magyar király (így fordítják!): *Rex Hungarorum*. A rex az király, a következő

három szótagból az -ORUM és főntebb az -ICI latin végződés. Ez rendjén van. Minden nyelvben lehet kölcsönszó, amit a nyelv a maga rendjében ragoz. „Telefonálok; bekapcsolom a televíziót” stb. De mi az a -GAR? Igen régi nyelvből kell legyen, de nem latin, mert van Dzsungar, Kashgar, Bulgár, Ungar - ez mind terület és nép — de ezek a népek nem jártak vasárnapi misére, ite missa es-t hallgatni! Több személyt kérdeztem és nekem ez a válasz tetszik leginkább: Labat szumer lexikonjában a 333. sz. GAR, KAR 𒄀 jelentése kötelék, bilincs, lánc; a 376. sz. GAR, KAR 𒄀¹¹¹ védő töltés. Tehát a -GAR JELENTHET TERÜLETET ÉS EGYAZON CSOPORTBA TARTOZÓ EMBEREK KÖZÖSSÉGÉT - miként a DZSUNGAR-KASHGAR-BULGAR-UNGAR. Megnéztem: az ó-törökben (=hun?) is szintén megvan a -GAR, hasonló jelentéssel és ott egy nagy szóbokor.

TEHÁT A HUN-GAR HELYES FORDÍTÁSA HUN ORSZÁG, VAGY HUNOK ORSZÁGA. ESZERINT A REX HUNGARORUM, A HUNOK KIRÁLYA, VAGY HUN ORSZÁG KIRÁLYA - ami nekem azért tetszik, mert a „regnum szó” — szerintem — azért került koronánk nevébe, mert a latinul kiválóan tudó eleink pontosan tudták, hogy a CSAK latinul tudó európaiak, papok, királyok, stb. így biztosan megértik, hogy NEM KIRÁLYI KORONÁRÓL, HANEM AZ ORSZÁG KORONÁJÁRÓL VAN SZÓ. Ezek szerint SACRA REGNI HUNGARICI CORONA helyes fordítása: HUN ORSZÁG (VAGY HUNOK ORSZÁGA) MEGSZENT ORSZÁGKORONÁJA. A kétszermond kétszermond - a jobb megértés kedvéért van.

Egyébként van egy közismert nyugati krónikái adat, amely szerint: „A hunok elfoglalták Pannóniát, amit most ők Hungáriának neveznek.”

Vegyük a korai latin nyelvű szövegeinkben gyakran előforduló „gens Hungarorum” kifejezést. A fordítók kivétel nélkül „magyar nép”-nek, vagy „magyar nemzet”-nek fordítják, de MINDKETTŐ TÉVEDÉS. Tévedés mindenek előtt azért, mert a nép és a nemzet két teljesen különböző, egymást biztosan nem helyettesítő fogalom. Kellő fölkészültség nélkül senki ne keresse ezeket a fogalmakat a lexikonban, se szakkönyvben. A kétségkívül meglévő kevés kivételtől eltekintve, a legtöbb nemzetfogalom sztálini jegyeket hordoz és akkor megindul a gyűlölködés, elindulnak a kitelepítő szállítmányok, megszületnek a nyelvtörvények stb.

Pápai Páriznál a GENS, GENTIS jelentése NEMZETSÉG - igen nagy szóbokor alapja. Valamennyi szó az anyával, az atyával, a nemzettel, a születéssel, származással, nemzetséggel, fajjal kapcsolatos. Tehát vitán felül: VÉRSZERINTI ROKONSÁG, mely szerint a GENS HUNGARORUM A

HUNOK VÉRSZERINTI ROKONSÁGÁT, NEMZETSÉGEIT - ORSZÁGÁT JELENTI.

Tehát a Rex Hungarorum a HUNOK, vagy a Hun Ország, vagy a Hunok Ország királyát kell jelentse Pápai Páriz és a tudomány mai állása szerint. Ez PEDIG VÉRSÉGI KÖZÖSSÉG - ami ha kétséges, vagy a szövetség biztosan nem vérségi, akkor a dolgon VÉRSZERZŐDÉSSSEL kell segíteni, miáltal helyreáll, vagy létrejön a VÉRSZERINTI KÖZÖSSÉG.

A NATIO szintén latin szó. Pápai Páriz szerint első jelentése szintén nemzetség, de ami a GENS-nél hiányzik, sőt a szóbokor alapján kizárt, itt az a második jelentése a szónak: TÁRSASÁG, AMI NYILVÁN NEM VÉRSÉGI KÖTELEKET JELENT.

A NATIO JELENTÉSE TEHÁT TÖBB GENS, AMI TELJESEN FEDI A MEGSZENT KORONA NÉPE FOGALMÁT: „MEMBRE SACRAE CORONAE”, AMI A LEGALÁBB EZEREGYSZÁZ ÉVES MAGYAR NEMZET. Ismétlem: NEM VÉRSZERINTI KÖZÖSSÉG - HANEM TÁRSASÁG, NEM NYELVI, HANEM SZELLEMI KÖZÖSSÉG. Befogadó és nem ismer kizárást, kitelepítést, nyelvtörvényt, guillotine-t — diszkriminációt. Bizonyítja a legalább ezeregy száz éves kárpát-medencei történelmünk. Ez is lovasműveltségünkől származó örökségünk. Ugyanis korabeli források szerint a tatárok minden hódoltatott népnek megparancsolták, hogy magukat tatárnak nevezzék. Az Avar Birodalomban mindenki avar volt. Egy hun uralkodó azt írta a kínai császárnak, hogy meghódított minden ifjesztő népet az Uráltól Koreáig, és ezek most mind hunok. Julius Caesar soknyelvű, különböző kinézetű népként írta le a keltákat, akik megtalálhatók Anatóliától a ködös Albionig. Hérodotosz csak szkítákat ismert — Belső-Ázsiától a Duna völgyéig. A MAGYAR NEMZETHEZ VALÓ TARTOZÁSÁT NYUGODTAN VÁLLALHATJA TEHÁT MINDEN NORMÁLIS GONDOLKODÁSÚ MAGYAR.

Tapasztalataim szerint a magyar nemzet fogalma a legtöbb magyarországi ember számára ismeretlen, a környezetünkben élő népekről nem is beszélve. Európa többi részén is nehéz megértetni.

Vegyük ezek után a „KISEBBség” fogalmát azért is, mert a magyarok világa is hangos a

„MAGYAR KISEBBSÉG” erőltetésétől.

Tudvalévő, hogy történelmileg — főleg az Egyesült Nemzetek Szervezete keretében — a kisebbség fogalmának a nemzetközi szóhasználatba, majd a jogba való bevezetését elsősorban azok erőltették, AKIKNEK NEM VOLT, ESETLEG MÁIG SINCS SAJÁT HAZÁJUK. EZ a jogi fogalom alig hetven éves.

SAJÁT HAZÁBAN ÉLŐ ŐSTELEPES LAKOSSÁGRA A KISEBBSÉG FOGALMÁT SEHOL SE ALKALMAZÁK. Itt szeretném hangsúlyozni, hogy feltétel nélkül el kell ismerni minden nép saját hazához való jogát.

A kisebbség fogalmát fokozatosan kibővítették etnikai, nemzetiségi, vallási, kulturális, nyelvi stb. jelzőkkel. Azt is világosan kell látni, hogy mi, a mi nyelvünkben régóta kialakítottuk a megfelelő elnevezéseket, tehát nem kell kölcsönöznünk, különösen nem, ha a történelmi Magyarországról van szó, ahol teljesen más nemzetfogalom érvényesült; nálunk nemzetiségek voltak, mint a magyar, a német stb. Olyan kisebbségek nálunk soha nem léteztek, legfeljebb történelmileg igen rövid ideig (például akkor, amikor mi is idegen uralom alatt éltünk), mint amilyenek ma a magyarok a szomszédos országokban, vagy mint amilyenekre ma a nemzetek közössége ezt a kifejezést gyakran használja. A MI FOGALMAINK SZERINT A MAGYAR A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN KISEBBSÉGBEN NEM LEHET, LEGFELJEBB NEMZETISÉGI SORBAN.

Természetesen használnunk kell a kisebbség fogalmát, pl. a nemzetközi szervezetekben, de a magunk nyelvén és a mi dolgainkban, magunkra vonatkoztatva KERÜLNÜNK KELL. Pont a nemzetiségi sorban élő testvéreink figyelmeztetnek erre bennünket elég gyakran és minden látható eredmény nélkül. Ha mi önmagunkat is kisebbségnek nevezzük, a sok ismételtség eredménye az lesz, hogy elhisszük, és elfelejtjük saját valóságos múltunkat, ami egyetlen magyar célkitűzése sem lehet.

Mondok egy példát. Megkötöttük az ukrán alapszerződést, amelyben — tudja Isten hányadszor — ismét leszögeztük, hogy nem törekszünk a fennálló államhatárok erőszakos megváltoztatására. Tudja az egész világ — de legalább aki akarja —, hogy ezek a határok úgy jöttek létre, hogy egy általunk vesztett háború után a térségben idegen nagyhatalmak ránkényszerítették, mégpedig saját maguk által megfogalmazott alapelveik mellőzésével. Ukrajna elnöke Kárpátalja Ukrajnához való csatolásának ötvenéves évfordulója alkalmával Kárpátalján kijelentette, hogy ötven évvel ezelőtt, egy rövid átmenet után Ukrajna újra egyesült, mert a Kárpátok a történelemben sohasem választották el Kárpátalját Ukrajnától. Ebben a mondatban egy szó, egyetlen gondolat igazság nincs, mégsem emelte fel ez ellen a szavát hivatalosan senki. Ha mi elfogadjuk azt, amit ránk kényszerítettek, akkor a többiek is tartoznak elfogadni a történelmi igazságot. Ezt a helyzetet mi magyarok nem kerestük. Aki nem hiszi, nézzon utána a történelemben.

Ismét leszögezzük, hogy A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN NINCS MAGYAR KISEBBSÉG. Ebben a tárgyban napjainkban érdemleges elméleti munka csak Erdélyben és a Felvidéken folyik. Az ottani magyarok törvényes képviselőiben fellépők minden illő alkalommal követelik, hogy őket senki ne nevezze kisebbségnek. Mi itt a helyzet?

Nemzetközi jogi értelemben etnikai, nemzeti KISEBBSÉG minden olyan népcsoport, amelyiknek NINCS SAJÁT HAZÁJA. Például a kurdok Törökországban, Irakban, Örményországban, miután egész hazájukat elvették és négyfele osztották. PONT ILYEN KISEBBSÉG MINDEN BETELEPÜLŐ: például az oroszok a balti államokban, a fekete-afrikaiak egy fehérek lakta országban stb. Felekezeti kisebbség egy keresztény csoport egy moszlim országban stb.

A dolgokat azok szeretik összekeverni, akik vagy tudatlanok, vagy a zavarosban szeretnek halászni. Az Európában ŐSTELEPES LAKOSOK mindenütt tiltakoztak az ellen, amikor őket saját hazájukban kezdték kisebbségnek nevezni. Kiharcolták, hogy minden jelentős, idevágó nemzetközi jogi iratban mára az őstelepes nemzeti közösség nem „kisebbség”, hanem főleg „népcsoport”, „nemzeti őshonos közösség”.

Az őstelepes népcsoportok számára önigazgatást, önkormányzatot (autonómiát) ajánlanak, biztosítanak stb. Alapelv, hogy A „KISEBBSÉG” VAN NEHEZEBB HELYZETBEN, EZÉRT NEKIK

TÖBB JOG JÁR, MINT A TÖBBSÉGNEK.

Önkormányzati, önigazgatási ügy esetén nem területi szavazást kell tartani, hanem belső szavazást: például egy földrajzi egységben, mint város, megye stb., vagy egy felekezeti közösség dolgában az adott csoport szavazzon és nem pl. az adott földrajzi, vagy közigazgatási egység lakói.

A nemzetközi dokumentumokban feltüntetett rendelkezések és politikai kötelezettségek egyaránt vonatkoznak mindhárom - A SZEMÉLYI, A KÖZÖSSÉGI ÉS A TERÜLETI - ÖNIGAZGATÁSRA (autonómiára). Néhány példa:

Az Európai Együttműködési és Biztonsági Értekezlet koppenhágai dokumentumának (1990) 35. pontja értelmében az aláíró államok erőfeszítéseket tesznek a történelmi és a területi körülményeknek megfelelő közigazgatási — vagy helyi — autonómia alkalmazására a nemzetiségek etnikai, kulturális, nyelvi és vallási identitásának kifejezéséért. Genfi dokumentumában (1991) a résztvevő államok elismerik azon intézkedések fontosságát, amelyeket a nemzetiségek történelmi és területi feltételeinek megfelelően azon országoknak ajánlatos meghozniuk, ahol a problémák megoldása különleges figyelmet igényel. Az aláíró államok érdeklődéssel vették tudomásul a demokratikus megoldásokkal elért pozitív eredményeket, amely megoldások közé tartozik: a közigazgatási vagy helyi autonómia, valamint a területi autonómia, amely a szabad és az időszaki választások révén létrehozott tanácsadó, törvényhozó és végrehajtó testületeket, intézményeket is magába foglalja.

Az Európa Tanács 1201/1993. számú Ajánlása 11. szakaszában előírja a nemzetiségekhez tartozó személyek azon jogát, hogy azokban a régiókban, ahol ezen személyek a lakosság számához viszonyítva többségben vannak, AUTONÓM VAGY HELYI HATÓSÁGOKKAL, vagy a sajátos történelmi és területi feltételeknek megfelelően SAJÁTOS STÁTUSSAL rendelkezzenek.

Az Európa Parlament az Unió állampolgárságára vonatkozó, 1991. november 21. Határozata 3. szakaszában kinyilatkozza, hogy az Unió és a tagországok bátorítják a területükön történelmileg jelenlévő etnikai és nyelvi közösségek identitásának kifejezését, és együttélésük elősegítését, garanciát vállalva az állampolgárok tényleges egyenlőségének biztosítására, a sajátos helyi-, regionális- vagy csoport-önkormányzási formák szavatolására, a régiók közötti együttműködés, a határokat túllépő kooperáció elősegítésére.

A területi autonómia működését szavatoló garanciák és jogi keretek megteremtésére több példát találunk az európai gyakorlatban:

1. az olaszországi Bozen (Bolzano) és Dél-Tirol (Südtirol-Trento) régió autonómia-státútuma (1972, 1992) önkormányzást szavatol a német nyelvű közösség által lakott Bolzanónak (Bozen-Bolzano) és a kétnyelvű, tehát német és olasz közösségek által lakott Trentinónak (Südtirol-Trento);
2. a spanyolországi Katalónia autonómia törvénye (1979) önkormányzást szavatol a többségben katalánok által lakott régióknak;
3. a spanyolországi Baszkföld autonómia törvénye (1979. XII. 18.) önkormányzást szavatol Euskal Herria területnek;
4. a spanyolországi Galícia autonómia törvénye (1981. IV 6.) önkormányzást szavatol a galegok által lakott régióknak;
5. a spanyolországi Asztúria autonómia törvénye (1981. XII. 30.) területi önkormányzást szavatol a bable nyelv védelmére;
6. a spanyolországi Valencia autonómia törvénye (1982. VII. 1.) önkormányzást szavatol a többségben valenciaiak által lakott Alakant, Castello, Valencia területnek;
7. a spanyolországi Aragónia autonómia törvénye (1982. VIII. 10.) önkormányzást szavatol a területnek és népének;
8. a spanyolországi Navarra autonómia törvénye (1982. VIII. 10.) önkormányzást szavatol a kasztíliai és a baszk nyelvű polgárok által lakott területeknek;
9. a spanyolországi Baleári-szigetek autonómia törvénye (1983. III. 1.) önkormányzást szavatol a többségben katalánok lakta területeknek;

10. a portugáliai Azori-szigetek és Madeira politikai-közigazgatási autonómiája a Portugál Alkotmány 227. szakasza 1. bekezdése értelmében a területek földrajzi, gazdasági, társadalmi és kulturális sajátosságaira és a szigetek lakosságának arra a történelmi óhajára épül, hogy autonómiát biztosítsanak számukra;

11. a finnországi Aland-szigetek svéd autonómiával bírnak.

Az Európa Tanács 2003/1334-es határozata a regionális autonómiát (a területi öngazgatást, önkormányzást), a nemzeti közösség önazonossága védelmének egyik legfontosabb eszközeként írja.

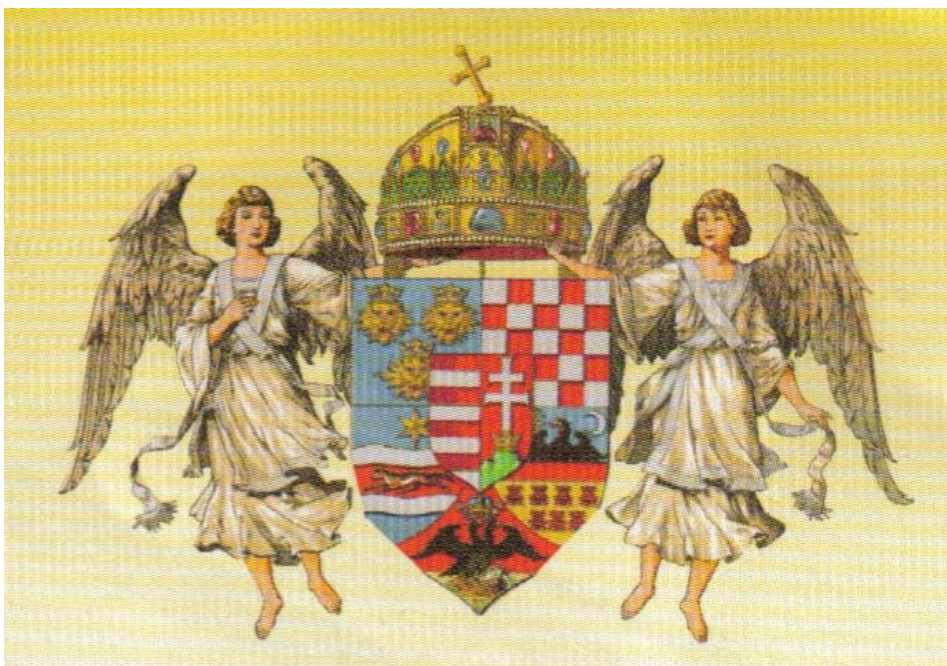
Érdemes felfigyelni arra, hogy a Spanyol Alkotmány 3. szakaszának 1. bekezdése előírja: az állam hivatalos spanyol nyelve a kasztíliai; a 2. bekezdés pedig kinyilatkozza: a többi spanyolországi nyelv szintén hivatalos a megfelelő autonóm közösségekben, a Statútumok előírásaival összhangban. Egyébként ezen Alkotmányban külön fejezet rendelkezik az autonóm közösség jogairól.

A Svéd Alkotmány I. fejezetének 1. szakasza kijelenti: A SVÉD NEMZET SZUVERENITÁSA, TÖBBEK KÖZÖTT, A TERÜLETI KÖZÖSSÉGEK AUTONÓM ÖNIGAZGATÁSÁN KERESZTÜL VALÓSUL MEG.

A Finn Alkotmány 14. szakasza értelmében a finn és a svéd nyelv a köztársaság nemzeti nyelve.

Ezen jogok biztosításának nem előfeltétele a földrajzi összefüggés, vagy távolság. Franciaországnak vannak tengerentúli megyéi, az Észak-Amerikai Egyesült Államokhoz tartozik mint szövetségi állam Alaszka és a sziget Jamaika, Oroszországhoz a balti állam Königsberg, ma Kalinyingrád — hogy csak néhány példát említsünk.

Ezért, tehát alapvetően elhibázott a magyar diplomácia azon erőlködése, hogy biztosítsa a szomszédos országokban élő magyarok KISEBBSÉGI JOGAIT. Minden szomszédos országban azt állítják, hogy a magyarok minden kisebbségi jogot megkapnak, ami Európában szokásos. És NEKIK VAN IGAZUK. Mert például a török vendégmunkásoknak lehet Németországban korániskolájuk, mecsetjük, kulturális és társadalmi szervezetük, de TERÜLETI ÖNKORMÁNYZATUK soha. Az kisebbségnek nem jár - ÖSHONOS NÉPESSÉGNEK VISZONT TERMÉSZETES JOGA.

8. „Tani-tani“. Magyar ember nevelése (tézisek)

Helyzet

Egy francia kutatócsoport, tizenöt évvel ezelőtt megállapította, hogy Magyarországon a közhangulat negatív. Szerintük egy kormányzat számára ez a legnehezebb helyzet, s ilyenkor legfontosabb feladata a közhangulat pozitívra változtatása (pozitíválás). Azóta összességében a helyzet biztosan nem javult. A magyarországi pszichológusok szerint ma, a hazai lakosság 60 %-a oly súlyos lelki beteg, hogy rendszeres kezelésre szorulna. Újabb nyugat-európai tanulmányok állítják, hogy Európa keleti fele Európa nyugati felét soha nem fogja utolérni. Ebből a szempontból a magyarság – és ezen belül Magyarország – biztosan a Kelet-hez tartozik.

A fordulat óta a magyar kormányok mindent alárendelnek annak, amit politikának és gazdasági vezetésnek gondolnak, vagy hirdetnek, miközben a nemzeti vagyon nagy része elveszett. Fogy minden ami nemzeti, s rohamosan elfogy a magyar. Már talán száz év sem kell, hogy a magyart is rezervátumban mutogassák, ahol a kollektív öngyilkosság gondolatával foglalkozik majd – amint Amerika öslakói ma. Az lehet kérdéses, hogy szükséges-e megmaradnunk, de amíg élünk foglalkoznunk kell vele. Kérdéses az is, hogy kell-e és ha igen miben utolérjük a Nyugat-ot?

A megmaradás biztosítéka

Minden nemzet fennmaradásának egyetlen tartós biztosítéka a tisztességes, vagy tisztességtelen, de igen erős nemzettudat, aminek hordozója a nemzeti elit. Ez az elit nálunk évszázadokon át a nemesség volt. Így nem véletlen, hogy ezalatt óriási hatalmak dolgoztak azon, hogy nemzeti elitünk előbb szinte teljesen kicserélődjön, majd az új is elpusztuljon. A nemzeti elit a nemzettudat legjelentősebb képviselője. A nemzettudat alapja a nemzeti történelemtudat, s ennek építője, ápolója, erősítője a nemzeti szellemű történelem kutatás, történelem írás, történelem oktatás. Ez az, ami nekünk ugyancsak évszázadok óta – nincs. Történelmünket idegenek súgják, idegenek írják, hamisítják.

Európában, ma már szinte egyedülálló sajátosságunk, hogy nemzeti létünk az eurázsiai lovasműveltségben gyökerezik, amit Marx „ázsiai termelőmód”-nak nevezett. A lovasműveltségük jellemzője, hogy a nemzetség, majd a nemzet minden tagja egyenlő, újabb kifejezéssel: nemes. Amint műveltségünk európaiasodott, nemességünk kettévált. A felső réteg az, ami kicserélődött. Ám Árpád óta a föld népe biztosan megmaradt és mindig ebből a nemességből táplálkozott a megújulás: Hunyadiak serege, Dósa keresztesei, Bocskai székelyei, Rákóczi kurucok, Görgey vörös sikkái, Pongrácz Gergely és társai - mind az a dunai földműves, aki az EU19-es haplotípus hordozója negyvenezer éve Európában. Őt kell most is elővegyük. József Attila nem kitalálta, előtte sokan hangoztatták: legfőbb feladatunk az ő nevelése, a nemzet nevelése.

A nevelés szintjei és eredménye

Kodály Zoltán szerint az ember zenei nevelését születése előtt kilenc hónappal kell kezdeni. Konrad Lorenz szerint a magatartási formák öröklődnek. Tehát minden ember átörökölt képességek és tulajdonságok sorával jön a világra. Nevelésének első színhelye a család, már születése előtt és végig, emberré válása során. Ezt is formázni kell, de beleszólni nehéz. A nevelés harmadik szintje a társadalom, ami az embert szintén végigkíséri egész életén, és ez a legbonyolultabb, alakítása is a legkörülményesebb. A második szint az iskola – ami a másik kettőhöz képest aránylag könnyűszerrel megteremthető. Ezért a továbbiakban csak az iskolával foglalkozunk. Nélküle soha nem lesz új nemzeti elitünk. Ha viszont van jó iskola, akkor lehet nemzeti elitet kinevelni, ez az új nemzeti elit megvédheti az egészséges családot, ami végső soron a társadalom alapja.

Ide tartozik - noha nem "szint" - , amit a magyar úgy mond, hogy "megjön az esze". Ami nem más, mint a "józan paraszti ész". A nevelés három szintjén elkövethető bármely hiba végső soron kijavítható - ha az ember maga megteszi. Mert azért adott a Teremtő "értelmet és szabad akaratot". Minden embernek lehetősége, joga és kötelessége, hogy nevelése és saját tapasztalatai alapján kialakítsa a maga saját gondolati és erkölcsi világát. Végső soron, nagyjából a harmincadik életév után senki nem hivatkozhat már gyermekkorára - mert az visszavonhatatlanul így is elmúlt. Innentől kezdve mindenki önmaga felel tetteért, akár tolvaj, akár államfő, esetleg mindkettő.

Az egy más kérdés, mára vannak kitenyésztett emberek is, akiket nem egy esetben már születésük előtt kiválasztottak valamely feladatra.

Az iskola

Kezdsül csinálnunk kell egy iskolát, amelynek célja: magyar ember nevelése. Aki ezt az iskolát járja, az egészséges, hazáját szerető, tisztességes és erős magyar nemzettudattal rendelkező, végzettsége szintjén jól képzett ember lesz.

Az iskola helye egy jól körülhatárolt, zárt és parkosított terület, ahol nincs más csak az, ami ide tartozik: oktatási terület, szállás, irodák, sportlétesítmények, közösségi helyek (templom, klub, színház), kiszolgáló létesítmények (konyha, étterem, mosoda, orvosi rendelő).

Alapok

Az oktatás és nevelés alapja, a Jézus tanításán alapuló erkölcs. Ebben az iskolában az emberek csak keresztények (keresztyének) lehetnek. A vezetésben világi és egyházi személyek, egészséges arányban lehetnek – a többség világi. A tananyag összeállításánál a hivatalos magyar előírások az irányadók, a nevelés magyar nemzeti.

Diák

Diák csak ép testű, egészséges, fizetőképes személy lehet. Fizetőképességet biztosíthat más is, nemcsak a saját család. Az iskolának saját ösztöndíjrendszere is kell legyen. Csak benntlakó diák lehet. A terület elhagyása csak rendben (iskolai szünet), vagy külön engedéllyel lehet.

Diákként nevelhető közösen mindkét nembeli az elemi iskola négy osztályában és az egyetemen. A középiskolában (nyolc osztályban) a két nem különválasztandó. Férfiak esetén a nevelés szigorú, fegyelmezett – nők esetében is, de előtérbe helyezendő a család, az anyaság, a háztartás ismerete és megszeretettése.

Tantestület

Az első tantestület összeállítása igen nehéz, de bátran keresni kell az egész világon és ez az első feladat. Az oktatók nemcsak a tananyag ismerői, hanem példás életet élő személyek, akiknek még a testbeszédjük is nevel. Ők is az intézmény területén laknak. Csak a kisegítő személyzet (konyha, étterem, mosoda) él a területen kívül.

Oktatás, nevelés

Az oktatás és a nevelés a következő "szinteken" történik mindkét nem részére, minden osztályban, az egész időben:

1. tanteremben tananyag osztályzattal. Oktatni kell – a szokásos tárgyak mellett – idegen nyelveket (japán, kínai), de választható holt nyelv is (latin, görög, szumér, ó-egyiptomi stb.), hit- és erkölcsant (ökumenikus szellemben).
2. A középiskolai (nyolc osztály) tantermi oktatásban kötelező tárgy osztályzattal a művészettörténet és a retorika.

3. Klubok keretében, osztályzat nélkül: ének, hangszeres zene, néptánc (Kodály módszer); rajz, festészet; sakk; népi mesterségek (szövés, fafaragás, korongozás, stb.).
4. Sportklubban, osztályzat nélkül legalább egy sportág. Cél a rendszeres egészséges testmozgás, minőségi sportra nem törekszünk.
5. Szabadon választható önképző körök (klubok) szaktanár vezetésével. Pl.: irodalom, történelem, vita.

Tanszakok

A tanszakok köre fokozatosan kiépítendő, de hosszú távon gondolni kell minden szakra. Törekedni kell arra, hogy a tanszékek fizetés ellenében kutatási feladatokat kapjanak, ami meghatározhatja a tanszakok körét és kialakítását.

Szállás

A szállás jól elkülönített (női-férfi) és szakszerűen ellenőrzött, kettő, három és négyszemélyes szobákból áll. A szobátársakat a szállás vezetője kijelöli és évente cseréli. Ennek során a közösségi szellem alakítása a fontos. Egy szobában nem lehet két azonos szellemi szintű, érdeklődésű, képzésű diák.

Vezetés

Az egész intézmény élén egy személy áll, teljes jogkörrel. Csak az intézmény fenntartójának felel.

A vezető általános helyettese a gazdasági vezető, aki szintén valamennyi részleg gazdasági vezetője. Hivatali előjárója az intézmény vezetője.

Az intézmény vezetője mellett, tanácsadói joggal áll a három oktatási intézmény (elemi iskola, közép iskola, egyetem) oktatói tanácsa és a klubok tanácsa.

A diákokkal szembeni követelményeket, a közöttük felmerülő vitákat egy rendszeresített diák-tanár tanács intézi. Célszerű egy saját diákszervezet létrehozása.

Minden egyes diák vezetését, az intézménybe való belépésétől végig egy másik, lehetőleg idősebb diákra és egy tantestületi tagra kell bízni. A vezető diák és a vezető tanár személyében felelős a rábízott diák előmeneteléért. Minden egyes diákkal kapcsolatos minden lényeges intézkedés csak a vezető tanár és a vezető diák megkérdezése után lehetséges.

Fenntartó

Az intézmény alapítására és fenntartására – a mai viszonyokat figyelembe véve – alapítvány szükséges, belföldi és külföldi, világi és egyházi intézmények, vállalatok, valamint magánszemélyek bevonásával.

Elit (a tézisek alapján)

A magát világkormányának építő "Bilderberger összejövétel"-re, a fordulat óta, Magyarországról három embert hívtak meg. Ezek: Surányi György, Bokros Lajos, Martonyi János (nem tagok, csak meghívottak voltak egy-egy alkalommal. 2010-ben nem volt résztvevő Magyarországról). Onnan nézve, feltehetőleg, ők hárman alkotják ma nemzeti elitünket.

A jelen dolgozat 12. fejezetében csak utaltunk arra, hogy a legyőzöttek a sajtó és a sajtószabadság szempontjából is a legyőzöttség állapotában vannak. Napjaink fájdalmas tapasztalata, hogy a "média" névre keresztelt magyar sajtóban, évtizedeken át, egyetlen betű meg nem jelenik, egyetlen hang el nem hangzik arról, ami a világ sorsának alakulása szempontjából igazán fontos. Nem tudom, hogy mit tud minderről a mai vezető társaság, de például egy vulkán kitörése alkalmával nem

az a legfontosabb, hogy mit tud arról a vulkanológus.

A jelen fejezet első részében kifejtettem a nemzeti elit kinevelése módjának, elsősorban iskolai részét. Bemutattam (3. fejezet f.g.) az újkori "demokrácia" útvesztőit és Európa széthullása (3. fejezet f.a.) következtében, az egyformán ember helyébe tódult egyforma embert - a Polgárt. A 11. fejezet második részében foglalkozom "Jelenlegi helyzetünk"-kel, az új Európa-államban, aminek alkotmányáról születése pillanatában kimutatták, hogy nincs benne szó a kereszténységről. Ismereteim szerint, csak a jelen sorok írója kérdezte, hogy miért maradt ki ebből az alapokmányból a lovasműveltség? Az Európa-ideológusok szájában ma ez így hangzik: "Európát a germánok és a szlávok törzsei építették".

Hogy a kereszténység jövőbeni és reményeim szerint igen fontos szerepéről miként vélekedem, azt többek között jelen dolgozatom 12. fejezetében is kifejtettem. Viszont legalább saját tisztánlátásunk érdekében szükségét érzem annak, hogy a kettő - a kereszténység és a lovasműveltség - európai viszonyáról megismételjek néhány közismert tény.

Induljunk ki abból, a magyar szakirodalomban is közhelynek számító kijelentésből, hogy Árpád honfoglaló népének kellett legalább száz esztendő, hogy beilleszkedjék az európai keresztény népek közösségébe.

Nem elég köztudomású, hogy Európának nincs ókora. Abban az időben, csak a lovaikat hajóikon is magukkal vivő "vikingek" éltek szervezeten - Európa északi felén. A többi, állatbőrbe bújt, torzomborz alak fákra és mocsarakra épített kunyhókban élt. Ezekből lettek az indo-európaiak. Az írást, a magasabb műveltséget a gótok hozták közéjük - a hunoktól, a Meotisz vidékéről.

Az európai műveltség bölcsőjének a római és a görög kultúrát tekintik. Róma egy város, alapították trójai menekültek, a körülötte létrehozott birodalom megteremtői a szikulok, a szabinok és az etruszkok. Róma etruszk szó, a latin nyelv és nem népmegnevezés. A görög és a krétai műveltség, talán a spártai kivételével, a Folyamköz és Egyiptom gyermeke. Ez utóbbi kettő pedig a későbbiekben turáninak nevezett lovasnépeké, a szkítáké és a hunoké - egész pontosan az üngürüsz népéé. Ha lehet hinni az Arvisurának, akkor ezek Atlantisz népei. A maja és az inka is - amint megtudhatjuk mekszikói tankönyvből (Pl. Alberto Rivera A.: Die Geheimnisse von Chichen Itza. Róma, 1955.)

A lovasság hadászati ereje sebességénél fogva négyszerese a gyalogságénak, így a lovas ember harcászati értékét a gyalogsággal szemben nem szükséges elemezni. Nyugaton még a kengyelt is csak a Kr. utáni 8. század elején kezdték használni. Az indoeurópaiak még a Kr. utáni századokban is magukhúzta kétkerekű talyigával közlekedtek, amíg a lovasnépek fordítható tengelyű négy kerekű kocsival, amelynek kereke nem tömör fa, hanem igazi kerék, 28 küllővel. Az indoeurópai máig süt - és ha volt hozzá - sóval. Mi, a többiek főzünk: sóval, paprikával, borssal, gyömbérrel, tejszínnel, sajttal, túróval stb. A maja évezredek óta termel egyebek mellett burgonyát, kukoricát, vaniliát, dohányt.

Az európai félhomályba előbb a kelták hoztak fényt a Kaukázusból, a gótok a Meotisz vidékéről a hunoktól, majd a római légiónok hozták a maguk is máshol tanult kultúrájukat akkor, amikor a Folyamközben, Egyiptomban, Elő- és Közép-Ázsiában, Indiában, Kínában, Mandzsuriában, Japánban ezelőtt már évezredek óta paloták, függőkertek, iskolák, kórházak, könyvtárak álltak.

A Római Birodalom politikai széthullása után, különösen a nyugat-európai térségben néhány évtized alatt széthullott minden, ami szervezett állami életre és belső műveltségre vált. Ami megmaradt, azok nagy részét elpusztították az össze-vissza kódorgó primitív hordák. Rómát nem a több nyelven beszélő Atila, hanem Európa barbárai pusztították el.

Rendre eltűntek az írni-olvasni tudó emberek. A hanyatló városokban egész utcasorok rombadőltek, az emberek világgá futottak. A birodalom keleti felét Bizánc tartotta össze névlegesen, diplomáciai furfanggal, de bukása után ott is hamarosan fényüket veszítették az általa kreált rex-ek, dux-ok, patricius-ok. Drága pergamentekről levakarták a szöveget és "keresztény" szöveget irattak rájuk, de ezek az írók nem Vergiliusok, se Cicero. A földrajzi és etnikai "Európa" keletkezésétől Árpád népének honfoglalásáig eltelt mintegy négy évszázad alatt egész Európában egyetlen említésre méltó épület jött létre, Cara-ulu (Nagy Károly) által az avaroktól összerabolt "30 szekeret megtöltő arany és drágaság" egy részéből Aachenben emelt dóm 807 és 814 között. Halálával abba is maradt a munka és ezután 150 évig nincs jelentős építkezés. Európa a 9. század végéig nem tud felmutatni egyetlen szobrot, egyetlen festményt, egyetlen új várost, egyetlen eredeti irodalmi alkotást. "Nagy

Károly" az első európai császár, nem tudott se írni, se olvasni. Birodalmában nincsenek közintézmények, utak, hidak, csatornák. Igazi műveltsége akkor csak az "alacsony rendű, Ázsiából ideszakadt barbároknak" volt.

Csak napjainkban kezdi csodálni a világ a hunok és a szkiták csodás művészetét, a Sansziban kiásott hun sereg harci felszerelését, lovait, kocsijait, hátracsapó nyílpuskáját - Kr. előtt 260 tájáról. Európában a nyílpuska a Kr. utáni 12-13. század fegyvere - de hátracsapó soha nem volt. Már a később szumérnak nevezett királysírokban nyugvó királylányon is aranyfonalból készült "dzsörze" ruha és galvanizált ékszer volt.

Árpád üngürüs népe ebből a lovasműveltségből hozta a Kárpát-medencébe világverő hadseregét, máig sajátos konyháját, zenéjét, irodalmát, népművészetét, államszervezetét, az országgyűlés intézményét, Európában első írott alkotmányát, amelynek gerince a Szent Korona-eszme. Az itt talált néppel összeolvadva ez a nép hozta létre száz év alatt a történelem egyetlen apostoli királyságát, Regensburgtól a Fekete-tengerig - a Prágai medencétől Durasul-ig, méghozzá úgy, hogy eközben nincs egyetlen vértanú se.

Az akkori Európa keresztény népei közé ezek a "barbárok" kellett "beilleszkedjenek". Ők, akik írtak, mosakodtak, nyiratkoztak, borotválkoztak, fehérneműt viseltek - egynejűek voltak. A Napkirály (XIV. Lajos 1638-1715) párizsi palotájából az ablakon át az utcára lötytyintették a bilit. A kényes dámák és urak finom elefántesont pálcikákkal kotorászták a tetveket a parókájuk alatt. Kr. után ezer táján Európában egy népnek volt saját betűírása, a miénknek. Hová kellett nekünk beigazodnunk?

Honfoglalók leszármazottja, a "kisnemesi származású" Bakócz Tamás esztergomi érsek (1442-1521), korának egyik legképzettebb és leggazdagabb főpapja, feltehetően nem egyéni becsvágyból vonult Rómába az esedékes pápaválasztásra, mint pápa-jelölt. Az Arvisura szerint minden 25. pápa magyar kellene legyen (300. Arvisura. Megjegyzem, nem a hamisítványból, hanem Paál Zoltán írásából dolgozom). Ugyan miért lett Szeferanosz (I. Szent István) királyunk apostol és lehet vele minden alkotmányosan koronázott magyar király szintén apostol - miként a pápa? Ki tud még egy ilyen keresztény királyságról?

Ezek után gondoljuk végig, hogy miért van arra szükségünk, hogy új magyar nemzeti elitet hozzunk létre, elsősorban oktatás és nevelés útján?

Elöljáróban szögezzük le, a ma már közhelynek számító igazságot, hogy az a társaság, amely a fordulat alkalmával (1989 táján) Hazánkat kézbe kapta, nem tekinthető nemzetünk elitjének. Az okok történelmünk mélyére vezetnek. Minden esetre nemzeti elitünk kiirtása és nemzettudatunk pusztulásunkat előidéző megrendülése az 1848-1849-es szabadságharcunkat követő időben fölgyorsult, a Tanácsköztársaság idején majdnem befejeződött és a második nagy háborútól napjainkig tetőzött.

Szabadságharcunk brutális letörése nemzeti történettudományunk kirtását is jelentette. Számára 1867 mint általános visszamagyarosítás - elmaradt, akárcsak a "fordulat" a tudományban a múlt század kilencvenes éveiben. Öt krónikánk hitelét annyira kétségbevonja, nem a külföldi, hanem a magát magyarnak hirdető történettudomány, hogy szinte újra kell fölfedeznünk. Középkori krónikáinkból iskolai olvasókönyveinkben nincsenek olvasmányt kitevő szemelvények, pláne jó fordításban. Tanügyi kormányzatunk máig nem gondoskodik erről. Lehetett volna a diákok latin nyelvoktatását legalább részben latinnyelvű krónikáink szövegére helyezni. Tacitus fontosabb - ő az indo-európaiakról ír.

Így állt elő a 19. század nacionalista és romantikus Európájának serény és nemzeti ambícióktól fűtött történettudományos világában egy furcsa, sőt már-már groteszk magyar unikumként egy olyan "nemzeti" történettudomány, amely az összes többiekkel szemben, a nemzeti múlt tiszteletreméltó mezbe öltöztetése helyett egy szinte már perverz és beteges öncsonkítással primitívvé, szegényessé és alacsonyrendűvé minősítette saját, a priori adott és ezer éven keresztül tanult, hitt és állított történetét, megtagadva és hazugságnak bélyegezve saját 7-800 éves krónikáit, "kutybőr keresésnek" csúfolva a délkeurázsiai eredet vizsgálatát, szinte kizárólag csak azért, mert egy idegen és vérig sértett uralkodóház és annak cselédsége így akarta, és így akarta azoknak az "európai" népeknek az érzékenysége, akiknek mélybe kell taposniuk mások messzi múltját ahhoz, hogy el tudják viselni a - sajátjukét. Határainkon kívül az "európai" történettudomány képviselői letarolták a "turáni" fajt, mint a

fehér emberiség "legértéktelesebb" alanyait és nem vettük észre, hogy határainkon belül lényegében ugyanennek az irányzatnak a képviselői tették ugyanezt a magyarral. S mindez lényegében az önkényuralom megszűnése után, monarchikus "egyenrangúságunk", majd "függetlenségünk" korában is így maradt. A "finnugor" nyomás mindnyájunk véleményén érezhető - mindmáig. A szabadságharc előtti magyar történettudományos tevékenység és annak eredményei egy furcsa és láthatalan indexre kerültek és a mai napig azon is maradtak. A szabadságharc előtti történelmi munkákból és szerzőkből egyetlen név, vagy megállapítás az eredetünk kérdésével, vagy őstörténetünkkel kapcsolatban, a hivatalosított történelemtudományunkban, még csak megemlítve sincs, mintha a Bach-korszakot megelőző időben korai történetünkkel foglalkozó tudományos irodalmunk nem is volna.

Germán és szláv, azaz indoeurópai megszállóink tehát alapos munkát végeztek. Nekünk négyszáz éven át nem volt nemzeti királyunk. Nem az az igazi kérdés, hogy nyelvünk vagy népanyagunk eredetileg szumer, kaukázusi, vagy finnugor, hogy a Kárpát-medence mennyire őshazánk. Arról van szó, hogy tudományos intézeteink százötven éven át, mindmáig becsületesen és gondosan meg sem vizsgálták. Lábunkat lejárjuk ősök és őshaza keresésben, miközben a Kárpát-medencében tucatnyi nép megtalálja a magáét. Mit állít ezzel szembe a magyar tudomány? - a vogul szógyököket. Más népek tudományos akadémiáit uralkodóik alapították és nemzeti műveltségüket szolgálják. Csak nálunk nincs ez így.

Vegyünk néhány példát mai "nemzeti elitünk" teljesítményéből.

Újjonnan alakult Országgyűlésünk (2010 május) első napján a kommunisták követelték, hogy ott megtárgyalják egyik képviselőtársuk valamely ruhadarabját, amit a Ház elnöke elfogadott. Ugyan miért nem emlékeztette a felszólalót, hogy ez nem egy országgyűlés dolga? Miért nem intette őket önmérsékletre mondván, hogy nekünk közel ötven éven át el kellett tűrnünk, hogy annak a Háznak a tetejére ők az ötágú vörös csillagukat tették?

Nemrégiben az egyik szomszéd államunk vezetője megfenyegette Magyarországot és a nála élő magyarokat, mert a magyar állam valamely, kétségen kívül tisztán polgári és adminisztratív intézkedését vele nem tárgyalta meg. Az ezt követő felfordulásban sokmindenről szó esett, csak egyről nem: annak a bizonyos mai államnak a területén, amikor az még a Magyar Királyság területe volt, akadt két ember, akinek eszébe jutott, hogy a környezetében van talán 2 millió hozzá hasonló ember. Ezek megkérdezése nélkül alkalom adtán elintézték, hogy mindannyian átkerüljenek egy másik országba - s vitték vele a mi területünket, s mindent ami rajta és benne van! Magukkal vittek másfélmillió más embert is és mindezzel hozzájárultak egy ezer éve fennálló és akkor 21 millió lakosú állam tönkretételéhez. Akkor nem jutott eszébe egyiküknek se, hogy ezt megbeszéljék velünk. Nemzeti elitünkben ma az ilyen kérdések efajta kezelésére nincs példa. Hogy van ez?

Az ember leglényegesebb tulajdonsága a szellem, az intellektus. Az embereket nem a születés osztályozza, hanem az, hogy milyen magas fokon állnak szellemi - és ebbe a fogalomba beleértjük az erkölcsi vonatkozásokat is - tekintetben. Az elit, az "előkelő" szó tehát modern értelemben sokkal inkább egyénileg magas fokon állót, semmint születési kategóriát jelent. Az "arisztokrata" szó meg a maga eredeti görög jelentésében, a legjobbat, első osztályút, valaminek a színe-javát, tehát par excellence elitet jelent, nem bárót, gróft, vagy herceget.

Ha így értjük, akkor egyszerű feladat meghatározni az elitet: az elit a jobbak, az előkelőbbek, az arisztokraták, tehát a külömb emberek csoportja, amely vezet. Amilyen egyszerű azomban ezt így meghatározni, olyan nehéz megállapítani, hogy kik ezek, és pedig azért, mert a vezetők társadalmában elkedvetlenítően sokan vannak olyanok, akik nem esnek bele az elit fogalmába, akik alaptalanul tündökölnék az elit soraiban, akik az elit helyett tündökölnék és úgyszólván csak annyiban jelentenek elitet, hogy - tündökölnék, tévedésbe ejtve a tömeget az elit igazi lényege és mivolta felől. A "reprezentálók" társadalmáról van szó főleg, azokról a "civilizáltakról", akik nem annak következtében viselik az elit címeit, mert ők az elit, hanem azért van szükségük ezekre a címekre és azért nyüzsögnek a "vezetők" társadalmában, mert egyébként elit-voltukat nem tudnák másokkal - elhitetni.

A civilizáció a kultúrának nem lényege, hanem csak kísérője, része és tünete, gyakorlati területe, egy maroknyi elem az egészből, mondhatni: következmény. S ez az, amiben az európai szellemnek, az európai elitnek is a végzetes és az európai tragédiában oly jelentős tévedése megnyilvánult s ami a szellemi elitnek, a "vezetőknek" a kategóriáját létrehozó oktatás kérdését

politikai, sőt történelmi kérdéssé teszi, mert elsősorban társadalmi tekintetben nem közömbös dolog az egyetemi végzettség, a műveltség és az elitformáló szellemiség. A szellemiség, vagyis a személyes kultúra - tehát az emberség - pedig, aminek elidegeníthetetlen része a tisztességes nemzettudat, felette áll a szakműveltségnek, hisz az ad amannak értelmet és célmeghatározást, mert ami minden emberben a legmélyebben közös és a mi minden hivatástudaton felül a leglényegesebb, az az emberség. Az embert és az eszmét, az életet és a technikát, a bölcséletet és a szaktudományokat, a nemzeteket és Európát, a vezetetteket és a vezetőket ez kapcsolja össze - ha tisztességes! - mert ez adja meg az összhangot, ami Európából is és Magyarországról is - elveszett. Mert "az igazságból elveszett az i."

Summariium

A mai, magukat fejlett demokráciának képzelő államokban a nevelés rendje – ha egyáltalán van – teljesen elhibázott. A bűnös üldözésére épül: törvény-bíró-rendőr-börtön. Véletlenül lehet a diagnózis helyes, de a terápia biztosan teljesen elhibázott. A bűnöst persze meg kell büntetni, de a központba a bűn üldözése, méginkább megelőzése, tehát a jóra való nevelés kell álljon. Ehhez persze a társadalomban letisztult erkölcs és minden szinten ezen az alapon álló nevelés kell.

Valamikor azt mondtuk, hogy a neveletlen szülők neveletlen gyermekei korát éljük. Ma ez utóbbiak gyermekei uralkodnak.

A jó útra való terelés nem könnyű, de alapvetően elhatározás kérdése: az embernek értelme és szabad akarata van.

Az elkövetkezendő 15 évben Európában és Amerikában azok az államok fognak talpon maradni, amelyekben elegendő számban lesznek kemény nemzettudattal rendelkező jó szakemberek.

Molnos Zoltán rajza

9. Magyar állampolitikai alapokról a 21. század elején

Valamikor Budapesten minden villamoskocsiban ki volt írva, hogy ott nem szabad fagyaltot enni. Ez akkor volt, amikor nem illett az utcán se enni, se inni, se cigarettázni, se csókolózni. Ma szinte mindenütt szinte mindent szabad.

Valamikor két üzletember kezét szorított egymással és utánna évtizedekig jöttek a hajók áruval megrakodva Indiából. Akkor sem lehetett felhőtlen az ég, de aki ma szerződést köt – nyilván tud a mai világról hosszú történeteket mondani.

Bizonyára nem árt számotvetni mai önmagunkkal – hogy ne mondjam: tiszta vizet önteni a fejekbe. Bármely tett előtt legfontosabb a valódi, a kiindulási helyzet pontos felmérése. Minden cél a jelenben, sőt a messzi múltban kell gyökerezzen, máskülönben vagy légvár épül, vagy árulás készül.

I. Alaptények

1) Magyarország közjogi felségiségét és függetlenségét (szuverénitását, önrendelkezését) Trianonban részlegesen, 1944. március 19-én teljesen elveszítette.

2) A magyarnak több mint ezer éve van írott érvényes alkotmánya, legalábbis I. Sztefanosz (szent István) királyunk óta: Corpus Juris Hungarici (Magyar Törvénytár) lapjain található, mint történelmi alkotmányunk, s mint ilyen, Európa legrégebbi írott alkotmánya.

3) A mai magyar állam formája az egypártból lett többpárt diktatúrája.

Az 1990. május 2-án hivatalba lépett Országgyűlés jogfolytonosnak jelentette ki önmagát és a kommunisták országglását is, miközben egyikük se jogfolytonos. A történelmi magyar jogfolytonosság mindmáig megakadt az 1946. évi I. törvény: „A Magyar Köztársaság alkotmánya” életbeléptetésével. Az idegen katonák által megszállt ország országgyűlésének nincsen se alkotmány teremtő, se alkotmány módosító ereje. Ezzel az ország az alkotmányjogi és a közjogi hiátus állapotába került, ami azt jelenti, hogy a nemzet tettei közjogi értelemben érvénytelenek.

4) A Trianoni Békeszerződést (1920. évi XXXIII. Tc.) a Magyar Nemzetgyűlés 1920. november 13-án becikkelyezte. A 165. sz. irományhoz csatolt 1. melléklet megállapítja, hogy nem a szerződő felek szabad megegyezése alapján jött létre, kényszer hatása alatt fogadjuk el. Ezt a tényt a becikkelyező törvény szövege előtt szereplő “A Magyar Nemzetgyűlés Ünnepesti Nyilatkozata” is megállapítja. (Acta XIV/1, 13-14. old.)

5) Az Altöttingi Országgyűlés (1947. augusztus 20; Acta XVI/1, 286-290. old.) a magyar nemzet utolsó, közjogilag érvényes nyilatkozata. Lényege: a Megszentelt Korona jogfolytonossága fönnáll.

6) A magyar állam, több mint ezeregyszáz éves kárpát-medencei fönnállása alatt csak nemzetiségeket ismert, ezek összessége alkotja a magyar nemzetet: Magyarország Megszentelt Koronája népét. (Acta XVIII/1, 417-435. old.)

Senki nem gondolja komolyan, hogy ezt a történelmi állapotot erőszakkal lehetett fönntartani, Európa közepén, több mint ezer éven át. A Megszentelt Korona Népe az emberi történelem egyik legdemokratikusabb közössége.

II. Fogalmak a magyar közjog tárgyában*

“1) Szent Korona Tana

Az állam jogi személy. Személyi élete az akarásban s kijelentett akarata megvalósításában, végrehajtásában nyilvánul meg.

A modern konstitucionalizmus követelménye, hogy az állam a maga akaró (törvényhozó) és cselekvő (végrehajtó) tevékenységét külön szervek által végezze.

A törvényhozó és a végrehajtó államnak szerveiben való elválasztása nálunk már a 13. század végén (1298) megnyilvánul; a 15. században (Zsigmond, II. Ulászló) már tisztán áll előttünk az alkotmányjogi szabály, hogy a törvényhozó hatalmat a király csakis az országgyűléssel együtt gyakorolhatja, amíg a végrehajtó hatalom a király kezében van. A magyar közjog a végrehajtó hatalmat is alárendeli a törvényhozó hatalomnak, amelyben az állam szuverénitása testesül meg.

A magyarság gyakorlatias állásfoglalása azt is tisztán látja, hogy az államhatalmi főszervek elkülönítése mellett az államszemély egységének fenntartását is biztosítani kell; tisztán látja, hogy az állam csak úgy oldhatja meg feladatát, ha az egyes alkotó részei egy egésszé vagy egy erkölcsi személyiséggé olvadnak össze, s a Szent Korona misztikus fogalmában termeti meg az összekötő kapcsolatot az államélet összes tényezői között.

A Szent Korona a nemzetegészt személyesíti meg, az államot reprezentálja. A király a Szent Korona feje (*caput sacrae regni coronae*), az állampolgárok a Szent Korona tagjai (*membra sacrae coronae*). Fő és a tagok együtt képezik a Szent Korona egész testét (*totum corpus sacrae coronae*), amely a törvényhozó szervben áll előttünk. Az állami szuverenitás alanya a Szent Koronában reprezentált állam. Az állam szuverén szerve pedig a törvényhozó szerv, amelynek akaratában (törvényben) a szuverenitás lényeges tulajdonságai: a korlátlanság és a felelőtlenség teljes mértékben található. A törvényhozás az egyetlen valóságos szuverén szerv a magyar államban.

Az államfőnek: a királynak u.n. szuverénitása lényegesen különbözik a törvényhozás szuverénitásától. A király, mint a törvényhozó hatalom részese, osztozik a törvényhozás valódi szuverénitásában: szentesítési jogát korlátlanul és felelőtlenül gyakorolja. De mint a végrehajtóhatalom feje már nem valósággal szuverén, csak tiszteleti (személyi) szuverénitást élvez.

A Szent Korona tana ékesszólóan mutatja azt, hogy a magyar államhatalom nem magánhatalom, hanem közhatalom. A Szent Korona tana továbbá azt is magában foglalja, hogy a király hatalma nem eredeti hatalom, hanem a nemzettől átruházott hatalom.

A törvényhozó és a végrehajtó szerv mellett szükség van az államban még egy olyan szerve is, amelyik a két előbbi szerv működését összhangban tartja, amelyik az állam személyes öntudatát képviseli. Három fő szerve van tehát az államnak: a törvényhozó szerv, a végrehajtó szerv és az államfői (képviselői, öntudati) szerv. (Acta XIV/4, 7-18. old.)

2) Szuverenitás

A közjogi szuverenitás jelenti egyrészt az államnak területe és tagjai feletti legmagasabb, jogilag korlátlan és felelőtlen rendelkezési jogát (felségiség); másrészt a kizárását minden idegen hatalom önjogú érvényesülésének az állam területén (függetlenség).

Ez a közjogi szuverenitás az állam lényeges tulajdonosága. Nélküle nincs állam. Feladása az államiság feladását jelenti. Megtámadása erőszakosság, amelynek jogi alapja nem lehet. A közjogi szuverenitást sértő rendelkezés – bármely magas nemzetközi fórumtól származzék is – közjogi vonatkozásban nem létezőnek tekintendő, a jövőben való érvényesülését még az sem biztosítja, hogy törvénybe cikkelyezett, mert a törvényhozás bármely törvényt hatályon kívül helyezhet.

3) Alkotmányunk történelmi jellege

Alkotmány alatt azt a szervezetet értjük, amelyben az állami élet lejátsszódik. Szűkebb értelemben csak azt az államot nevezzük alkotmányos államnak, ahol az államhatalom gyakorlása,

* Dr. Molnár Kálmán egyetemi nyilvános rendes tanár kéziratából, 1939

vagyis az állam ügyeinek intézése a polgárok részvételével történik. Ahol nincs ilyen értelemben vett alkotmányosság, ott önkényuralom van, s az állam tagjai nem aktív polgárok, hanem csak passzív alattvalók. Az állampolgár elnevezés voltaképpen csak az alkotmányos állam tagjait illeti.

A magyar állami szervezet – a polgároknak a közhatalomban való részesedése alapján – több mint ezer éves fejlődés folyamán épült ki; ezért nevezzük alkotmányunkat történelmi alkotmánynak.

A történelmi alkotmány előnyei messze felülmúlják az írott alkotmányét. A történelmi alkotmány nem mesterséges alkotás, nem szobatudósok munkája, hanem a nemzet államfenntartó és jogalkotó génuszának, mesterkéletlen, sőt bizonyos fokig öntudatlan terméke. A nemzet lelkéből sarjad, s évszázadok során átmegy a nemzet minden tagjának vérébe. Nagy előnye, hogy utat mutat és megoldást ad minden újonnan felmerülő esetre. Az államélet a sok évszázados fejlődés folyamán minden kérdés megoldásához megtalálja a kulcsot: a praecedensek kialakítják a szokásjogot, amely a mesterséges (írott) jogalkotás hézagait kitölti. A charta jogász ellenben tanácstalanul áll az alkotmánylevél hézagai előtt.

Történelmi alkotmányunk a magyar nemzet legdrágább kincse. Államalkotó génuszának legértékesebben szóló bizonyítéka, élő kapcsolat dicső múltunkkal, s reményteljes jövőnk legbiztosabb záloga. A történelmi alkotmány nem jelent mozdulatlanságot, nem jelenti a fejlődés tagadását. Az államélet természetével ellenkeznek az ún. öröktörvények. A későbbi törvény lerontja a korábbi.

Az alkotmány megváltoztatásának, reformjának útját-módját az alkotmányjog szabályai előre meghatározzák. Alapvető tétel, hogy az alkotmány szabályai jogszerűen csak ezen az úton változtathatók. Ezt a közjogi sarkigazságot nevezzük jogfolytonosságnak, s értjük alatta azt, hogy jogszabályoknak alkotása, változtatása vagy eltörlése csupán csak az alkotmány értelmében erre hivatott tényező által eszközölhető. Ez alapelvhez való, megalkuvás nélküli ragaszkodás szerezte vissza alkotmányunkat és állami függetlenségünket 1867-ben. Amely nemzet nem ragaszkodik alkotmányához, és nincs meg benne az elszántság megtámadott alkotmányának védelmére, az a nemzet nem érett a szabadságra.

Az államéletnek az alkotmányjog által megállapított mederben való megtartását, a törvények igazi tartalommal való megtöltését csak a polgároknak az alkotmányhoz való elszánt ragaszkodása biztosíthatja. Ez az egyetlen valódi alkotmánybiztosíték.

4) Államforma, kormányforma

Magyarország államformája alkotmányos monarchia és pedig 1848-ig rendeletileg korlátolt, 1848 óta népképviseletileg korlátolt alkotmányos monarchia. Magyarország államfője a király. Az ő kezében futnak össze az államélet összes szálai. A végrehajtóhatalomnak ő a feje. Tevékenységének azonban az alkotmány és a törvények korlátokat szabnak. Koronázása alkalmával hitlevélben is ígéri és esküvel fogadja, hogy Magyarország alkotmányát és törvényeit megtartja, s minden egyes törvény szentesítési záradékában kötelezi magát a törvény magtartására. Ezért a magyar király: alkotmányos király. A király a végrehajtó hatalmat az országgyűlésnek felelős minisztérium által gyakorolja.

A király, mint az állam képviseleti szerve, az államfelség személyesítője a felségcímet viseli, s azok a jogok, amelyek gyakorlása alkotmányunk értelmében Őfelségét illeti: a felségjogok”

A kormányzó a Corpus Juris Hungarici intézménye arra az esetre, amíg nincs király. Ma Európában leginkább a francia államrend hasonlít erre a formára.

Főntartjuk a keresztény királyság intézményét több mint ezer éve a Kárpát-medencében, de a rendszer éppoly működőképes lehet köztársasági államformában is. Koronánk se királyi, hanem regni corona, az ország koronája. A magyart soha senki nem kérdezte, hogy akar-e köztársaságot, netán népköztársaságot? Egyébként, nincs történelmi bizonyíték arra, hogy a köztársaság jobb intézmény lenne, mint a királyság. Hunyadi Mátyás egy vitában fényesen bizonyítja a királyság magasabbrendűségét. Kérdezhetnénk, hogy mely köztársasági elnök jobb, mint Hunyadi Mátyás, mint király?

5. Országgyűlés - Nemzetgyűlés

Az országgyűlés intézményét a mi népünk hozta Európába lovasműveltségünkkel.

Mivel a vagyon a közösség tulajdona volt, a döntéseket is a közösség hozta: a család és mindazok, akiket a család a családba felvett. A család és a terület növekedésével a közösség véralapon nemzettséggé nőtt, ami élén a "bö" állt. A család további növekedése, valamint több rokoncsalád összefogása folytán a terület is úgy megnőtt, hogy fontosabb döntések hozatalára már csak a család- vagy a nemzetségfők jöhettek össze, ám a család minden tagjának - nemre való tekintet nélkül! - továbbra is joga volt a tanácskozáson résztvenni. Az egyes résztvevők között kialakult természetes különbség: kor, vitézség, vagyon, tudás, tapasztalat szerint. Amikor a közösség ismét nagyobb lett, sőt esetleg már nemis csak a vérszerinti csoportok jöhettek össze, szokásba jött a küldöttek rendszerére épülő tanácskozás - hiszen nem mehetett mindenki minden tanácskozásra - de fennmaradt az alacsonyabb szintű (család-nagycsalád stb.) tanácskozás, ahol a küldötteket is választották. Mindvégig fennmaradt a közös birtoklás és a részvételhez való jog. Az "országos" összejövetel neve talán szer, vagy szala volt, de például a csatlakozott gótok "ting"-nek nevezték.

Nagyjából ez volt a helyzet Árpád népének honfoglalása idején, amikorra már kialakult a Szent Korona-tan is. A honfoglalás népét - akik tehát foglалók voltak, akár a Vérszerződés révén - később nemesnek nevezték. Így lehetett Magyarországon a 19. század elején is, hogy minden 21. ember nemes volt: ez a szám a franciáknál 180, a cseheknél 828. Ezt a rendszert később felváltotta a pártok jelöltjei közül választott küldöttek rendszere és a Ház is kétkamarás lett. (Acta XIV/1, 108.112. old.).

6) Párt

A párt a társadalom érdekképviselői szerve. Minden társadalomnak alapvetően csak egy érdeke van. Ettől még lehet egy társadalomban több párt, hiszen a közös célhoz vezető utak igen különbözőek lehetnek. Azonban, az országvezetés alapvető kérdéseiben a pártok között nem lehet különbség, mert akkor a pártok, vagy az egyik párt nem az adott nép, vagy ország érdekét, hanem valami mást képvisel.

A társadalomban megjelenő számos egyéb érdek képviselőire lehetnek szerveződések, klubok, de ezek érdekeinek összessége ki kell adja az ország közös érdekét. Csak így lehet a társadalom egészséges.

Az 1989 óta a Magyar Országgyűlésbe került pártok közül eddig még egyik sem határozta meg saját erkölcsi alapját - ha pedig meghatározta, azt előttem titokban tartja, nem ismerem. Amely pártnak erkölcsi alapját nem ismerem, abban tartósan bízni soha nem fogok. Alkalmi jelszavak, reklámszövegek, plakátok semmit nem bizonyítanak. Bizonyító értéke csak annak van a politikában, ha egy párt önmagát erkölcsileg meghatározza és tartósan bizonyít.

7) Egyház

Igen szép és igen találó kifejezés a magyarban. Igazán sikeresek a történelemben azok a népek, birodalmak, ahol nemhogy szétválasztották, hanem az állam és az egyház szoros egységet alkot. Az eurázsiai, de az ismert amerikai nagy birodalmak vezetői mind szakrális személyek. A volt KGB-s Putyin is kezdet csókol "minden orosz pátriárkájának". Fordítva is igaz: ahol az állam és az egyház vezetői egymás ellen fordulnak, ott igen hamar mindkettő elvész. Ez az emberiség történelmének egyik legfőbb tanulsága. Sokan sokmindent beszélnek a zsidók szerepéről a világban. Nekik még saját istenük is van.

8) Kisebbség, kisebbségi jogok – és őshonos nemzeti közösség

A magyar a Kárpát-medencében sehol se kisebbség, mert őshonos, de hazája Magyarország Megszentelt Koronája is. (Acta XVIII/1, 417-435, 443-454, 105-109. old.) Ezért teljesen elhibázott az az erőlködés, hogy elszakított területeinken az ott élő magyaroknak kisebbségi jogokat követelnek. A kisebbség az a hazátlan (így igazolja a "hivatalos Magyarország" a szomszédos országok joggyakorlatát a magyar nemzetiséggel szemben!) és a bevándorló. Németországban a török vendégmunkásoknak lehet templomuk, iskolájuk, mindenféle szervezetük. Egy biztosan soha nem

lesz: területi öngazgatásuk. Mert az kisebbségnek nem jár, őshonos nemzeti közösségnek viszont elidegeníthetetlen joga.

Az Európai Uniótól várni a segítséget – itt is tévedés. Nincs olyan állama, ahol nemzetiségek ne küzdenének jogaikért. Elvárni sem lehet, hogy a kisebbségeknek több jogot követeljen az Unió, mikor egy sor olyan tagállama van, ahol a kisebbség az őslakókat évtizedeken át rendszeresen kitelepítette saját hazájukból (például a balti államokban az orosz kisebbség). Tanulja meg, aki nem tudja, hogy öngazgatást (autonómiát) háromfélet ismer a nemzetközi jog: személyi, közösségi és területi. Ezért nem elég csak “autonómiát” követelni. (Acta X/3, 190-197. old.)

III. Következmények

1) Ha van egy állam, amely korábbi területeire igényt tart és egy nép, amelynek emlékezetében ez él, akkor az csak hatalmi kérdés, hogy azt a területet visszaszerzi-e? Így Izrael népe igényt tart Izraelre, tehát megpróbálja az araboktól visszavenni. De az araboknak is joguk van – mint minden népnek – saját hazára.

2) Mivel hatalom és jog elválhat egymástól, a jog érvényesüléséhez hatalom kell. Ha valamely nép, korábban elveszített területére igényét fönntartja, de visszaszerzéséhez nincs hatalma, attól még a joga megmarad, ha fenntartja államát és igényét.

3) Az első és a második világháborúban a magyar honvédség kapitulált, nem az ezeréves magyar állam. A magyar soha nem mondott le ezeréves területeiről és arról lemondani nincs joga a mai magyar Országgyűlésnek se, mert

a) az 1990-es években választottaknak nincs alkotmányos erejük, nem képviselik egyébként se csak a Megszent Korona népének legfelsőbb felét és területének egyharmadát;

b) miután ez a társaság a hatalom erejével megfosztotta a Nyugaton élő magyarokat alkotmányos választójogától, megfosztotta az Országgyűlést is attól, hogy az egyharmadot képviselje.

4) Az úgynevezett fordulat óta létrejött Országgyűléseknek nincs alkotmányos felhatalmazásuk, például területekről lemondani, nemzeti vagyont árulni, egyáltalán: a magyar nép nevében eljárni, szerződéseket kötni stb. A nemzetközi jog ezt így akarja.

Az más kérdés, hogy a nemzetközi életben sokmindent eltérnek, hiszen például a második világháború után Németországgal senki nem kötött békét.

5) Lehet új jogi helyzetet azáltal is teremteni, hogy valamit kitalálunk és évszázadokig ismétljük. Ha megszűnik az eredeti jogállam és az eredeti igazság feledésbe merül, a kitalált történelem valódivá, idővel pedig jogalappá válhat. Állítsd és ismételd – ezáltal új történelmi helyzet teremthető.

IV. Cél

1) Rendezés

Ma, ha összesen tizenötmillióan vagyunk, akkor egyetlen közös és legfőbb feladatunk: ennek a tizenötmillió magyarnak a hosszú- és rövidlejáratú közös érdekei és céljai meghatározása. A továbbiakban minden részfeladatot és részcélt az egyetemes magyarság hosszú és rövidlejáratú céljának és érdekének kell alárendelni, illetve abból kell levezetni.

A célok és a feladatok között első helyen áll a mai magyar állam alkotmányjogi és közjogi hiátusának megszüntetése, rendezése. Innen egyetlen kivezető út van: a) helyre kell állítani a teljes nemzeti függetlenségünket – mert csak ez után lehet, például, közjogi érvennyel csatlakoznunk bármely szövetséghez; b) rendezni kell közjogi helyzetünket a Corpus Juris Hungarici korszerűsítésével. (Acta XVIII/1, 432-434. old.) Talán nem felesleges hangoztatnunk, hogy mindehez egyedül a szeretetteljes, bölcs és békés út vezet.

2) Nemzetnevelés

Egyenlőre cél és még nem eszköz a nemzetnevelés. Jeles gondolkodóink már a 20. század elején rendre rámutattak szükségességére. József Attila is tőlük tanulta. Rámutattak az akkori

kormányzat azon tévedésére, mely szerint a középfokú oktatási intézmények zömét az ország peremterületeire tették. Ezáltal magyar pénzen folyt, az akkorra már ellenünk izgatott nemzetiségek értelmiségének a kiképzése. Miután a bolsevik elnyomás éveiben kiírtották a magyar értelmiséget, az új pedig még dolgozni sem tanult meg, hiszen nem volt kitől, az oktatással és a neveléssel foglalkozók szakmai és emberi színvonala gyatra, ezért a második legfontosabb teendő az oktatás és a nevelés. (Acta XXIII/4., 122-125. oldal)

Az utóbbi öt magyar kormány szomorú eltévelyedése, hogy a helyzet kezelésére egyetlen, ám mindannyiuk számára közös utat ismer: erősíteni kell a rendőrséget, szigorítani a büntetést, több börtön kell.

A nemzeti alaptanterv elsőszámú célkitűzése kellene legyen: magyar ember nevelése és oktatása.

Az ember nevelése három szinten történik:

- első és legfontosabb születése előtt, alatt és után egész életében: a család;
- sorrendben is második az iskola és végül;
- a társadalom.

Csak az a társadalom életképes, ahol a nevelés három szintje harmonikus egészet alkotva, egészséges tudatú embert nevel. Ez pedig csakis akkor lehetséges, ha a társadalom szilárd és tiszta erkölcsi alapokon áll.

A mai Magyarországon hatalmat gyakorló pártok saját erkölcsi alapjukat titokban tartják – az se tudható, hogy van-e? Alkalmi kijelentésekkel nem pótolható.

Magyarul kellene beszélni. Sajnos nyelvészeink az utóbbi százötven év alatt megfélemeztek legfőbb feladatukról: a magyar nyelv ápolásáról. Pedig a Magyar Tudományos Akadémiát erre alapítottuk! (Acta XXIII/3., 9-15. oldal; Acta XXIV/2., 74-81. oldal)

3) Jövőkép

Az semmit nem mond egy állam jövőjéről, hogy legyünk tagjai a NATO-nak, az EU-nak, vezessünk be egy másik pénzt, milyenek legyenek az adó-sávok, meddig növelhető a gáz ára és így tovább. Ezek legjobb esetben a cél elérésének az eszközei lehetnek. A legutóbbi EU szerződést (Lisaboni) az egész Magyar Országgyűlés egyemberként megszavazta – feltehetően egyik képviselő sem olvasta. (Acta X/2, XIV/2, XVII/1)

Az egyik, mostanában leköszönő miniszterelnökünk bejelentette, az utánna következő (másik párti!) elismételte, hogy a legfontosabb nemzeti célunk, hogy autópályáink minden irányban elérjék országunk határait. Ki, hol, mikor, milyen eredménnyel elemezte ezen döntések hatását? Mi bizonyítja, hogy ezek a döntések tényleg nemzeti érdekeinket jelentik?

Az ember beleszületik egy közösségbe, egy földrajzi tájba és ott szeretne boldog életet élni. Akik valami hatalmi helyzetbe kerülnek, azok mindenképp előtt álló kötelessége embertársaik boldogulásának az elősegítése. Minden más cél legfeljebb csak másodlagos lehet, még egyéni boldogulásuk is.

Ki tudja, hová tűnt és mekkora most a magyar állam vagyona? A legutóbbi államkölcson felvételénél ez szolgált a visszafizetés végső biztosítékául, így például az ország háza, sőt koronája is.

További terveink között első helyen kellene álljon a közigazgatás rendezése. Ennek keretében vissza kellene adni az országot az ország népének, a bolsevisták és mások által jogtalanul eltulajdonított vagyont jogos tulajdonosának. Megszüntetni azt a bolsevista gyakorlatot, hogy minden néhány ember kezébe és zsebébe vándorol és az kegynek számít, ha abból valamit a személy, vagy a kormány ad.

Meg kellene határozni a fő gazdaságfejlesztési irányokat és ezen belül különösen a mezőgazdaságunk szerepét. A múlt század harmincas éveiben (a nagy országrombolás után!) a magyar vaj, akácméz, kamillavirág, hagyma, paprika, gyümölcs, lucernamag, pannonbüköny, vöröshere és a többi, és a többi a minőséget jelentette a világban. A nagy sikértartalmú Bánkúti- és Székács-féle búzát – ma Ausztráliában termelik, s onnan ellátják egész Ázsiát. Ugyanis a spagettit ott találták fel és ott eszik a legtöbben. A svájci bikával keresztezett teheneink közül a rekordtermelők tejhozama az évi 15'000 kg-ot is meghaladták. Miért eszünk ma francia joghurtot?

Az ország településfejlesztése a fentiek függvényében kellene alakuljon és a közlekedése ezzel összhangban. El kellene dönteni, hogy az ország milyen szociális rendszert képes fenntartani és azt biztosítani kell.

Így kellene kinézzen (nagyjából) valamely hatalomra törő párt terve és azzal kellene választói elé álljon. (Acta XI/4, 161-222. old.)

4) Szövetség

Ha már tudjuk mit akarunk, akkor okvetlenül szövetségesek után kell nézzünk. Ma már a kihívások oly nagyok, az ellenséges indulatok nyomása oly erős, hogy minden ügyben mindenki szövetségest keres. Mi is ezt kell tegyük.

Elvileg: ki lehet az én szövetségesem? Egyetlen válasz van, ami nem félrevezető: szövetségesem csak az lehet, akivel közösek az érdekeink. Ebből a szempontból, kik lehetnek a szövetségeseink? Teljesen világos. Első helyen állnak szomszédaink, tehát velük kell keressük az érdekközösséget, már azon okból is, mert nemzetsvéreink. Nemcsak azért, mert ott vértestvéreink is laknak, hanem azért is, mert ők is a Megszentelt Korona népe. De még genetikailag is rokonaink. (Acta XIX/3) Ez ma a tudomány álláspontja. Szép számmal vannak vértestvéreink tőlünk nagyobb földrajzi távolságban – ők mind igen hasznos szövetségeseink lehetnének.

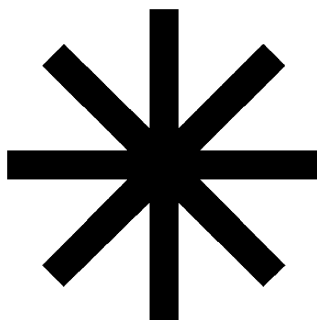
Szomszédainknak vannak olyan érdekeik is, amelyek első ránézésre nem egyeznek a mi érdekeinkkel, ilyen érdekeink nekünk is vannak, tehát amelyek nem egyeznek az ő érdekeikkel, de mindez sok esetben csak felületes látásmód eredménye. Egész Közép-Európában az érdekek láncolata összefűz bennünket Helsinkitől Bakuig. Ez a realitás. (Acta XI/4, 121-160 old.)

Látni kell azt is, hogy szomszédaink egytől egyig igen kemény nemzettudatúak. Vezetőiknek csak olyan személyeket választanak, akik megalkuvás nélkül képviselik saját – vélt vagy valóságosnak hitt – érdekeiket. Lehet ezért haragudni, de tudomásul kell venni.

V. “Ember küzdj és bízva bízzál”!

Igen fontos, hogy tudj, akarj sokat és kitartóan küzdeni és legyen bizalmod

- a magyarban, mert tehetséges, erős nép;
- a szomszédaidban – mert közösek a gondjaink és az érdekeink;
- vértestvéreidben – akkor is, ha földrajzilag távol vannak;
- őseidben, mert segítenek, ha tiszteled őket;
- a Boldogasszonyban, mert megígérte, hogy segít.

*„még a búbanat sem él itt tovább.
Isten talán megszánna még:
Ember nincs szánni a magyart.
És már azt kérdik tőlem álmaim:
Milyen lesz magyar nélkül a világ ? “*

Babits Mihály

10. Teremtsük meg azt a hazát a Kárpát-medencében, ahol a magyarnak élnie érdemes

Híres régi történet, hogy egyszer Róma polgárai fellázadtak vezetőik ellen. A szenátus csak bajt kavart! – mondták és sztrájkba fogtak. Kivonultak egy hegyre, s azzal fenyegetőztek : nem jönnek vissza, amíg rend nem lesz !

Tanakodtak a szenátorok, mitévők legyenek, míg az egyik kiment a hegyre, s nagyjából a következő beszédet mondta.

Föllázadtak egyszer a végtagok a gyomor ellen. Nem etetjük tovább ! – határozták. Középen ül, semmit nem tesz és jobban él mint mink! Alighogy megkezdtek, rájöttek, hogy mit tettek...

Megértették a példát a rómaiak – így szól a történet – visszavonultak a Városba és nem zúgolódtak tovább a gyomor, vagyis a szenátus ellen.

Valahogy így néz ki ma a mi helyzetünk is, nekünk, szegény magyaroknak. Kivonultunk, visszavonultunk – csak hogy mi nagyobb bajban vagyunk ezután, mint valaha. Néhai miniszterelnökünk cinikusságán nehéz túltenni. Azt mondta : tetszettek volna forradalmat csinálni ! Elfelejtette, hogy mi bizony csináltunk forradalmat. Méghozzá olyat, amilyent a világ nem látott ! Egyedül mi legyőztük háborúban a vörös hadsereget. Ezzel megindítottuk a bolsevizmus lerombolását Európában. Következmenyeképpen – mint forradalmunk további két szakaszát ! – megvalósítottuk a gazdasági reformot 1968-ban és a társadalmi változást a 20. század végére. Előbb kivívtuk a világ csodálatát, majd térségünkben mink voltunk a legsikeresebbek. Az a generációnk, amelyik azt véghezvitte, nem tehet arról, hogy forradalmunk első két szakaszát : a fegyveres harcot majd a gazdasági átalakulást, a nemzetközi túlerő egyenként leverte. Forradalmunk harmadik szakaszát, a társadalmi átalakulást napjainkban is éljük, úgy húsz éve. Ám az a szellemeskedő miniszterelnök sokat tehet arról, hogy az utánnunk következő generáció hagyta ellopni azt is, ami a forradalmunkból megmaradt. Sőt : elloptak mindent ami mozdítható, s ma már lopják azt is, ami nem mozdítható.

Ha így megy ez tovább, a becsületünkéből sem marad semmi.

Mai helyzetünk megjavítására kétségkívül sok mesterember szükségeltetik. Javítgassa az egyik az adórendszert, a másik a külügyeket. Megint másik az egészségünket, sok másik az ipart, a mezőgazdaságot, a vízügyet, az energiaügyet a mindenügyet. Valódi és önjelölt mester van elég, iparkodnak is elegendő, látszik is az eredmény...

Semmit ér az egész, mert nincs mögötte valóságos terv a nemzet, a haza felemelésére. Minnél tovább várunk, annál nehezebb lesz a dolgunk, hiszen mentül mélyebbre süllyed szekerünk, annál több erőnkre lesz szükség, hogy a kátyuból kihúzzuk. Valaha volt az ezerfejű emigrációnk – ma van az ezerfejű magyar vezetés.

Sokan sürgetik az alkotmányjogi rendezést – jogosan. Csak hogy, nagy és erős nemzeti szintű elszánás nélkül abból soha semmi nem lesz, önmagában pedig a jogrendezés kevés. Kevés mert hatalom is kell a jog érvényesítéséhez, no meg közben enni is kell, tehát közben át kellene rendezni az egész országot. Kell a nagy elhatározás, mert az alkotmányjogi rendezés ugyan néhány nap alatt elintézhető, hanem a teljes jogrend helyreállítására talán egy emberöltő is kevés – *miközben az egész országot is rendbe kell tenni.* Ez utóbbi pedig el sem képzelhető a mai (jog)rendben – tehát a kettő egymást is befolyásolja és egymás függvénye is: az ország rendbetétele a jogrend rendbetételével

kezdődhet – a jogrend viszont együtt változik az országépítéssel. Ám az országépítés meg kell valósuljon a szellemben és a lélekben, de kőben és betonban is. Ekkora feladat előtt álltak Árpád honfoglalói, Sztefanosz (Szent István) országépítői, 1686 után országunk hazafias vezetői, 1848 táján Széchenyi, Kossuth, Deák és a többiek, 1921 után Horthy és Teleki, napjainkban mink – Árpád, Széchenyi és Teleki nélkül. Csak Isten örök: vele élünk, s ha most nem segít, akkor az egykor hatalmas hun-szkíta-kelta világ mai darabkáival mi is örökre elsüllyedünk.

Az 1979-es frankfurti könyvvilágkiállításon svájci kiadóm bemutatta *Ex Oriente Lux* című könyvemet. A Szabad Európa Rádió a kiállításról készült beszámolójában csak ezt a könyvet ismertette részletesen (Ötágú síp, 1979. október 20-án 20.40-kor, 21-én 9.40 és 18.40-kor, 22-én 14.40-kor). Mondanivalóm lényege, hogy a Szovjetunió hamarosan összeomlik. Fel kell készülni erre Keleten és Nyugaton, leginkább persze nekünk magyaroknak és erre letettem a magam javaslatát. Magyar történelmi összefoglalóval kezdtem, majd *“Élmény”* címmel leírtam a magyarországi helyzetet 1945 után – hiszen *minden ilyen terv csak akkor élő, ha a valóságos helyzetben gyökerezik és teljes egészében símul a multhoz.* Minden egyéb csak légvár lehet. Az *“Odüsszeia”* c. fejezetben pedig leírtam az ország átalakításának tervét. Akit az ilyesmi komolyan érdekel, annak máig ajánlom. Amit az ittkövetkező fejezetekben írok, az nem más, mint az *“Odüsszeia”* c. fejezet frissítése. Akit részletesen is érdekelnek a történelmi előzmények, összefüggések, azoknak ma is ajánlom az Acta XI/4-et. Ezúttal nem írok újabb, máig erő történelmi összefoglalót. A lényeg megtalálható az *Ex Oriente Lux*-ban és *“A magyar nemzet múltja”* c. írásomban. (Acta XIV/4) Az *“Élmény”* c. fejezethez sem lenne sok hozzáfűznivalóm. Annál több az *“Odüsszeia”*-hoz. Ime:

Mi a teendő?

Előre kell bocsátanom: ez egy tervezet. Nem a fantázia szülte, mert ezekkel a dolgokkal több mint ötven éve foglalkozom, néha kormányzati szinten. Ez a terv részint már megvalósult, hiszen több mint ötven éve sokan hallották és olvasták. Másrészt, annyira természetes, mint a fán a levél és a virág – kihajtott " magától". Ám részleges megvalósítása nem sokat ér. *Teljes megvalósításához viszont nagy elszántság, hatalom és politikai erő kell. Mivel a hatalom a néptől származik, a teljes tervvel a magyar nép elé kell állni és megvalósításához kérni kell a támogatását.* Ki kell jelenteni, hogy ez a terv legalább húsz évi kemény munkát igényel, s közben sok mindenről le kell mondani. Viszont maradéktalan megvalósítása esetén húsz év multán országunkban érdemes lessz élni. A terv végrehajtását a magyar nép ellenőrizheti, ez kiderül az alábbiakból. Csalás kizárva. Végrehajtásához csak akkor fogunk, ha a szavazásra jogosultak legalább kétharmada a kivitelezéshez a felhatalmazást megadja.

A nemzet szilárd eltökéltsége a legfőbb alkotmánybiztosíték.

Egy táltos mondta Ázsiában: elindulhatsz bármelyik ujjadon, mindég a szívedhez jutsz.

Egy másik okos ember mondta: az igazság gömbölyű; bármely irányba is indulsz, ha tisztességes vagy ugyanoda érsz. Induljunk el.

I. Alkotmányjogi rendezés

Tekintettel az ügy szokatlanságára, szerteágazó mivoltára, bonyolultságára, szükséges valamely nemzetközi jogi fórum felkérése: mondja ki az alkotmányjogi és a közjogi hiátusunk tényét az 1946. évi első törvény életbeléptetésétől a most esedékes közjogi rendezésünkig. A rendezéssel helyreáll az ősi rend: *Országunkban minden jog és tulajdon egyetlen forrása Magyarország Megszentelt Koronája.*

A rendezés részletei megtalálhatók itt a 9. fejezetben.

Bővebben kell viszont kitérjek a közjogi rendezés két legfontosabb következményére: 1) az államadósság; 2) a közigazgatási rendezés.

1) Az államadósság

Ma már senki számára sem szükséges bőven elmagyaráznom államadósságunk szerepét. Ennek dacára igen nagy talány. Az biztosan tudható, hogy nemcsak összecszerűen, hanem gazdaságunk nagyságához, erejéhez mérten is, Közép-Európában nekünk volt a legnagyobb adósságunk a múlt század utolsó évtizedében. Az egymást követő kormányok szép szavai ellenére államadósságunk máig szüntelenül nő, nagysága a közönséges földi halandó számára szinte ismeretlen, miközben a magyar állami vagyon szintén ismeretlen nagyságból, ismeretlen csekélységűre fogyott. Ebből a vagyonból létrehívott bankok mára szinte teljes mértékben idegen kezekbe kerültek. Úgyszintén a magyar ipar és a kereskedelem is. Mezőgazdaságunk tönkretétele pedig megállíthatatlannak látszik.

Az állam adóssága nőttön nő. Ma már semmire sem tellik, mindent megész az adósság. A kamatot is újabb és újabb hitelekkel tudják csak fizetni. Az adósság bizonyosan akkora, hogy már soha nem fogjuk visszafizetni – noha ma már fedezetét leköttették az Országházat és a Megszentelt Koronát is.

A kiút ma ugyanaz, mint lett volna húsz évvel ezelőtt. *Végre kell hajtani a közjogi rendezést.* Nincs az a jogi intézmény, amely ne nekünk adna igazat, ha rendeznénk viszonyainkat. Erre minden nap számos példa adódik. Brazília, Meksikó, Lengyelország – egyik se volt idegen megszállás alatt (mint mink), mindegyik maga csinálta az adósságát (nem mint minálunk), mégis mindegyiknek többet engedtek el hitelezőik, mint amennyi ma lehet a teljes adósságunk.

Mivel a mi államunk

- egész területén elvesztette nemzeti önállóságát 1944. március 19-én és
- történelmi jogfolytonosságunk is megszakadt (ezt kellene helyreállítani!) az 1946. évi első törvény életbeléptetésével,

így országunk az alkotmányjogi és a közjogi hiátus állapotában lévő, idegen katonák által megszállt ország volt, *amikor mai adósságunkat idegenek csinálták, ezért a magyar nemzet felelősséget nem tartozik érte.* Aki ma bemegy egy bankba és se nem cselekvőképes, se nem jogképes (mint államunk 1944 óta), megfelelő fedezetet adni sem képes, az nem kap hitelt. Ha ilyennek mégis adnak pénzt, akkor a kockázat azé, aki adja.

Ezért is kell az alkotmányjogi rendezés és ezért hiba – a magyar nép szempontjából – a fordulat óta hatalmon lévők azon erőlködése, hogy *a kommunisták országlását jogfolytonosnak állítsák, miközben maguk se jogfolytonosak.* A másik fontos következmény ami szükségeltetik

2) A közigazgatási rendezés

Amióta az Európai Unió tagjai vagyunk ez állandóan napirenden van, mégse történik semmi. Nyilvánvaló igazság: *minél nagyobb politikai egységek jönnek létre* (pl. Ország helyett Európa), *annál jobban megnő a társadalmi alapegységek szerepe.*

Hangsúlyozandó, hogy a társadalom legfontosabb alapegysége a család, de erről később.

A mai Magyarországon – eltekintve a család szerepének állandó, szándékos rombolásától – jól látható, hogy az erős alapegységek hiánya a fejlődés egyik legfőbb akadálya. A hatalom birtokosai máig fönntartják a bolsevista technikát: mindent egy központi kormány intéz. A hatalmi harcnak nincs is más célja, így lehet a “húsfazékhoz” kerülni. Ilymódon számunkra elhervadnak az EU valóságos előnyei: egyrészt a kormány akadékoskodik, mert mindenek előtt a saját szempontjait akarja érvényesíteni, miáltal sérülhet az EU célja is, másrészt szükségtelenül nagy bürokráciát működtet és így sem tudja áttekinteni például az elnyerhető EU pénzek egész területét és behozni nem tudja azt sem, amit lehetne. Miért? – mert mindent a “húsfazék” módján kezel és nem engedi, hogy a társadalom egészségesen működjék. Például: pályázzon mindaz, aki elvileg és gyakorlatilag érintett, s rendelkezék is az elnyert összeggel. Ezért is kell a közigazgatási rendezés. Ennek keretében a) vissza kell adni az országot a jogos tulajdonosának; b) egyszerűsíteni kell az ügyintézkedést.

a) Vissza kell adni az országot a jogos tulajdonosának

Ez a feladat ma nehezebben megvalósítható, mint lett volna a fordulat kezdetén. Akkor ugyanis, amit elvettek, még mind állami tulajdonban volt, s noha akkor sem lett volna a dolog egyszerű, de a vagyon nagy része visszadható lett volna annak, akitől elvették. (Acta XI/4, 180-183. old.) Időközben a fordulat során "magánosítás" néven furcsa dolgok történtek és új, de ál-tulajdonviszonyok alakultak. Minden esetre: az államosítás során elkövetett igazságtalanságot feltehetően csak igen csekély mértékben orvosolták, pedig a magánosításnak ez kellett volna a legfőbb célja legyen.

A rendezés két szinten kell történjen: a köztulajdon és a magántulajdon szintjén. A tulajdon eredetét tekintve a két tulajdonszint megkülönböztetésére az eredeti, tehát a kommunista állami tulajdonbavételt megelőző állapot az irányadó.

aa) A köztulajdon szintjén

A köztulajdonnak két szintje legyen: állami vagy össznépi tulajdon és közösségi tulajdon. Állami tulajdonba tartozik a levegő, a föld mélyének kincsei, azok a folyó és állóvizek, amelyek több megye területén vannak, a közutak és az országos intézmények birtokai, a vasút, a posta, a honvédség, az országos rendőrség, a honvédelem és mindezek intézményei (pl. pénzügyőrség), továbbá mindaz, amit a továbbiakban állami kezelésbe adunk.

Közösségi tulajdonos lehet a megye és a község, valamint minden más elismert közösség (egyház, szövetkezet stb.). Minden köztulajdon, ahol nem az állam a tulajdonos, a községé, vagy a közösségé. A megye tulajdonába csak azok a földfelszíni és földalatti vagyontárgyak kerülhetnek, amelyek tehát nem az állam tulajdonát képezik és megyei feladatok ellátásához elengedhetetlenek (pl. megyeháza), továbbá azok a vagyontárgyak, amelyeket a megye területén lévő községek és közösségek önszántukból a megyének átengednek. Közigazgatási szempontból községnek számít minden szervezett nagyobb település a maga közigazgatási határán belül. *Minden megye területe eredetileg kizárólag állami, községi, vagy közösségi területből áll. Az ország területén eredetileg csak állami és községi terület lehet. A földterület felett a tulajdonos rendelkezik.* Magántulajdonba csak az a földterület kerülhet, amelyet a területileg illetékes község ad, vagy elad. *Állami és községi tulajdon magántulajdonba, vagy közösségi tulajdonba csak kivételesen és szigorúan meghatározott körülmények között kerülhet.* Ősi jogon földje csak annak a magánszemélynek, vagy közösségnek lehet, aki vagy ami a község előtt igazolja, hogy egyenesági felmenője birtokolta azt a területet. Egyenesági felmenő lehet intézmény is, mint pl. valamely egyház. *Aki ezt így igazolni nem tudja, az tartozik méltányos árat fizetni az eredeti tulajdonosnak, egyenesági leszármazottnak, ezek hiányában a községnek.* *A földön lévő ingóságok, berendezések stb. esetén ugyanez az eljárás indokolt, akkor is, ha ezek a tárgyak időközben eltűntek, vagy átalakultak.* Ha a felek megegyezni nem tudnak, a vitát külön erre a célra felállított bíróság elé kell vinni. A per idejére a per tárgyának hasznosítása a község joga és kötelessége.

ab) A magántulajdon szintjén

Ide tartozik mindaz, amit a 2aa) pont nem érint. A rendezés elve itt is azonos a 2)aa) pontban leírtakkal, csakhogy itt a mai tulajdonos nem csak az állam vagy a község, hanem lehet magánszemély, vagy intézmény is. Amennyiben a felek nem tudnak megegyezni, akkor a 2aa) pontban szereplő bíróság jelölje ki a vita lezártaig a működtetőt és haszonélvezőt. (A rendezés további részleteire, esetleges megoldásokra: Acta XI/4, 180-183. old.)

Add vissza hazáját a magyarnak, akkor majd újra megszereti és ismét csodát lát a világ!

b) Az ügyintézés egyszerűsítése

A mai megyerendszer részint a trianoni országcsönkítés, részint a szentistváni országszervezés

eredménye, sőt az avarok idejére megy vissza.

A megyéknek gazdasági és politikai egységeknek kell lenniük – amint azt Szent István királyunk elrendelte – s lehetővé kell tenni számukra a nagyvonalú területi tervezést. Ehhez pedig a jelenben és méginkább a jövőben nagy területre és sok lakosra van szükség.

Az alábbi megyéket kell létrehozni: a) Veszprém megye, Győr székhellyel. Ide tartozik Moson, Sopron, Győr, Komárom, Esztergom, Vas és Veszprém a Balaton-part nélkül, továbbá Fejér - Kenese és Rácalmás vonaláig; b) Somogy megye, Kaposvár székhellyel. Ide tartozik Zala, Somogy, Baranya, Tolna, valamint a Veszprémtől és a Fejértől leszakított terület; c) Pest megye Budapest székhellyel. Ide tartozik a mai Pest megye Tass-Szolnok vonaláig és Hont; d) Csanád megye Kecskemét székhellyel. Ide tartozik a mai Pest megye déli része, Bács, Solnok déli része, Csongrád, Csanád, Bihar és Békés; e) Borsod megye Miskolc székhellyel. Ide tartozik Nógrád, Heves, Gömör, Hajdú, Szatmár, Bereg, Ugocsa, Zemplén, Abaujtona, Szabolcs és Borsod. E felsorolás természetesen úgy értendő, hogy a volt megyék mai magyarországi részei tartoznak ide.

Az országnak így lesz két északi megyéje: Győr és Borsod, *két déli megyéje:* Somogy és Csanád, továbbá egy *középső megyéje:* Pest. *Megyei jogú városa az országnak 12 lesz:* Budapest, Árpád (az új politikai főváros, lásd később), Ajka, Nagykanizsa, Dunaujváros, Baja, Salgótarján, Szeged, Tiszafüred, Debrecen, Pécs és Nyíregyháza.

Az állami ügyintézés szintjei: község, járás, megye, ország. Ezen belül legerősebb a község. Ez természetesen adódik abból a két körülményből, hogy a községben élnek a polgárok és ezek alkotják a társadalom alapegységét *a családot; másrészt ezt határozzák meg az új tulajdonviszonyok. A további szintek csak azt a feladatot látják el, amit az alsóbb szintek rájukbízna.* Még a határvédelmi feladat is megoszlik az állam és a határon lévő községek és megyék között. Természetesen adódik, hogy ebben az esetben a legmagasabbszintű összehangoló feladat az államé – de csak azért, mert a község, a járás és a megye így határozza meg (majd). A kívülről jövő kémkedés elleni védekezés se községi feladat. A rendőr is kell tudjon üldözni minden feltételezett bűnözőt bármely belső határon át. Ám nem lehet olyan hatalom, amely bárhol bármely állampolgárunk ellen, bármi módon önhatalmulag eljárhat.

Miután az ügyintézés döntő mértékben a polgárok lakhelyén, a községben történik, a mai végnélküli okoskodás okozta *ügyintéző vízfej megszűnik.*

A hatalmi ágakat szét kell választani a legszigorúbban – ami szintén az egyszerűsítés irányába hat. Nekünk ez nem nehéz, mert történelmi alkotmányunk első talpköve a Vérszeződés is ezt félreérthetetlenül felmutatja.

Jegyezzük meg, hogy az Európai Unióban ennek helye nincs. Az EU egy hatalmas, államok feletti apparátus, amelynek legitimitása nincs, mert csak kormányok hozták létre (bővebben itt a 11. fejezetben). Saját frazeológiáját se tartja tiszteletben. Már két alkalommal is megpróbáltak „alkotmányt” teremteni, de nem engedik népszavazásra. Ahol a népszavazást mégis megtartották, ott a szavazók elvetették, tehát érvénytelen a dolog – ám újra meg újra próbálkoznak a legkülönbébb trükkökkel. Csak gazdagodik ott is egy hatalmas vízfej. A kritika tilos. Még kérdezni sem szabad, hogy a vonat hová visz?

Az EU igazgatási költsége 2007-ben 6,63 milliárd Euró volt, az alkalmazottak száma 2003 óta 30 százalékkal nőtt. Az alkalmazottak száma 2006-ban 40`602 volt és ebben nem szerepelnek az „EU ügynökségek”. Az igazgatási költségek 40 százalékát már előzőleg is a fordítási költség adta. A 15 tagországban 11 nyelvet beszéltek. Az EU-jog szerint ezeket egyenlőként kell kezelni. A határozati javaslatokat, stb. mindig mind a 11 nyelven elő kell készíteni és sokszorosítani. 500 tisztviselővel és mintegy 1500 szabadfoglalkozású tolmáccsal a fordító és tárgyalási szolgálat a brüsszeli EU hivatalban olyan mértéket ölt, ami világviszonylatban egyedülálló. A 11 nyelvből 100 különféle kombináció adódik, az üléseken 30 fordító dolgozott. A bővítéssel 10 ország további 10 nyelvet hozott, a lehetséges kombinációk száma ezzel mintegy 450. Az ülésekre 100 fordító kell.

Összefoglaló.

Országunkat vissza kell adni jogos tulajdonosának a magyar nemzetnek, vagyis Magyarországnak Megszentelt Koronájának, azaz a Boldogasszonynak. (Acta X/2, XIV/2, XVII/1)

II. Az erkölcsi alap rendezése

Egy társadalom csak akkor egészséges és működőképes, ha félreérthetetlenül világosak erkölcsi alapjai. A mai Magyar Országgyűlésben jelenlévő pártok közül egyik se határozta meg saját erkölcsi alapját, vagy ha igen, akkor titokban tartja.

Amikor a 19. század végén országgyűlésünkben a sajtótörvény előkészítése folyt, Deák azt mondta: kár a sok szóért, a törvény két szóból álljon – hazudni tilos.

Lehet sokat írni és beszélni államunk erkölcsi alapjáról, de eleget soha. Az élet nyilván sokmindenre meghozza a választ és kikényszerít sok megoldást. Kétség kívül szem előtt tartandó, hogy ez az ország magyar, ami sokmindent meghatároz. (Acta XIV/4, 81-85. old.)

Ezúttal szükséges és elégséges kijelentenem, *hogy államunk erkölcsi alapját több mint ezer éven át Jézus tanításán alapuló keresztény erkölcs adja.* (Acta XIV/4, 162-165. old.) Nem is lehet másként, ha alkotmányunk ismét a történelmi. Nincs szó sorrendiségről. *Az alkotmányjogi rendezés az erkölcsi alapok rendezését is jelenti.*

*“Most lassú méreg, lassú halál emészt.
Nézd: a kevély tölgy, melyet az éjszaki
Szélvész le nem dönt, benne termő
Férgek erős gyökerit megőrlik,*

*S egy gyenge szélről földre terítettik!
Így minden ország támasza, talpköve,
A tiszta erkölcs, mely ha megvész,
Róma ledől, s rabigába görbed.”*

Berzsenyi Dániel

III. Területrendezés, úthálózat

Földi életünkhöz emberhez méltó életkörülményeket szeretnénk. Ez minden ember joga és álma. Ezért tehát *óriási építési tervet is kell teljesítsünk.* (Részletek Acta XI/4, 186-195. old.) Föl kell építenünk az ország új politikai fővárosát (Árpád néven?), s ezzel egyidőben lezárni az ország közigazgatási átalakítását (lásd megyerendszer). *Szükség van összesen hat-nyolc minisztériumra:* gazdaságügyi, építésügyi (ez a nagy építkezések után beolvadhat a gazdaságiba), mezőgazdasági és vízügyi, kultusz, igazságügyi, külügyi, honvédelmi – és a nagy átszervezés idejére szükség lehet egy közigazgatásügyi minisztériumra is.

Megyei jogú városa legyen az országnak az előbb felsorolt 12, amelyek 350-400ezer lakosú, korszerű nagyvárossá fejlesztendők. (Acta XI/4, 205. old.)

Budapest a kulturális főváros maradjon, lebontva róla a sok külvárost. Budapestnek így maradjon kb. egymillió lakosa és *Árpádnak* lehetne mintegy félmillió. (Acta XI/4, 188-189. old.) Korszerű, mintegy *350-400ezer lakosú várossá* fejlesztendő 13 város: Győr, Ajka, Nagykanizsa, Kaposvár, Dunaujváros, Salgótarján, Miskolc, Nyíregyháza, Debrecen, Tiszafüred, Kecskemét, Szeged és Baja. Ma ilyen városunk egy sincs. Mintegy egymillió fő legyen a már ma is *kulturált kisvárosokban*, ezek: Vác, Komárom, Tatabánya, Veszprém, Pápa, Sárvár, Zalaegerszeg, Dombóvár, Szekszárd, Dunaföldvár, Solt, Balassagyarmat, Hatvan, Jászberény, Cegléd, Kiskunhalas, Hódmezővásárhely, Gyula, Szentés, Karcag, Hajduszoboszló, Mátészalka, Mezőkövesd, Kazincbarcika, Ózd, Békéscsaba, Tapolca. Mintegy további félmillió ember fog lakni a megmaradó *történelmi városokban*: Esztergom, Sopron, Veszprém, Kőszeg, Székesfehérvár, Szombathely, Pécs, Eger, Szolnok, Sárospatak.

Le kell bontani kíméletlenül a többi települést. Csak az maradjon meg belőle, ami tényleg érték és szolgálja vagy a belföldi vendégjárást, vagy a mezőgazdasági és ipari termelést. (Acta XI/4, 189-

195. old.) Természetesen ez azt is jelenti, hogy a számtalan *apró nyaraló- települést* is meg kell hagyni, sőt fejleszteni kell – hiszen az mind a *vendégjárást-vendéglátást szolgálja*.

Természetesen biztosítani kell a jó vasúti, vízi és közúti közlekedést. Fel kell építeni egy valóban jó autópályát is, nagyjából a következő vonalvezetéssel: Győr-Esztergom-Miskolc-Debrecen-Szeged-Baja-Kaposvár-Zalaegerszeg-Győr. Az útfejlesztést a településfejlesztéshez kell igazítani. (Acta XI/4, 186-188. old.)

IV. Ipar, mezőgazdaság, kereskedelem, szolgáltatás

Minden szinten világossá kell tenni, hogy a cél a félelemmentes élet megteremtése (egyik fő célkitűzésünk 1956-ból), ami összhangban van a jelen dolgozta címével, tehát a magyar haza megvédése a Kárpát-medencében, ahol minden állampolgárnak tisztas léte lehet. Most ezért vállalni kell úgy húsz évnyi kemény munkát.

A termelés elsősorban a belföldi szükségletet kell kielégítse, a kereskedelem az ellátást kell biztosítsa, a szolgáltatás (például egészségügyi) az ország mindenkori teljesítőképességének a függvénye. (Acta XI/4, 180-205. old.)

V. A politikai rendszer

Az új Magyarország társadalmi rendjét is meghatározza az alkotmányjogi rendezés.

A magyar állam feje a király, hiányában a kormányzó. Ez a magyar rendszer semmivel sem kevésbé demokratikus, mint az elektorok útján választott USA elnöki, a mai angol, vagy francia rendszer. *Éppencsak a mi rendszerünknek több mint ezer éves múltja van Európa közepén és magyar.*

Az ország háza kétkamarás. (Acta XI/4, 161-179. old.)

VI. Környezet

Környezet alatt értendő a *természet és a politikai*. Ügyelni kell, hogy a természet védelme ürügyén se szolgáljon nálunk senki idegen érdekeket. Tudomásul kell venni, *hogy az ember nem tudja a természetet se átalakítani, se visszaalakítani.* A természet a Földön megy a maga rendje szerint. Az

ember legfeljebb kárt okoz, vagy az önmaga okozta kárt mérsékli. Ám klímaváltozást okozni nem tud, amint a klímaváltozás rendjét se tudja befolyásolni – bármilyen sok pénzt is keresnek ezzel a mesével egyesek, bármilyen titkolt célt is követnek ezzel egyesek.

Ausztriában a Dunán végig építették az erőműveket. Amikor ez nálunk is napirendre került, akkor az osztrákok is hozzánk jártak tüntetni ellene. Így a tervezett három helyett csak egy erőmű épült - félig, az is a szomszédot gazdagítja. Nekünk maradt az árvíz és az energia hiány. Pedig a környékről minden folyó hozzánk hozza a vizet. Ebből mi csak a szennyvizet és az árvizet ismerjük. A Duna-Tisza csatornát viszont már az avarok is megépítették. *Se a vízi energiát, se a vízi utat nem használjuk. Évszázadunk igazi nagy gondja a víz – nálunk senki még nem vette észre.*

Duna-tenger-járó hajóinkat a “fordulat” után 1 Ft-ért eladták darabját, noha technikai világcsodának számítottak és minden évben megkeresték saját árukat.

Politikai környezetünket Közép-Európában kell észrevennyük. Nemcsak azért, mert az Európai Unió látványosan megbukik. *Azért is, mert a mi érdekünk a többi közép-európai néppel közös.* Számunkra ez a valódi realitás. És nem az idegen érdekek elvtelen kiszolgálása. (Acta XI/4, 131-160. old.)

Eltételezve attól, hogy az EU valódi céljait titokban tartják, a meghirdetett világboldogítás elmaradt. A munkanélküliség nem csökkent és végül ráncszabadították történelmünk legszörnyűbb gazdasági romlását, amit az EU nem megelőzni, hanem még hatását mérsékelni is képtelen. A brüsszeli bizottság részére nemrégiben készült 17 oldalas jelentés szerint, egyedül az európai bankoknál (tehát az USA, Ausztrália és Ázsia nélkül) még mindig van 18 billió Euró (18'000 milliárd) eladhatatlan "értékpapír". Ez több mint ezen bankok vagyonának 40 %-a. Megmentésükre létrehozott alapok összértéke 2,7 billió, s ez is már teljesen kimeríti az adott országok gazdasági erejét. Ezek megmentésére kell még a mi kis megmaradt vagyunkánk.

VII. Miből és hogyan mindez?

Jogos a kérdés: miből és hogyan lehet a fenti tervet megvalósítani?

Öt, igen gazdag forrás áll(hat) a rendelkezésünkre, ezekkel kell ésszerű módon élnünk.

1) Őseink tiszteletében helyre kell állítanunk természetes kapcsolatunkat Istenünkkel, mert csakis így számíthatunk segítségükre.

2) *Ő utánunk legfontosabb szövetségeseink a tehetséges magyar nép.* Beszélni kell vele őszintén, nem szabad becsapni és el kell háritani mindent, ami egységes akaratának kialakítását akadályozza. Ez a nép még mindig csodákra képes. Legfontosabb teendőink közé tartozik ennek *a népnek a nevelése* („Egész népem fogom, nem középiskolás fokon, taní-tani“) (L.: itt 8. fejezet). Továbbá, ki kell dolgozni, meg kell határozni az egyetemes magyarság hosszú- és rövidlejárátú céljait és érdekeit (Acta XIX/1, 357. old.) és a továbbiakban mindent ebből kell levezetni.

3) *A közjogi rendezés eredményeként megszabadulunk óriási terhünktől*, miáltal a felszabaduló szellemi erőnk mellett saját gazdasági erőnkkel (azzal is, amit jogtalanul elvettek tőlünk) magunk rendelkezünk.

Aki ezt megvalósítja joggal számíthat azok segítségére, akik érdekében ez történik. Például India esetében erre közel száz évig kellett várni, de ma már látható, hogy megérte. Akkor is, ha az, aki ezt elindította, már nem látja.

4) *Ha szövetségeseinket Közép-Európában is keresünk*, akkor itt is találunk segítséget. (Acta XI/4, 121-152. old.) Sőt, a most folyó ellenségeskedést fölváltja a közös jövőbe vetett hit, ami beláthatatlan hasznos energiamennyiséget fölszabadít. Nemzeteket nem csupán a közös múlt, hanem ugyanannyira a közös jövő is tartja össze, vagyis az a remény, amely a közösség közös tervei és vállalkozásai számára a presztizst, az optimizmust és a lendületet megadja (Acta XXI/4, 121-160. old.)

5) *Ezzel egyidőben szövetségeseinkre kell leljünk gazdag vérrokonainkban Eurázsiaiban.* Az teljesen mindegy, hogy a “magyar őshazát” ki hová képzei. Bennünket ezer szál fűz Eurázsia nagy lovasműveltségű (Marx szerint “ázsiai termelési mód”) népeihez, birodalmaihoz. Látnunk kell, hogy Kína, Japán, Dél-Kórea és Malajzia vezetésével teljesen új világrend van kialakulóban. Az ott élő népek nagy többsége úgy tudja, hogy velünk testvérként együtt élt a két nagy világtenger között, az

évezredek során sok név alatt ismerté vált lovasműveltségű birodalmakban. Ezt igazolják újabban a génkutatás eredményei is.

Amennyiben egész külgazdaságunkat és külpolitikánkat ebbe az irányba visszük, akkor sorsunkat ismét az emberiség egészséges világához kötjük és elszakadunk mai, bennünket lehúzó, többnyire titkosan és féltitkosan működő erőktől. Ezek útja világméreteken is lefelé vezet! Nemcsak elérjük – úgy húsz év múltán – azt a gazdasági szintet, ami Nyugat-Európa országait ma átlagosan jellemzi, hanem az itt felvázolt új irány követésével, ismét a világ élvonalába is kerülhetünk, ahonnan úgy ezer éve folyamatosan lefelé visz az utunk.

Ezt kell megérteni, a magyar számára világossá tenni és akkor számíthatunk is rá.

Szent Pió talán ezt látta meg.

Összefoglalva.

Meg kell jól érteni: sokezer éves biológiai harcunk utolsó perceit éljük. Vagy tudunk magunknak hazát menteni Közép-Európában, vagy mindörökre eltűnünk, a – talán több mint harmincezer éves - hun világ többi apró darabkájával együtt.

11. Övezetek Európája – a kisállamok jövője

Közép-Európa dolgával törődni különösen kedvenc foglalatosságom. Itt éltek eleim, itt születtem és itt éltem életem felét. Magyarországon megérttem kapitalizmust, világháborút, szocializmust. Egyetemistaként részt vettem az 1956-os eseményekben – aminek eredményeként Európában, a régi formájában megbukott a kommunizmus. A második sorban tevékenykedtem az 1968. január 1-jén bevezetett új gazdaságirányítási rendszer létrehozásában, ami az országból való eltávozásomhoz vezetett. Így lehettem idővel a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület elnöke, ami 25 éve alakult, svájci közhasznú szervezet, és tagjai öt világrész 21 országában tevékenykednek.

Évezredekken át generációk sora született, élt és elmúlt anélkül, hogy életkörülményeikben nagyobb változást észleltek volna. Ma pedig azt tanítjuk az iskolában, hogy *állandóan készen kell állni a változásra*. Érvényes ez az élet minden területére, és az *ütem állandóan gyorsul*. A 19. század végén a Francia Tudományos Akadémia határozatban kimondta, hogy az soha repülni nem fog, ami nehezebb mint a levegő. 2005. január 14-én az európai űrszonda leszállt a Földtől 1,2 milliárd kilométer távolságban lévő Titánra, a Szaturnusz egy holdjára és onnan képet, hangot közvetít. David Southwood az európai űrkutatási szervezet (ESA) tudományos igazgatója nemzetközi sajtótájékoztatóján azt mondta, ettől a pillanattól kezdve *a tudományban mindent el kell újra olvasni, és valószínűleg mindent újra is kell fogalmazni*.

Az Egyesült Államokban megjelenő és a tudományos világban mértékadónak tekintett Science folyóirat 2000. évi novemberi számában (2000. november 10. Vol. 29. 1155-1159. old. www.sciencemag.org) a genetikai szakterület nemzetközi élvonalának 17 elismert képviselője az európai népek származásának és őseik európai betelepődése idejének felderítésére indított *kormányközi közös genetikai kutatásaik első eredményeit ismertette, aminek alapján újra kell írni egész Európa emberi történelmét. És ez még csak a kezdet – a tudományban is, Európában is*. Tempora mutantur, nos et mutamur in illis.

A kisállamok helyzete

A csendes-óceáni szigetország Vanuatu 1981-ben az Egyesült Nemzetek Szervezetének 155-ik tagja lett. Egyenjogú tag az USA, a Szovjetunió és Kína mellett. A szervezet fennállása óta, az 51 alapító államhoz csatlakozott több mint 140 állam legnagyobb részét kis- és törpeállam, mint Dzsibuti, Komora, Grenada, Dominika, St. Lucia, St. Vincen, Salamon-Szigetek, Nyugat-Samoa stb. Korábban a világszervezetbe való belépés előfeltétele volt a szervezett állami élet, úgy tűnik, mára a helyzet, mintha megfordult volna: megelőlegezik az állammá avatást. Nem is szólva arról, hogy olyan „állam” is kapott ENSZ-tagságot, amely nem létezett – gondolok a Palesztinai Felszabadító Frontra.

Könnyű igazolni a kisállamok számának növekedését. Sőt: a politika-tudomány területén egyre növekszik azon tanulmányok száma, amelynek mondanivalója: „small is beautiful” – a kicsi szép! Néhány évvel ezelőtt tanulmánykötet jelentetett meg Gerd-Klaus Kaltenbrunnen az alábbi címmel: „Lob des Kleinstaats – Vom Sinn überschaubarer Lebensräume”, magyarul: „A kis állam dicsérete – Az áttekinthető létéről értelme.” A kisállam felfedezésével (ami természetesen nem olyan új dolog, csak a nagy államok politológusai körében) kétség merül fel a nagyok hatalmát illetően, amelyet például az USA-ban a vietnámi háború idegesítő tapasztalatai táplálnak.

Stanly Hoffmann könyvet írt 1986-ban „Gulliver’s Troubles” – magyarul: Gulliver nehézségei – címmel az amerikai külpolitikáról, és a nagyhatalmakat két óriással hasonlította össze, akik valami túlszűfolt teremben próbálnak járni, miközben a törpék tömege akadályozza és a normális nagyságúak félrelökik őket, visszaütni viszont nem képesek.

Andrew Mack a „World Politics” hasábjain 1974-ben arra próbált feleletet találni, hogy „Why Big Nations lose Small Wars” – magyarul: miért veszítenek nagy népek kis háborúkat? A Szovjetunió tudományos élete persze nem ismert ilyen problémákat.

Az övezetekben való gondolkodás, amely igen gyakran az államhatárokat figyelmen kívül hagyja, egyre nagyobb teret nyer, és valamiféle fék szerepét játssza, főleg Európa olyan államaiban, ahol a centralizmusnak vannak erős hagyományai. *A nacionalizmussal ellentétes mozgásként lehet ezt*

felfogni, amely a föderalizmusban keresi a megoldást. Különlegességgént lehet az irodalomból idézni az ausztró-amerikai Leopold Kohr 1957-ben megjelent könyvét: „The Breakdown of Nations” – magyarul: a nemzetek szétválasztása, amelyben Európa kis államokra való felosztását javasolja. Ennek vagyunk tanúi napjainkban, amikor például Belgium készül kettéválni, vallon és flamand részre, vagy Csehszlovákia, amint kettévált cseh és szlovák országra, és ezt mutatja Jugoszlávia példája is.

Kezdetben az angolszászok által uralt politikatudományban, a kisállamokkal kapcsolatos kutatás során főleg a hatalmi viszonyokat és ennek kapcsán a katonai vonatkozásokat elemezték. Nagyhatalmak eltűnése és számos kisállam szívós túlélése példája alapján, ahhoz az ellentmondó megállapításhoz jutottak, hogy *a katonai hatalom és az állami függetlenség megőrzése között nincs szerves összefüggés.*

A kisállamok magatartásában talált számos állítólagos ellentmondás megmagyarázható lenne, ha figyelembe vennék az adott állam földrajzi helyzetét, mindenek előtt, a hatalom képviselőjéhez való távolságát. Például a skandináv államok külpolitikájában tapasztalható finomságokat másként meg se lehetne érteni.

A későbbiekben az érdeklődés a gazdasági vonatkozásokra terelődött; a „*kicsi*” és a „*nagy*” közti feszültség az „*erős*” és a „*gyenge*” fogalmáról egyre inkább a „*szegény*” és a „*gazdag*” viszonyára tevődött. Egyre inkább a kis államok *gazdasági függőségének* kérdése került előtérbe. Miközben a kutatók ezeket a fogalmakat cserélgették, újabb kérdések fogalmazódtak: *nem éppenséggel egy ország fejlettségi szintje, mintsem nagysága az, ami megmagyarázza az idegen piacoktól és tőkéktől való függőségét?*

A modern világgazdaság bonyolult kapcsolatrendszerében nem a „függőség” az igazi. Nem kellene tehát inkább a *kölcsönös függőség rendszeréről* beszélni? *Amit függőségnek neveznek, az nem a piac és a politika egysége közötti eltérés kifejeződése?* Gazdasági függőség esetén szabad mindjárt politikai függőséget is feltételezni? Tényleg azt mutatja-e a függőség elemzésének eredménye, hogy politikusok, polgárok magukat függő helyzetben lévőnek érzik, ahol például a nyersanyaghiányt gazdasági kapcsolatokkal kiküszöbölik és jólétben élnek?

Az utóbbi időben egyre több politikakutató úgy véli, hogy a politikai jelenségek gazdasági okokkal való megmagyarázására való törekvés fokozódása nemcsak az elmélettörténetet gazdagítja, hanem ugyanakkor egy bizonyos, de nem indokolható szellemi beszűkülést is jelent. Ugyanis a kisállam olyan szociológiai és politikai sajátosságokkal is rendelkezik, mint például az élettér áttekinthetősége, többnyire viszonylag egységes kultúrával, továbbá a politikai élet magasabb színvonalának lehetőségével, amit a politikában való nagyobb részvételi arány és a korlátozott professzionalizmus tesz lehetővé. Az egyik idevágó könyv címe: „Size and Democracy” – magyarul „Méret és demokrácia” Robert Dahl és Edward Tufte tollából. Ezekhez a témákhoz való fordulás háttérben ismét egy látszólagos ellentmondás áll, nevezetesen az a megállapítás, hogy a kisállamok népei nemigen akarnak lemondani a nemzetközi politikai szervezetekben való részvételükről, noha ők, kisállami mivoltukból következően a világrendre jelentős befolyást gyakorolni nem tudnak. Ez a gyengeségérzet, úgy látszik, a megelégedettség egyéb forrásaiból kiegyenlítődik.

A kisállamkutatók bizonytalanságáról bemutatott képet teljessé teendő említsük meg, hogy az eddig említett elbizonytalanító kérdések mellett újra és újra felmerül a gondolat, hogy a politikai elemzések egyáltalán helyesen alkalmazzák-e a „*kisállam*” fogalmát?

Először is igyekeztek a „*kicsi*” és a „*függőség*” fogalmát az államtól elkülöníteni, hogy ezzel vitássá tegyék azt, hogy a kis államok sorsa eo ipso a függőség.

Azonos „*nagyság*” mellett ugyanis, azonos fizikai adottságok esetén, mint a megművelhető föld, nyersanyag, munkaerő – államok gyakran igen eltérő mértékű teljesítményt, hatalmat és befolyást mutatnak, például a társadalmi össztermék, az egy főre jutó jövedelem, és a honvédelmi kiadások vonatkozásában.

Kis államok nem okvetlenül gyengék, nagyok nem feltétlenül erősek. A jelenben és a múltban akadnak „erős borsok”, mint Spárta, Velence, Vietnám, Svájc, és alvó óriások mint Kína, az arab világ, vagy Brazília. Kicsiség, vagy az anyaghiány nem okvetlenül akadály a gazdasági sikernek és a magas életszínvonalnak. Nyilvánvalóan csak *VISZONYLAG KIS* vagy *VISZONYLAG NAGY* államról értelmes beszélni. Aszerint, hogy mit választunk összehasonlítási alapul, ugyanaz az állam egészen eltérő képet

mutathat. India, Dél-Afrika, vagy Brazília a maga övezetében nagy és hatalmas – általánosságban azonban legfeljebb középhatalom.

A kicsiség, tehát a kevés föld, anyag, ember – általában a gazdasági cserére való utaltság magas fokát kell jelentse: a kis államok esetében a külkereskedelem részesedése a társadalmi össztermelésben az átlagnál magasabb. *Ez azonban nem okvetlenül vezet az önállóság elvesztéséhez és külső behatoláshoz.*

A kis államok érzékenysége a világgazdasági feltételek változásaira rendkívül különböző. Egyesek a többiekénél nyilván jobban értik saját kényszerkapcsolataik következményeinek kezelését. Szerkezeti okokból következő függőséget nyilván lehet rendezni a stratégia szintjén – például a külkereskedelemben a partnerek és az áruk koncentrációjának csökkentésével, készletek képzésével, a termelésben a magasértékű és keresett áruk termelésére való összpontosítással stb.

Ezzel a választékos szemléletmóddal a gazdasági függőség dolgát nyilván értelmesen lehet elemezni. Viszont kérdéses, ennek vak átvitele a *politikai kultúra* területére.

A kicsiség, bizonyos esetekben, még előnyére is válhat egy államnak, mert a világ folyamatának nehézségeiért nem lehet felelőssé tenni és dolgokat megtehet, amelyek nagyobb országok esetében a partnerek, vagy ellenfelek érzékenységét sértené. A felemelt ujj politikáját, amelyet például a semleges Svédország tudatosan követ, az USA a múlt század harmincas éveiben maga is követett, de az atomkorszakban már nem. Az érem másik oldala, hogy a kicsik a nagyok által mint értéktelenek elintézetnek, hacsak a kicsik nem tudnak valami különleges értéket, vagy zavaró tényezőt felmutatni.

Teljesen kétségessé válik *a függőségi elmélet, ha a kultúra területére vetítjük.* Noha itt is pénzről van szó, a hírek, az irodalom, a képzőművészet és a zene területén a cserének teljesen más a jellege, mint az olaj, a rizs, a textília vagy a turbina esetében. A kultúrjavak vevője mindig szellemi nyereségre tesz szert. Mozgékony kis államok a maguk nyitott hírvilágával közismerten előnyben vannak a nárcista nagyhatalmakkal szemben. Hasonlítsuk csak össze az amerikai külpolitikai híradást egy kis európai ország újságjának híryanagával.

Az elmondottak alapján, ajánlatos a kisállamok elemzése során, vizsgálódásunkat *a viszonylag hasonló csoportokra összpontosítani.* A kis államoktól el kell különíteni a törpe államokat, amelyekre a különösen nagy fizikai behatároltság mellett jellemző, hogy kapacitásukból egy sor állami feladatot teljességgel nem láthatnak el, ezért a világpolitika sarkába húzódva, csak bizonyos feladatokra vállalkoznak.

Azonban, az „igazi” kis államok között is vannak nagyon különböző példányok. Például a terület vagy a népesség nagysága szerint a Dominikai Köztársaság és Dánia, vagy Niger és Neuseeland szinte azonos. A kulturális és a gazdasági különbség ezen országok között viszont oly nagy, hogy szinte nem is lehet őket egybevetni. A világ kis államainak vezetőiben és népeiben a fejlődő- és a blokkon kívüli államokhoz való tartozás tudata nagyobb, mint az, hogy ők a kis államokhoz tartoznak. *A tudatos kisállamiság, mint a külpolitika meghatározója, úgy tűnik, hogy Nyugat-Európa magasfejlettségű kisállamaira korlátozódik.* Ezért, érthető módon, a nem gazdasági vonatkozásokra összpontosító kisállamkutatás, szinte mindig ezekre figyelt.

A kisállamokban való gondolkodásnak a társadalmi életben számos párhuzama van. A kicsiség, vagy a kisebbség nemcsak az államléptékű gondolkodás témája. Az egész emberiségnek nagy hasznára válna, ha például a színesbőrűek meggyőződnének a fajgyűlölet káros voltáról, ha a zsidóság önmaga számára feltárná a zsidóellenesség valódi gyökereit, ha mindegyik közép-európai nép rendet teremtené saját fejében és portáján, és nem akarná újra és újra az egész emberiséget háborús zűrzavarba sodorni.

Mondanivalómat azzal a figyelmeztetéssel zárom, hogy *minél nagyobb politikai egységek jönnek létre, annál inkább megnő a politikai alapegységek jelentősége.* Bizonyítékot erre eleget találunk a kisállamokkal kapcsolatos kutatásban – nemcsak Európában. Egy példát emelek ki: Franz Josef Strauss, aki a legfiatalabb miniszter volt Adenauer kormányában, az integráció előrehaladtával hazament Bajorországba. Politikai szövetségeseit és ellenfeleit is állandóan azzal riogatták, hogy ismét Bonnba jön, de a bölcs bajor otthon maradt Bajorország miniszterelnökeként és tizenöt év alatt Bajorország az NSZK legszegényebb államából a leggazdagabb lett, ahol ma legalacsonyabb a munkanélküliség és az államadósság Németország szövetséges államai között.

Meggyőződésem szerint, a gazdasági, a társadalmi és a kulturális felemelkedés útját a kisállamkutatás fogja számunkra, közép-európaiak számára feltárni. Megítélésem szerint, ma legfontosabb feladatunk működőképes gazdasági, társadalmi és kulturális alapegységek létrehozása, amely egy szűkebb területi összefogás, integráció keretében felkészülhetnek a nagyobb, talán európai méretű összefogásra. Ezt a közép-európai államszövetséget már, az először 1979-ben megjelent Ex Oriente Lux című könyvemben javasoltam. Svájci kiadóm abban az évben bemutatta a frankfurti könyv-világkiállításon. A Szabad Európa Rádió beszámolójában ezt az egy könyvet ismertette akkor részletesen.

Az teljesen biztos: erőszakkal, a hozzáértés hiányával stb. ideig-óráig halogatni lehet az alapegységek kiformalódását és ésszerű összefonódását. Akaratos ellenkezés csak kárára válik, elsősorban, az itt élő népeknek. A társadalomban működő objektív törvények viszont kikényszerítik az előrehaladást – nevezhetjük ezt isteni akaratnak is.

Előrelátással, együttműködési szándékkal az amúgy is feltartóztathatatlan folyamat egyszerűsíthető és gyorsítható.

Jelenlegi helyzetünk

Mindenek előtt szögezzük le, hogy *amióta Európa létezik, Közép-Európa soha nem volt még ennyire megosztott, és ennyire jelentéktelen a világban, mint ma.*

A társadalomtudomány területén Nobel-díjat csak közgazdák kapnak. Adnak béke Nobel-díjat is. Kapott Le Duc Tho és Kissinger – amiért Vietnámban béke lett, Tutu – amiért Dél-Afrikában megszűnt a fajüldözés, Perez és Arafat – a közel-keleti békéért stb.

Említsünk meg néhány időpontot és villantsunk fel néhány történelmi eseményt a közeli múltból. Robert Schuman 1950. május 9-én közzé tette az *európai integráció alapelvét*. Hat európai ország 1951. április 18-án egyezményt írt alá az *Európai Szén-és Acélközösségről*. Hat európai ország 1957. március 27-én *aláírta a Római Szerződést*, létrejött az *Európai Gazdasági Közösség* és az *Euratom*. Ebből a néhány, főleg gazdasági jellegű megállapodásból lett szép csendesen a 15 európai államot magába foglaló *Európai Unió, egy hatalmas, államok feletti apparátussal. Legitimitása nincs, mert csak kormányok hozták létre.* 2004. május 1-jén *csatlakozott tíz közép-európai ország* – a csatlakozási ünnepség éjjelén Vaclav Klaus cseh államfő kijelentette, a cseheknek nem biztos, hogy örülniük kell.

Tudvalévő, hogy az első világháború után megszűnt, az alig több, mint 50 éves Osztrák-Magyar Monarchia. Akkor Ausztria területileg is gyarapodott, Magyarország – az Európa közepén akkor már több mint ezer éve álló, a történelemben egyedüli apostoli királyság pedig elveszítette történelmi területe kétharmadát, lakossága felét. Az európai uniós csatlakozás után, az Európát kettéválasztó szögesdrót-határ – amit Sztálin és szövetségesei emeltek – a mai Magyarország keleti és déli határára került – drót helyett euróból és bürokráciából áll.

A fordulat óta minden magyar kormány hangoztatta, hogy Magyarország csatlakozása nem fogja hátrányosan érinteni a szomszédos országokban élő magyarokat. Máig van olyan magyar falu, amelynek közepén húzódik a nevezetes határ. A magyar rádió nyilvánossága előtt mondta el Grósz Károly, a magyar kommunisták akkori első embere, miként jöttek Magyarországra a KGB ügynökei és hozták nagy aktatáskákban a rendszerváltás forgatókönyvét. Nemrégiben az Arte televízió kétórás filmben mutatta a legutóbbi romániai példán szemléltetve, hogyan kell napjainkban „fordulatot” csinálni Európában. A film hangadói a nagy titkos szolgálatok vezető tisztviselői voltak, az akkori magyar miniszterelnök, Németh Miklós pedig személyesen mondta el, hogy az ügynökök kiképzése Magyarországon történt, és alkalmas pillanatban innen vetették be őket.

Az igazság alapja a megdönthetetlen tény. Az ezzel ellentétes állítás, vagy az igazság egy részének elhallgatása a *hazugság*, ami a keresztény erkölcs szerint *bűn*. Bűnözni lehet gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással. *Demagóg* az, aki nemlétező dolgokat, esetleg féligazságot úgy állít, mintha az valóság, netán tudomány lenne – visszaélve a másik ember tájékozatlanságával. Demagóg az is, aki az efféle dolgot úgy formálja, hogy abból az jöjjön ki, *amit a hallgatóság szívesen hall.* *Az ideológia a demagógia közeli rokona.* Emberi tulajdonság, hogy az ember, amit tesz, igazolni

akarja. Akkor is, ha hibázik. Így is születhetnek *ideológiák*. Az ember nemcsak a hatalmat akarja, hanem az erkölcsöt is a maga oldalán akarja tudni. Így teremtett az Európai Unió (EU) a 90-es években valami ideológiát, amelynek körvonalai hamar előtűntek. *Ez az ideológia az, ami ezt a szervezetet veszélyessé teszi.*

Az Ausztria elleni megtorlással hullott le az álarc első ízben erről az ideológiáról. Jogilag ez nem az EU, hanem kétoldalú megtorlás volt, amit az EU 15 kormánya közül 14 elhatározott. Csak a „Nizzai Szerződés”, amit Írország elutasított, tartalmaz egy ilyen „Lex Austria” részt – természetesen hivatalosan nem ez a neve – tehát egy új cikkelyt, amely egy olyan megtorlás lefolyását pontosan meghatározza.

Az ír elutasítás után, a nizzai megállapodást – az uniós szabályok értelmében el kellett volna vetni. Erre azonban láthatóan senki nem gondolt. Az íreket újraszavaztatták, akik erre azt mondták, hogy olcsóbb elfogadni, mint addig szavazni, amíg úgy nem szavazunk, ahogyan Brüsszelben szeretnék. Másodjára inkább megszavazták.

A Maastrichti Szerződés előírja, hogy az Euro biztonsága érdekében, a tagországok évi költségvetési hiánya nem lehet több, mint 3 %. Németország és Portugália 2001 végén ezen határhoz közeledvén, az EU Bizottság elhatározta, hogy figyelmeztetésben részesíti e két országot. Ez Németországot súlyosan érintette volna, mivel országgyűlési választás előtt állt és a vörös-zöld kormánysszövetség pont ezen a területen ígért lényeges javulást. A Bizottság döntését a pénzügyminiszterek tanácsa kell jóváhagyja. 2002 februárjában ez a tanács a portugálok ügyét fél óráig, a németekét több mint 20 órán át tárgyalta. *A portugálok kaptak figyelmeztetést, a németek nem.*

Jegyezzük itt meg, hogy az Egyesült Nemzetek Szövetsége (ENSZ) se a nemzetek, hanem a kormányok szövetsége.

Egyébként, az említett Ausztria-határozatot 2000 januárban Nizzában, titokban hozták, ami törvénytelen, az európai szerződésekben ennek semmi alapja nincs, mint úgynevezett rendhagyó intézkedés, *közjogilag (nemzetközi jogilag) érvénytelen.* Nyomatékosan ki kell jelentenem: egyáltalán, *a rendezett világhoz való visszatérés csakis azt jelentheti, hogy mindenki tiszteletben tartja a közjogot – egyremegy, hogy a Balkánon, vagy hol. Nincs más kulturált lehetőség. Az Ausztria-határozattal megszüntették a közjogot és ez világos mint a nap.* Fel kell tenni a kérdést, hogy miért? Prof. Hondrich, egy frankfurti szociológus nagyon érdekes magyarázatát adja. Szerinte, az Ausztria-határozat mélyebb értelme abban állhat, hogy valami *európai öntudat kialakítását akarják*, továbbá minden társadalom, amely válságba jut, valami *bűnbakot keres*. A bűnbak helyett *ellenségképet* is lehet mondani és az igaz, hogy az ellenségkép segít valamiféle saját öntudat kialakításában. Így alakult a NATO öntudata – a Szovjetunió ellenségképe által – ami nem valami kitalált ellenségkép volt. *Ebben az az érdekes, hogy az EU öntudata, amit éppen most keresnek, nem a tradicionális Európa értékeire épül, mint Schuman, Adenauer, Erhard, de Gaulle, vagy de Gasperi idején, hanem valami különleges módon kevert értékek mentén alakul. Ide tartozik az antifasizmus.*

Nem az antitotalitarizmus, ami az 50-es, 60-as és a 70-es évek közös nevezője volt. Az antitotalitarizmus egy demokrata számára mindenkor valami természetes beállítottság: elutasítása minden rendszernek, ami a szabadság ellen irányul. Viszont az antifasizmus Sztálin és a Komintern találmánya a 30-as évekből. Nem szabad elfelejteni! Harci jelszónak szánták és a szociáldemokraták, az úgynevezett „szociálfasiszták” ellen is bevetették.

Az úgynevezett szocialista országok is mindig az antifasizmussal operáltak. Az egy kipróbált taktika: az ellenfelet be kell mocskolni és utána mint Hitler-barátot kiközösíteni. *Ez az antifasizmus nem utasít el minden diktatúrát, mindenek előtt nem a kommunistát. És az EU ebbe az irányba mozdult!* Ugyan miért szükséges mindenkit fenyegetni, aki népszavazást akar? Ausztriát fenyegették, amikor népszavazást akartak. A cseh kormányt Brüsszélből arra intették, hogy ne akarjon népszavazást. Láttuk milyen hatást keltett a két írországi népszavazás.

Egyáltalán úgy vélem, hogy *ebben a bizonyos új EU ideológiában egy egész sor marxista kölcsönzés található.* Nem állítom, hogy a brüsszeli hivatalnokok mind marxisták. Ez nem áll. Viszont *igen sok a marxista kölcsönzés.* Lássunk néhány példát. Ismeretes, hogy a marxizmus elsőszámú alapelve a *materializmus és az istentagadás.* A materializmus szerint az anyagi az, ami az embert és a világ folyását uralja. Lényegében ez az EU alapállása is. Az EU-ban mindenek felett áll a gazdasági

érdek.

A marxizmus egy másik alapelve a *történelmi determinizmus*. Eszerint mindegy mit teszünk, a történelem megmászhatatlan úton halad a szocializmus és a kommunizmus győzelméig. Unos-untalan, pont ezeket a képeket alkalmazzák az EU-ban is. Kohl, német kancellárként szívesen beszélt a vonatról, ami elment, esetleg még fel lehet rá ugrni – aki nem ugrik, annak pechje van. *Éppen csak az nincs tisztázva, hogy hol van ennek a vonatnak a célállomása? Még vitatkozni sem szabad soha arról, hogy az EU-nak van-e alternatívája. Természetesen van.*

A 2001 nyarán elvégzett EU felmérés szerint, a megkérdezettek 78%-a nem tudta, hogy a keleti bővítés milyen célt szolgál. Az EU alkotmányáról 2005. februárban a megkérdezett spanyolok kilenctizede semmit sem tudott, de megszavazta – a szavazásra jogosultak 22%-a, amit nagy győzelemként ünnepeltek. Óvatosságból azért előre kijelentették, hogy az ügyben a parlament (tehát a kormány) fog dönteni. Ennyit a népakaratról.

Feltűnt nekem még egy rokonság, mégpedig *a nemzetek kihalását illetően. Ez tiszta marxizmus.* Leninnél pontosan meg lehet találni. A marxizmus legveszedelmesebb része a leninizmus. Lenin adta a használati utasítást. Lenin mindig azt mondta: végül eltűnik az állam, a nemzet mindenesetre. A marxizmus természetesen mindig a nemzeti önállóság (szuverenitás) ellen volt. De pontosan ezt teszi az EU-ideológia is. *Mi akkor a különbség?* De Gaulle még a nemzetek Európájáról beszélt. *Az új Európa-ideológia szerint* a nemzet alapvetően gyanús, önállóságát (szuverenitását) fel kell adja. Propaganda aláfestése a következő: *a nemzetek háborúba visznek.* Kohl, mint német kancellár, a németekkel az Eurot azzal igyekezett lenyeletni egy beszédében, hogy különben háború lesz. Ki akar, ki ellen háborúzni? Portugália támadja Spanyolországot, vagy Franciaország Angliát? Tudja minden történész, hogy az első világháború az akkori imperialista rendszer eredménye volt, ami nem azonos a nemzetállamok rendszerével. De mindegy mi volt régen: *melyik nemzet akarja ma a másikat megtámadni?* Egyszerűen mindig feltételezik, egyesek el is hiszik, mert az emberek meg vannak félemlítve. Természetesen mindenki békét akar és ha az embernek azt mondják, hogy ha a nemzetek maradnak, az háborúhoz vezet, akkor megijednek. Németország soha többé nem fogja Franciaországot megtámadni, mert se a német, se a francia hadsereg egyáltalán nincs abban a helyzetben, de mindenekelőtt azért, mert ezt senki sem akarja. Egyszerűen elképzelhetetlen.

Jegyezzük meg, hogy a „Sunday Times” nemrégiben közreadott híre szerint a francia helikopterek fele repülési tilalom alatt áll. A páncélosok egyharmada harcképtelen, mert pénzügyi okok miatt a szükséges javításokat nem tudják elvégezni, vagy a szükséges alkatrészek hiányoznak. A tengeri haderő hajóinak fele hajózásra alkalmatlan.

A magam részéről a nemzetet nem tartom valami szent tehénnek, sem az egyetlen elképzelhető elvnek. Lehet, hogy majd egyszer lesz egy *európai állam. De ma, egy ilyen államot Londontól Vlagyivosztokig, csak lázálomként ismerem.* Egy dolog azonban meglehetősen biztos: ma Európában nemzetet és demokráciát egymástól elkülöníteni nem lehet. Aki a nemzetet eltörli, önállóságát (szuverenitását) megszünteti, az egyúttal a demokráciát is lerombolja. Tény, hogy Európa legtöbb államában a demokrácia a nemzeti gondolattal született és kéz a kézben jár.

Érdekesítő olvasmány *az EU új alapokmánya. Ebben az alapokmányban nincs szó Istenről, kereszténységről, természetes jogról. Természetesen nincs szó benne magzatelhajtásról és más „divatjamúlt” dologról.*

Ehelyett ennek az okmánynak, egészen *más* központja van és ez nem más, mint a *diszkriminálás tilalmára* vonatkozó cikkely. Ez is egy ősi módszer, ami a 60-as évekre megy vissza. *A kultúrforradalom módszere*, ami viszont az olasz marxista, Gramsci találmánya. A 60-as évek óta a kultúrforradalom fegyvertárába tartozik, a kitalált, vagy valóságos diszkriminálás felfedezése, az ellene való harc, és *a diszkrimináció elleni harccal a társadalom átalakítása.* Ezért csak csodálni lehet, hogy mindez hamisíthatatlanul az alapokmányban (főleg a 21. cikkelyében) feltűnik, *ami számomra bizonyíték arra, hogy az egész milyen kezekben van.* Felsorolnak 15 diszkriminációt, amit az EU meg kell tiltson és ami ellen a minisztertanács el kell járjon. Az első és az utolsó diszkrimináció az érdekes, ami ellen harcolni kell: az első a nemek szerinti hátrányos megkülönböztetés és az utolsó a 15. a megkülönböztetés a szexuális érdeklődés szerint. Ez azért érdekes, mert itt két teljesen más dologról van szó. A *nem*, egy olyan dolog, ami mindenki számára *adottság.* A szexuális érdeklődés viszont

valami, ami teljesen szabad, ami *teljesen a szabad akarat tárgya. Nincs meghatározva, hogy melyik szexuális érdeklődés, ami még megengedett és melyik az, ami már tilos.* Egy római jogászprofesszor azt kérdi, hogy a pedofil hová tartozik, netán védeni kell, mert nem szabad diszkriminálni? Nem nehéz kitalálni, hogy ennek a cikkelynek a háttérében a homoszexualitás felértékelésére irányuló kampány áll. *A támadás éle a család ellen irányul.*

Sok minden, ami az EU-ban történik, másolata annak, ami a tagországokban zajlik. Nem mindig az EU, vagy a Bizottság az, ahol az ilyesmi születik. A kormányok többségéről van szó, s ezek a Szocialista Internacionáléban ülnek. Meggyőződésem szerint, ezek akarják a kulturális forradalmukat diadalra juttatni, amit a múlt század 60-as éveiben kezdtek. A nevezetes Ausztria ellenes szankciók idején, Párizsban az osztrák parlament elnökét kioktatta a francia kormány európai ügyekkel foglalkozó minisztere mondván, hogy Európában elvárások vannak, ami alól senki nem vonhatja ki magát. A miniszter úr, derék franciáink kormányában a Francia Kommunista Pártot képviselte. *Nagyon ügyes taktika, mert mindez a diszkriminációs cikkelyen keresztül történik, amit az átlagember nem vesz észre.* Az első ránézésre, természetesen mindenki a hátrányos megkülönböztetés ellen van. Viszont meg kell érteni, hogy harckifejezésről van szó, hogy ezáltal valamit ki kell iktatni. *Ami kiiktatandó, az nem más, mint a véleménynyilvánítás szabadsága.* Az ember nagyon hamar bajba keveredik, mert valami helytelent mond. Eszembe jut Németországban az a pap, aki a homoszexualitást nyilvánosan elítélte, s ezért bíróság elé citálták és házkutatást kellett eltűrjön. Ebben az összefüggésben kell a dolgot mérlegelni. Az egyik magyar napilap nemrégiben közölte, hogy egy budapesti bíróság, a magyar alkotmányra hivatkozva, diszkriminálás végett elítélt egy budapesti polgármestert, mert betiltott egy homoszexuális rendezvényt.

Ebben az alapokmányban van egy nagyon fontos cikkely és ez tényleg félelmet kelt. Az 52. cikkelyben nevezetesen az áll, hogy *alapvető szabadságjogok* (ilyen a véleménynyilvánítás szabadsága) *szűkíthetők, ha „szükséges” és ez az EU „célkitűzéseinek” tényleg megfelel.* Prof. Schachtschneider ezt az okmányt a 18. századbeli felvilágosodás mögé való visszatérésnek nevezi.

Az EU nem egy államszövetség és nem egy szövetségi állam, hanem egy új, történelmi példa nélküli képződmény. Méghozzá valami bürokrácia, a hatalmi ágak világos elkülönítése nélkül és demokratikus legitimitás nélkül. Ez a képződmény a marxizmustól kölcsönöz sok mindent. A marxizmustól, ami a 20. század uralkodó ideológiája volt, beárnyékolva az egész századot.

Végül felmerül az EU egész stabilitásának kérdése. Elsőként meg kell jegyezni, hogy súlyos válságban van. Korrupció miatt az egyik előző vezetőség felét hirtelen el kellett távolítani – semmiféle büntetésükről nem tudni. A válság egyik oka, az úgynevezett keleti bővítés, ami teljesen ötletszerűen történt. Finanszírozását 825 milliárd márkára becsülték és Nizzában sem sikerült rendezni, mivel a kormányok nem merték vállalni a nyilvánosságra hozatal politikai felelősségét. *Végül mindenféle „köztes” megoldást alkalmaztak.*

A 15 tagországban 11 nyelvet beszélnek. Az EU-jog szerint ezeket egyenlőként kell kezelni. A határozati javaslatokat, stb. mindig mind a 11 nyelven kell előkészíteni és sokszorosítani. 500 tisztviselővel és mintegy 1500 szabadfoglalkozású tolmáccsal a fordító és tárgyalási szolgálat a brüsszeli EU hivatalban olyan mértékeket ölt, ami világviszonylatban egyedülálló. A 11 nyelvből 100 különféle kombináció adódik, az üléseken 30 fordító dolgozott. A bővítéssel 10 ország további 10 nyelvet hoz, a lehetséges kombinációk száma ezzel mintegy 450 lehet. Az ülésekre mintegy 100 fordító kell. Az EU igazgatási költségeinek azelőtt is már 40%-át a fordítási költség adta. Franz Josef Strauss mondott egyszer valami ilyesmit: a Tízparancsolat 43 szóból áll, az Amerikai Függetlenségi Nyilatkozat 216 szóból, a Közös Piac karamella cukorka kiviteli szabályzata 40'567 szó.

Az EU válságára mi sem jellemzőbb, mint a népek növekvő ellenállása. Végül Írországból a népszavazás a Nizzai Szerződést elutasította, miáltal az a szerződés nem léphetett volna életbe. A szerződés csak akkor érvényes, ha mind a 15 országban ratifikálták. Érdemes figyelni arra, hogy erről ma már senki nem beszél. Ez történt a "Lisszaboni Szerződéssel" is. Ellenkezőleg: állandóan hivatkoznak a megállapodásokra. Mit lehet tenni? Eltántoríthatatlanul ki kell állni a demokrácia, a jog és a szabadság mellett. Egészen egyszerűen így van: nem az halt meg, akit eltemettek, hanem akit elfelejtettek. Amiért senki nem áll ki, az eltűnik. Azt sem szabad elfelejteni, hogy a történelem kereké az akció-reakció elve szerint forog. Maastricht, Amsterdam és Nizza az EU hatalmasainak küzdőtere

volt. A Le Figaro írta: „Maastricht – egy Versailles háború nélkül.” Ezek a hatalmasak megpróbálják Európát új tények elé állítani. Ez részben sikerült, például az Euroval. De már a népek is mind határozottabban reagálnak. Az EU iránti bizalom olyan gyenge, mint korábban soha, ma már nincs 50%-os. Az Euro éppoly népszerűtlen, mint mindig volt. Mindez tapasztalható leginkább Dániában és Írországban: a reakció „alulról” már itt van. Vagy említsük a görög példát.

Günter Hannich: „Der Euro – die Endlösung für Europa?” c. könyvében írja: „Németország újraegyesítésénél a német kormányra olyan nagy nyomás nehezedett, hogy a két német állam összevonása csak azon az áron volt lehetséges, hogy feladjuk a német márkát. Egy kormányirat szerint, Kohl akkori kancellár Baker amerikai külügyminiszternek azt mondta, hogy ezt a döntését a német érdek ellenében hozta. A szövetséges győztes hatalmakkal folytatott tárgyalás során, Strassbourgbán kijelentette, hogy élete legsötétebb óráit élte. Thatcher és Mitterand hihetetlen erővel és minden kompromisszum kizárásával nyomult az erős német márka és a gyűlölt Bundesbank ellen. Egy ilyen kizárólag hatalmi politikára épülő fizetésieszköz-szövetség bukásra van ítélve. Minden gazdasági megfontolás az Euro ellen szól.” (Ne feledjük: a második világháború után a németekkel még békét senki nem kötött.) *A szerző mindenki számára érthető módon kifejti, hogy az Euro gazdaságilag és politikailag katasztrófához vezet, amelynek körülményei beláthatatlanok. Jólátjékozott körökben tudni vélik, hogy a német márka nyomólapjait eddig egy svájci bankban őrizték, de nemrégiben a Deutsche Bank hazavitette.*

A svájciak – akik csak nemrégiben határoztak arról, hogy belépnek az ENSZ-be, de nem tagok a NATO-ban, az EU-ban és az Euroban sem – értik az „idők szavát”: kétoldalú szerződésekkel helyzetüket biztosítják, erősítik a kantonok helyzetét. Jól látják, hogy a mind nagyobb egységek létrejöttével, a társadalomban döntő fontosságúvá válnak az alapegységek. Egyébként a csatlakozni kívánó országok is sorra tárgyalják a csatlakozás pontjait. Eközben kinek az érdeke érvényesül és kié sérül? Mindenki jól jár? A háziasszonyok szerint az Euro bevezetése óta az élelmiszeripari termékek ára 40%-al emelkedett. Egy svájci miniszter közreadott egy nagyobb elemzést az EU-ról, ahol semmi hasznosat nem talált. Saját statisztikájukkal igazolja egyre romló gazdasági eredményeiket és bizonyítja, hogy Svájc jól teszi, hogy nem csatlakozik. Eközben egyre több európai cég Svájcba helyezi központját.

Az egész folyamatban örömdetesnek találom, hogy mégiscsak kialakulni látszik egy európai öntudat, de egy valódi európai öntudat, ami fellép a bürokrata uralom ellen. Reményt kelt, hogy az EU végül kiprovokálja azt, amit eredendően nem akart: egy olyan európai öntudatot, ami a szabadságra épül.

A fordulat óta Magyarország államadóssága állítólag háromszorosára nőtt és állítólag azóta is nő. Az előcsatlakozási időben állítólag Magyarország a rendelkezésére álló pénzkeret egy töredékét tudta csak Brüsszelből lehívni. A tagság első évében a magyarok állítólag nettó befizetők voltak. A csatlakozás vesztesei állítólag a nemzetgazdaság gerincét alkotó földművesek, valamint a kis- és középvállalkozók.

Eközben alkotmányt készítettek Európának – anélkül, hogy bárki tisztázta volna ezen alkotmány – vagy szerződés? – ki tudja? – viszonyát a tagállamok nemzeti alkotmányával. Miközben már pezsgővel koccintgatott a százötven szakértő, még a csatlakozás előtt álló országokból is, valaki rájött, hogy a szövegből kimaradt, az Európát kétezre éve meghatározó kereszténység. Ezen már segíteni nem lehet. Az egyik komisszárválasztás után, a kereszténypárti olasz jelölt a sajtóban sajnálkozott amiatt, hogy kibuktatását egy pedofil európaképviselő szervezte.

No de más nem maradt ki ebből az alkotmányból? Mit hozott Európába, például a lovasműveltség? Ma már a nők se a gyalogos népek tógájában, hanem a lovasok nadrágjában és fehérneműjében járnak. A nagyállattartók hozták a fejlett földművelést, az állattenyésztési termékeket, a fűszerekkel gazdag konyhát, a fémművességet, az országgyűlést. A régi török nyelvből éppen Prágában fordított ösgesztá, a Tarih-i Üngürüş-ben nincsen szkíta, kelta, hun, török, avar, magyar, tatár – csak az üngürüşzők népe. Nekünk közép-európaiaknak van a legtöbb, sok évszázados tapasztalatunk a távoli országból szervezett központosított diktatúrával. Nem lenne szabad elfelejtenünk azt sem, hogy hol állnak több mint ezer éve, az első egységes keresztény államok. Ezért adtam fent említett könyvemnek ezt a címet már 1979-ben: Ex Oriente Lux.

Miközben az európai történelemkönyveket lassacskán azért átírják, idézzünk néhány sort Johannes Stumpf „Eidgenössische Chronik”-jából; 1577-ből (5. könyv): „Tehát a magyarok szolgáltatottak okot a kolostor és a falu megerősítésére. Ez az igazi kezdete Szent Gallen városának, ami addig csak egy falu volt. A magyarok támadásukkal nemcsak Szent Gallent kényszerítették, hogy várossá alakuljon, hanem sok más német várost is.”*

Quo vadis Európa – Közép-Európa?

Régóta tapasztalom, hogy összejöveleteken igen hamar ellentétes – hogy ne mondjam ellenséges – táborok alakulnak pillanatok alatt, szinte kizárólag, vagy igen gyakran azért, mert ugyanannak a szónak, vagy gondolatsornak más és más értelmet tulajdonítunk. Mondok egy példát: két ember mondja, hogy Marx Károly szocialista volt. Igen ám, de az egyik eközben azt gondolja, hogy „a mi nagyszerű szocialista elméletünk megalkotója”, a másik meg azt gondolja, hogy „legyen neki a föld nehéz”.

Tisztázzuk tehát, *Európa és Közép-Európa fogalmát*. Mérhetetlenül nehéz vállalkozás.

Aki a világ bármely újságát olvassa, tapasztalhatja e két fogalom – Európa és Közép-Európa – legvadabb keverését. Aki Közép-Európából Nyugatra utazik, az tudja, hogy Európa keleti határa Goricánál, Hegyeshalomnál, Dévénynél, Stettinnél (Szczecinnél) van. Aki Nyugat-Európában él, sokáig azt gondolta, hogy Európa az Európai Gazdasági Közösséggel azonos. A NATO-nak is lehet ehhez valami köze, de például Franciaország nem mindig tagja a NATO-nak, viszont az USA és Kanada igen. Sokan csak mosolyognak azon, hogy a bécsiek azt hiszik, ők Nyugat-Európában, a prágaiak Kelet-Európában vannak. Ne keverjük ide Közép-Kelet-Európát és a többi badarságot, valamint mindezek bővítésére és összevonására vonatkozó zagyvaságot. Ötven évi céltudatos tanulmányozás után sem tudok egyetlen értékes szakmunkáról, amely akárcsak felvázolná a gazdaságilag és politikailag egységes Európát.

Európa jelenlegi állapotában szellemileg három fő részre oszlik. Keleti fele a cári Oroszország utódjában integrálódik gazdaságilag és politikailag egy sor ázsiai országgal. Nyugat-Európa, elsősorban az Európai Gazdasági Közösségben és az Európai Szabadkereskedelmi Társulásban, továbbá részint szigorúbb, részint pedig tágabb értelemben a NATO-ban szerveződött. Ami kettőjük között, szinte a levegőben lóg, az lenne, körülbelül, Közép-Európa. Ezen a földrajzi és politikai területen élünk mink, közép-európaiak, ami meghatározza jelenünket, és jövőnket is ebben a közegben kell felépítsük.

Tudvalévő, hogy a múlt és méginkább a jelen hordozza méhében az eljövendőt. Ha tehát a jövőt illetően bármilyen tervet készítünk, sikerében csak akkor lehetünk biztosak, ha *történelmi múltunkra építkezünk és jelen állapotunkkal szépítés nélkül számot vetünk*. Ajánlom, hogy kizárólag a magunk számára, egyezzünk meg abban, hogy Európa az a világrész, amelyet a földrajztudomány meghatároz. Eszerint Európa az Egyesült Királyságtól az Urálig és Norvégia legészakibb pontjától Krétáig terjed. Szabad legyen megjegyeznem, hogy az Urál hegység és az Urál folyó, mint világrészünk határa – aránylag új fogalom (14. század).

Nehezebb a dolgunk Közép-Európával. Hol van Közép-Európa – ha történetesen Európánkat Észak- és Dél-Európára osztjuk?

Célunkhoz közelebb visz, ha Közép-Európa meghatározásához a történelem és a műveltség oldaláról közelítünk. A történelem létrehozott egy Nyugat-Európát, amelynek határai nagyjából egyeznek az Európai Gazdasági Közösség és az akkori NATO határaival. Létrejött egy Kelet-Európa is – amelynek határai nagyjából egyeznek a volt Szovjetunió határaival. A történelmileg kialakult Nyugat-Európa és az ugyancsak történelmileg kialakult Kelet-Európa közé eső területet nevezhetjük Közép-Európának. *A Kelet és a Nyugat közötti határ pontosabb meghatározásához hívhatjuk*

* „Aso habend die Vngarn dem Closter vnd fläcken St. Gallen ursach geben sich zu beuestigen. Vnd ist das der rechte anfang der statt St. Gallen, die hieour nun ein dorff oder fläck was... Vie Ungarn aber habend nit allein dieser statt St. Gallen sondern vilen anderen Stetten Teütscher landen mit jrem überfal ursach geben sich ze beuestigen vnd ze uersorgen.”

segítségül a műveltséget: ez a határ nagyjából megegyezik a keleti és a nyugati kereszténység érintkezési vonalával. Ez nem valamiféle árok, vagy újabb kulturális vasfüggöny, hanem történelmi valóság, amelynek számottevő történelmi előzményei és máig élő következményei vannak – ezek túlhangsúlyozása nem kevésbé veszélyes, mint elbagatellizálása. Ezek szerint a Nyugathoz – esetünkben Közép-Európához – soroljuk Finnországot, a balti államokat, Lengyelországot, Csehországot, Szlovákiát, Magyarországot, Romániát a Kárpátokon innen, Kárpát-Ukrajnát és a Balkán egy részét. Közép-Európához vehetjük még a Balkán többi részét is Ciprussal és Törökországgal, sőt a Kaukázus vidékéről Georgiát (Grúziát) és Örményországot azzal a megjegyzéssel, hogy a Római Birodalomnak is ott volt a határa. Egyúttal hangsúlyozni kívánom, hogy el kell ismerni minden nép saját házához való jogát.

Eszem ágában sincs azt állítani, hogy ez valamilyen szempontból egységes terület, de három tényt felsorolok:

1. ezt a Közép-Európát sem a képzelet, sem a politikai adok-veszek szülte, hanem napjaink

valósága;

2. az egy főre jutó társadalmi össztermék szóródása ezen országok esetében százalékosan mérve nem nagyobb, mint a volt Európai Gazdasági Közösség országaiban;
3. ebben a Közép-Európában a népek többsége egymásnak etnikai, vagy nyelvi rokona. Az említett genetikusok szerint, a magyarok genetikai képe nem tér el lényegesen szomszédai genetikai képétől. A legrégebb európai gén 40-35000 éves. Középpontja és legnagyobb mai gyakorisága a Kárpát-medence, Nyugat-Európából szinte teljesen hiányzik.

Ennek a térségnek az új Európába való beigazítása óriási nehézségekkel jár, s mint említettem, a kivitelezésre egyetlen használható terv sincs. Jó ez nekünk?

A szakértők körében viszont egyetértés van az alábbiakban:

- I. a mai európai intézmények elavultak, a mechanizmus túlbürokratizált, a korszerűsítést illetően nincs használható terv;
- II. a ma fennálló nehézségekre számítottak, de ma már tudják, hogy a húr tovább nem feszíthető, mert a vége szakadás;
- III. való igaz, hogy ebből a szempontból újabb államok felvétele pusztán politikai elhatározás kérdése, hiszen mondható az is, hogy a bennlévőknek ennél rosszabb dolguk már nem lehet. Ebben az összefüggésben azonban felmerül a kérdés: kinek jó az, ha veszélybe hozzák azt is, amit már elértek? – s végül a közösség széthullhat, mert már nem integrál, hanem ellentétei szétfeszítik;
- IV. mivel a kisállamok – Közép-Európában csak ilyenek vannak – *jövője az övezeti összefogásban* (integrációban) keresendő, egyetemlegesen ajánlják *az övezeti összefogást. Kisebb övezetekben, mint például Nyugat-Európa, Kelet-Európa, Közép-Európa a területi összefogás jól gyakorolható, és később napirendre kerülhet ezen övezetek összefogása is.* Így alakul most Kanada, Mekszikó és az USA összefonódása NAFTA néven. Tehát, ne egyesüljünk és szétessünk, hanem előbb legyen kisebb területi összefogás – ez után legyen a cél a Nagy Európa. Így megtakaríthatunk egy olyan történelmi fázist, ami sokunk számára ismét fájdalmas lehet.

Hangsúlyozom: a fenti négy pontot illetően a *szakértők* – Európában és a tengeren túl, a katonák, a közgazdák, a filozófusok stb. – *körében igen nagy egyetértés van.* Nyugat-Európáért mi ne aggódjunk: néhány ország létrehozta az új pénzügyi szövetséget, ezzel ők, a maguk dolgát hosszú távon rendezték. Tehát, *nem spekulatív alapon, hanem a tényhelyzet ismeretében arra a következtetésre jutunk, hogy nekünk a közép-európai együttműködésben kell keresnünk jövőnket*, miközben vigyázó szemünket Nyugat-Európán tartjuk. Így közelebb – úgy hamarabb. Ha most, néhány év alatt – tegyük fel a lehetetlent – az Európai Unió biztosan nem egyenrangú! tagja lennénk, sőt, saját bajainknak legalább egy részét orvosolni tudnánk, akkor Európába biztosan csak mint menekült szegénylegények kerülhetünk, és ott bennünket ennek megfelelően fogadnak. Ki vázolta fel ennek, akárcsak a főbb vonalait kellő alapossággal bármely közép-európai, vagy európai országban, vagy nemzetközi szervezetben? Nyílt titok, hogy német részről csak Lengyelország és Csehország NATO tagsága érdekes, mert így Németország sehol sem érintkezik közvetlenül az ősi ellenséggel. Nem kívánom dramatizálni, de az, ami ma a Balkánon folyik, az önmagáért beszél. Egy összefüggést azért kiemelek: az ENSZ, a NATO és az Európai Unió teljes filozófiai diszharmóniáját, ami a megoldási törekvések sikertelenségében jut teljes nagyságában kifejeződésre. A példákban bizonyára ennyi elég.

Ebben a helyzetben nincs más választásunk, mint a közép-európai összefogás. Nem az a kérdés, hogy ez bárki számára mennyire kecses, mennyire „reális”: hosszú távon nincs más út. *Ez nem a maximum, hanem az optimum.* A közép-európai rendezés bonyolult feladat. A majdani egységes Európához az út biztosan *a nemzetek Európáján, azon túl pedig az övezetek Európáján át vezet.*

Számunkra – közép-európaiak számára – óriási előnyökkel járna, ha társadalmi kezdeményezésként, de némi hivatalos támogatással, kezdeményeznénk a Közép-Európai Államszövetség létrehozását. Nem gondolom, hogy ezzel egycsapásra megszűnnének az övezet gondjai, de a körülmények megváltozása kedvező külső körülményeket teremtené a bajok orvoslására. Ebben a tárgyban először 1979-ben megjelent könyvemben jeleztem, hogy a Szovjetunió rövidesen szétesik és térségünkben politikai légüres tér keletkezik. Erre a helyzetre, vitaalapként letettem egy

magyar és egy Közép-Európa tervet. *Szabad legyen a Közép-Európa terv lényegét röviden ismertetnem.*

A Közép-Európai Államszövetséget független államok szabad elhatározással hozzák létre azzal a további céllal, hogy a területet egy szövetségi államba ötvözzék. A résztvevő államokat főttebb felsoroltam. Ezeket fel kellene kérni csatlakozásra azzal, hogy bizonyos határidőn belül csatlakozásukat illetően véglegesen nyilatkozzanak, mert „nem” esetén felvételüket csak jóval később tárgyaljuk. A központi szervek hivatalos- és munkanyelve az angol. Az Államszövetség semleges külpolitikát folytat, mint Svájc, de fegyveres erőit leszereli és csakis könnyű fegyverzetű, belső rendfenntartó alakulatokat működtethet. Az Államszövetség belső államhatárainak dolgát az érintett államok maguk rendezik. A külső határokat az ENSZ keretében kell véglegesíteni, az ENSZ garantálja és Európán kívüli katonai erőkkel őrizteti és ellenőrzi, miként a környező államok haderejének mélységben való tagozódását is e határok körül. Ezzel megoldódnék Európa mindenféle biztonsági kérdése és az amerikaiak is hazavonulhatnának. Az ily módon felszabaduló összegek az ENSZ keretében, az Államszövetség rendelkezésére bocsátandók. Ugyanígy, az Államszövetségből származó adósságtörlesztés és a vonatkozó kamatok összege. Ebben az övezetben kellene magánosítani, nemzetközi cégeket létrehozni, népünnepélyeket, sportrendezvényeket szervezni, fel kellene építeni a közös fővárost és Görögországban kellene minden négy évben a nyári Olympiát rendezni. Ne feledjük: *az államokat nemcsak a fegyver, hanem a jó szövetségi rendszer is megvédi.* Népeket, nemzeteket nem csupán a közös múlt, hanem ugyanannyira a közös jövő is összetartja, vagyis az a perspektíva, amely a közösség közös tervei és vállalkozásai számára a presztízst, az optimizmust és a lendületet megadja.

Alapos gazdasági elemzés kimutatja, hogy huszonöt év alatt a Közép-Európai Államszövetség átlaga elérheti azt a gazdasági szintet, amin ma Nyugat-Európa fejlett országai élnek. Ez megérné valamennyiünk erőfeszítését. Annál is inkább, mert számunkra – közép-európaiak számára – *nincs más út, ami közös felemelkedésünkhöz vezet.*

A közép-európai rendezés a nagyhatalmak feladata, de mindenekelőtt a közép-európai népek érdeke. Elsősorban ezen népek kell leszámoljanak ezerféle történelmi babonájukkal, s kell megtalálják egymás kezét Helsinkitől Ankaráig, sőt Tbilisziig. Aki kételkedik ezen ügy sikerében, az gondoljon arra, hogy a nyugat-európai egység megteremtésének az útjában sem álltak semmivel sem kisebb akadályok, s amely népek ezt az egységet mégis megvalósítják, semmivel sem különbek, mint a közép-európaiak. Közép-Európa népeinek is módjában áll, hogy a gyűlölség keserű kenyeré helyett, az őszinte barátság kalácsát egyék! De tudniuk kell, hogy senki sem tesz értük semmit anélkül, hogy közben saját érdekét ne képviselné, hogy az emberiséget nemcsak a nyílt háború fenyegeti, hanem az erőszak is, amely annyi formában gyötri, méltóságától és jogaitól megfosztja, testileg és lelkileg kisajátítja, s rabszolgává alacsonyítja az embert. Nem azok szolgálják a béke ügyét, akik jóhiszeműen rábízzák magukat az erőszak hordozóinak jóindulatára, hanem azok, akik megvesztegethetetlenül, hajlíthatatlanul és fáradhatatlanul védelmezik az üldözöttek, elnyomottak és halálra szántak jogait.

Nyilvánosságra került 2009-ben az „EUROGENDFOR” (European Gendarmerie Force) alapító irata. Ez egy szigorúan titkos, 3000 főnyi alakulat, parancsnoksága Olaszországban van. Az alapító okirat 4. §-a szerint feladata: „A lakosság és a vagyon védelme, a közrend fenntartása nyugtalanság esetén.”

Az új európai alkotmány alapján ezek a katonák a tagországokban rendet tehetnek anélkül, hogy bármely ország mint beavatkozó szerepelne. Ebben az esetben az adott ország belső alkotmányos rendje, amennyire csak lehet, hatályon kívül marad.

12. Végkövetkeztetés. A jövő Európája

Svájci kiadóm a Frankfurteri Könyvkiállításon bemutatta 1979-ben az Ex Oriente Lux című könyvemet (Acta XI/4). Olvashatták azóta is sokszázan, akkoriban hátizsákszám csempészték Magyarországra, az Országos Széchenyi Könyvtár levélben kért példányt - a titkos tár számára. A Szabad Európa Rádió többször ismertette.

Mondanivalóm lényege volt, hogy a Szovjetunió hamarosan összeomlik és erre fel kell készülni, és letettem erre egy európai és egy magyar tervet. Javasoltam az akkori Nyugat-Európa kibővítését és a nyugati valamint a keleti fele közé a Közép-Európai Államszövetség kialakítását.

Hasonló című előadások tucatját tartottam az elmúlt 40 év alatt - természetesen minden látható eredmény nélkül. Szinte minden előadásomon előjött a kérdés: tervemnek mi a realitása? Ez alatt nyilván azt kell érteni, hogy egyéb tervek megvalósításán óriási erők működnek és a világ láthatóan afelé megy. Válaszom ma sem más, mint úgy negyven éve: nem az a realitás, ami felé láthatóan haladunk - ez ma már nyilvánvaló. A világ közvéleménye abban a veszélyben van, hogy egyoldalúan lesz a történetek és a teendők felől tájékoztatva. A legyőzöttek sajtó és sajtószabadság tekintetében is a legyőzöttség állapotában vannak, különösen a második világháború lezajlása óta, mióta az újfajta demokrácia furcsa és paradox erkölce szerint lehet az ellentétes vélemény képviselőit erkölcsileg és anyagilag tönkretenni, bebörtönözni és lehetett felakasztatni.

"A Nagy Csalás - a világ pénzügyével" című előadásommal (www.zmte.org/magyar/eszme-csere/tortenelem) 2005 óta járom a világot. Mostanában csak két ember keresett meg azzal a gondolattal, hogy - íme, érik a gyümölcs...Meg kellett mondjam, hogy ez csak az előjáték, az első felvonás is még előttünk áll, de a nagy rendezők már készen állnak a teljes előadásra.

Meg kellene fogadni javaslatomat a közép-európai rendezésre.

Az európai tragédia önálló és zárt, önmagában lejátszódó tragédia, amely nem szerves része és tartozéka egy úgynevezett világpolitikai rendszernek, hanem csak az utolsó felvonásaiban keletkezett érintkezési pontjai vannak vele. Minden "világpolitikai hivatkozás" önigazoló mosakodást jelent csupán azok részéről, akik személyes ostobaságaikat akarják világerők kényszerítő hatalmával elburkolni. Az, ami Európában annakidején elindult, belső európai ügy volt, és belső európai ügynek kellett volna maradnia. Az európai tragédiában úgynevezett világpolitikai elem Amerika szerepe csupán, ez pedig nem szerves és szükségképi elem, hanem egy szomorú esetlegesség, amit csak egy kis amerikai érdekcsoport természetellenes törekvése idézett elő, mind Amerika, mind Európa szempontjából fölöslegesen, logikátlanul és megbocsájthatatlanul. Nem történelmi erők megnyilvánulásáról és világösszefüggésekről van tehát szó, hanem csupán arról, hogy Európával szemben egy történelmi bűntény történt. A "világpolitikai keret"-ből ennyi tartozik csupán az európai tragédiához akármennyire is döntő ennek a jelentősége.

A világgazdasági rugók szerepe az európai ember nagy tragédiájában egyszerűen annyit jelent, hogy másfél évszázad alatt észrevétlenül egy megdöbbenő átalakulás történt az emberiség kollektív értelemben vett életében. A közgazdaság - a kereskedelem, a termelés és a pénz - az emberi élettevékenység egyik, egyáltalán nem legfontosabb s az emberi rendeltetést meg sem közelítő járulékából, az embert szolgálni hivatott egyik intézményből az ember urává lett. Ma már nem azért van a termelés és a kereskedelem, hogy az ember szükségleteinek kielégítéséről gondoskodják, hanem az emberiség van azért, hogy a nagyipar és a világkereskedelem a maga öncélú életét élhesse. Egyszerűen az ipar és a kereskedelem alattvalóivá és jobbágyaivá váltunk és sorsunk, életünk, háborúink és pusztulásunk meghatározója ez a két rettentővé növekedett emberfaló szörnyeteg lett. Egykor királyok uralkodtak rajtunk, ma kalmárok lettek az uraink.

Úgy érezzük - és egyre többen vagyunk, akik úgy érezzük -, hogy ennek a földrésznek, ha a jelen válságán győzedelmeskedni akar, a lényegét újra kell felfedeznie, miután a renaissance-től elindulva és egészen liberális bomlásig elbarangolva, elvesztette azt. A kontinentális köteléket szaggató individuális merészség mai nyomorúságának egyetlen még rendelkezésre álló gyógyszere a visszatérés volna a világrészt egybezáró egyetlen közös és azonos lényeghez, egy, az egész Európát összemarkoló, egységes szellemet sugárzó egyházhoz, ahonnan oly türelmetlenül emancipált bennünket szabadságvágyunk az uratlanság és egyben a védtelenség vadonába.

Mert nincs többé védője Európában az üldözötnak és szorongatottnak, a jognak és az igazságnak, és a védtelenség tehetetlen imádkozása az akár zsúfolt templomok kétségbeesett légkörében sem segíthet, hiszen az imádság csak mint egy totális szervezettség része jelent konkrét és életmentő és gondviselő erőt, nem mint szorongatott emberek millióinak egyéni tette, hanem mint állandó és közös és mindenkinek parancsoló és az egész, az egyetemes életet szabályozó magatartás, amely az egyes lázadók, az egyes vakmerők, az egyes támadók helyett magát a lázadást, magát a vakmerőséget, magát a támadást tartja féken, sorolja bűnné, úgy, mint egykor tette.

Ez a felfogás nemcsak logikus, hanem célszerű is. Az egység, kifelé is, befelé is: erő. És az erő az egyetlen dolog, ami fékezni képes a támadókedvet, a lázadást, a háborút. Elkövethetnek akármit az őszinte, vagy hazug békeapostolok, Európa belső aránya és egysége az egyetlen, ami megvalósítani képes a világrésznek és emberének a biztonságát és elűzni képes a fenyegetés árnyait. S a világrész ereje és egysége az örök európai lényeg terhes, esetleg kényelmetlen, esetleg ellenszenves, de megnyugtató és védelmező uralma: a kereszténységnek, mint uralkodó szellemi tényezőnek a helyreállítása. S minél hamarabb ismeri ezt be az európai ember, annál jobb lesz világrészünkre nézve.

A keresztény egyház, mint földi intézmény par excellence tömegeket kezelő, fékező és irányító szervezet, amelynek ezen a téren másfélezer éves tapasztalatai vannak és másfélezer éves kitűnően bevált intézményrendszere is van hozzá. A tömegben és a tömegesedésben jelentkező félelmetes problémának a megoldására tehát a legkiválóbb mód és lehetőség az egyház visszahelyezése volna a

világrész szellemi életének középpontjába, a vallás komplexumától egészségtelenül és életveszélyesen messzesodródott európai társadalom visszaterelése a regionális vonatkozások és regionális fegyelem felé, nemcsak azért, mert mindennemű politikai egységtörekvésnek csak akkor lehet esélye, ha előbb egy szellemi és világnézeti egység jön létre a jelenlegi zürzavar helyén, hanem azért is, mert a bestialitás egyre megdöbbentőbb méreteket ölt, s a világi törvények és rendfenntartás teljes csődje rohamosan közeledik. S ezt már régen be kellett volna látniuk a döntések kisebb-nagyobb urainak. Nem vitás: az egyház is ismét meg kell újuljon ahhoz, hogy ezt a feladatát elláthassa. Ennek részletei szétfeszítenék ezen írás kereteit.

Az új világ hamarosan átlépte a Rajnát és hatvan évi küzdelem után, a 19. század derekán vívta meg utolsó csatáját a régivel. Az összecsapás véres és általános a világrész egész területén, sőt Magyarországon egy nagyarányú háború méreteit öltötte, amelyben Kossuth Lajos magyarjai 200'000 katonával meneteltek a világrész forradalmár nagyapáinak forradalmár unokái élén.

Negyvennyolc a személyes, a gazdasági és a politikai szabadság eszméinek utolsó hadjárata a kiváltságok középkori szövevényével szemben, a Liberté és az Égalité forró és forrongó reneszánsza, amelyből egy évszázad számára bontakozott ki a nagy vezérgondolat, a szabadság, az egyenlőség és a haladás komponenciáját, gyakorlatát s politikai biztosítékait magábafoglaló és kimunkáló szintézis: a liberalizmus.

Az egyenlőség fogalmának mint követelménynek, van egy bizonyos antiliberális, sőt diktatórikus tartalma, egy bizonyos zsarnoki vonása. A benne megnyilatkozó attitűd uralmi attitűd: a közösség uralma az egyén felett. Az egyenlőség ugyanis szabályozás eredményeképpen létrejövő és csak szabályozással biztosítható természetellenes állapot, amely csak korlátozás és kényszer által tartható fenn. Viszont éppen a szabadság-elv az, amely gyakorlatilag is, elvileg is kizár minden olyan lehetőséget, ami a korlátozás és kényszer eszközeinek alkalmazását s így az emberi egyenlőség egyensúlyi állapotát fenntarthatná.

A szabadság és egyenlőség követelményeinek egyetlen rendszerbe való összemarkolása, tehát alapjában véve a szabadság és a rabság egyidejű követelésének paradoxonát jelentette, s ezen a tragikus szembenálláson a liberalizmus világrendjében segíteni nem lehet.

A liberalizmus története folyamán történtek ugyan tiszteletreméltó kísérletek egy úgynevezett mérsékelt liberalizmus létrehozására, főleg annak a nemzedéknek a részéről, amely a szabadságelv és az egyenlőségelv ellentétében két erő egymást szabályozó és egyensúlyban tartó komponenciáját szemlélte, ezek a kísérletek azonban sikerteleneknek bizonyultak. S ez másként nem is történhetett. Mérsékelt liberalizmus, korlátozott szabadság nincs, és a dolog természete szerint nem is lehet, hisz ami korlátozott, az már eo ipso nem szabad. A liberalizmus két fő eleme ezek szerint - amint ez korunk borzalmas katasztrófájában oly megdöbbentő élességgel bizonyult - az utolsó száz év alatt annyiszor eldeklamált "szabadság és egyenlőség" nem egymást szabályozó, hanem egymást kizáró ellentétben vannak egymással s ez az összeférhetetlenségi helyzet a 20. századba érkezve az elviselhetetlenségig fokozódva, a két erő egymásnak rontott.

Míg a radikális szocializmus Európának csak egy-egy pontján jelentős és általában inkább földalatti mozgalmakban élt és készült, mint Ötödik Hadoszlop a Szovjet világhatalmi terveinek támogatására, és csak Oroszországban jutott győzelemhez a második világháborúig, addig a másik, a "szociáldemokrácia" néven ismertté vált forma csakhamar elterjedt minden európai államban, s bár annak is van egy radikálisabb, forradalmi szárnya, mégis - legalább egyenlőre - elfogadja a liberális állam tényét és a harc parlamentális formájára térve át, a többségi akarat demokratikus elve alapján igyekszik a szabadság-elv primátusát az egyenlőség-elv primátusával felváltani, s az államot a kapitalizmustól elhódítani. Ami a világ toleranciáját ennek a formának a számára biztosítja, az a többségi elvnek az elfogadása. Sőt, a "demokrata" elnevezés megszerzi neki még a tömegemberek szimpátiáját is, akik ebben a tisztázatlan belső tartalmú szóban megváltásuk kényelmes lehetőségét üdvözik saját alsóbbrendűségük irritáló tudata alól.

A vezetés: saját álláspont érvényesítése. A vezetettség: idegen álláspont elfogadása. Az elsőben kisebb, vagy nagyobb mértékben benne bujkál a hatalom fogalma, a másodikban alárendelés van és engedelmisséget involvál. Egy idegen álláspont elfogadása bekövetkezik belátás alapján és bekövetkezik bizalom alapján. Viszont, a bizalom a vezetők iránt soha sem volt teljes az emberiség

története során a múltban sem, olyan katasztrófális hiánya ennek azomban, mint ma, még soha sem volt. A tragikus tévedés az, hogy az egyenlőség nem tény, hanem csak követelmény, s a tömeg nincs tisztában a kettő közötti óriási különbséggel.

Ezzel magyarázható az a tévedés is, ami által Európa népeinek egy része - de már csak egy része! - hagyja magát vezetni, pontosabban: félrevezetni. De meddig?

Egy európai gazdasági közösségnek valaha még ígérték a nemzetek Európáját. Hol tartunk ettől ma!? Az EU pénz bevezetésével a közösség kétfelé vált. Az egyhangú szavazás a múlté - eljutottunk a többségi szavazásig. A "Lisszaboni Szerződés"-nek nevezett valami, érvényessége óta, a döntéshozók köre leszűkült az államfők és a miniszterelnökök körére, akikhez csatlakozik az EU elnöke, miniszterelnöke és külügyminisztere. A többiek már nemis "másodhegedűsök". Megalakították az "Eurogendfor"-t háromezer emberrel. Ez a katonai erő bevethető bármely EU országban és nem korlátozza a helyi alkotmány.

A jól áttekinthető kis Görögországban, a lakosság egészére kiterjesztett olyan rendet vezettek be a pénzmozgás megfigyelésére, amelyet fokozatosan minden EU országban bevezetnek. A szabályok megsértői bejelentője adókedvezményt kap.

Minden EU ország megkapta a brüsszeli javaslatot a dohányzás elleni harcra. Aki a szabály megsértőjét bejelenti, jutalmat kap.

Amerikát fenyegető állítólagos veszély okán katonáink hadban állnak Afganisztánban és Iránban. Izrael már jelentkezett a NATO-ba és az EU-ba. Így már csak idő kérdése, hogy katonáink mikor vonulnak hadba Izrael oldalán.

Az EU-hoz fűzött remény - eddig csak remény maradt. Az EU egyetlen nagy feladatát sem oldotta meg. A munkanélküliség nagy és növekszik, a pénzügyi válságot csak elodázni tudta. Az egyetemleges erkölcsi züllésre mindenütt egyforma receptet alkalmaznak: növelni kell a rendőrség létszámát és fizetését, javítani kell felszereltségét és szigorítani kell a törvényeket. A pénz pedig minderre kevés. A választás előtt ígérni kell az adók csökkentését, majd a hatalom birtokában ki kell húzni minden fillért a Polgár zsebéből. A Gazdagok gazdagodnak - a szegények szegényednek. És így tovább, és így tovább. Ez az, amit egyesek realitásnak vélnek.

Meg kellene fogadni javaslataimat a közép-európai rendezésre. Harmóniát kell teremteni az életben: a világban, a társadalomban, a családban is és az egyén lelkében is.

Ügyeljünk: a harmónia megegyezés kérdése. Az emberi fül mást tekintett harmóniának a Gregorián-korban, mást Beethoven idején és más a harmóniája Bartók zenéjének. És nincs harmóniája sokmindennek, amit napjainkban zenének kínálnak.

A harmóniát meg kell teremteni. Nem lesz addig harmónia a világban, amíg a háborúval sok pénzt lehet keresni. Az USA iparának 60 %-a a haditermelést szolgálja. Oroszország is errefelé halad.

Vissza kell térni a harmóniához - az eredeti, a történelmi képlethez. Nyugat-Európa maradjon a nyugat-európaiaké, Kelet-Európa a kelet-európaiaké. Kettőjük között áll Közép-Európa - ezt kell felépítsük újra, amint mi magyarok már többször megtettük Európa történelme során, persze a többi közép-európai néppel. Ez a Közép-Európa mára szépen kialakult Finnországtól - a nyugati és a keleti kereszténység választóvonalán - Georgiáig. Így hozható ez a földrész - újra - összhangba önmagával.

Emberé a munka, Istené az áldás.

13. Utószó

Szerzői jog címén jelen írásom vonatkozásában nem igényelek magamnak többet, mint Stephenson a gőzmozdony föltalálásáért. Európában minden gyermek ismerte már a gőzgépet, a kereket, a dugattyút, sőt, volt sínjáró gőzkocsi is. Stephenson nem talált fel mást - éppencsak a gőzmozdonyt.

Ha jelen írásomhoz jegyzeteket, forrást kellett volna írjak, alig lenne benne anélkül egy mondat. Éppen csak az a meglepő, hogy ilyen töménytelen ismeretanyagból, miként lehet annyi - sánta kutyát összehozni? Néhány helyen azért hivatkozom más íratra, mert ott az bővebben ki van fejtve. Így például nem írtam Horthy Miklós életrajzot, mert Juba Ferenc kifogástalanul megtette.

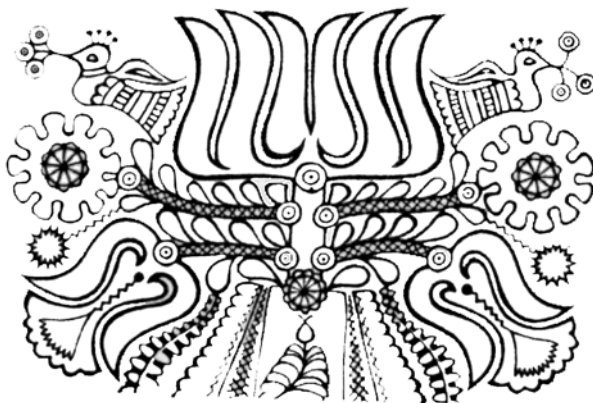
A vadul burjánzó szakirodalomban úgy tessék vigyázni, mint aki ma a szerencsétlen Balkánon sétál: a kies erdei úton és a legszebb tengerparton bárhol ráléphet valaki egy odahelyezett aknára.

Az áldozatnak közömbös a telepítő szándék. Amint a telepítőnek is közömbös az áldozatok száma.

Ez az írás szerintem se végleges, se nem teljes. Legnagyobb fogytékosságának tartom, saját hibáink elemzésének elmaradását. Kétségtelenül ez az a terület, ahol a legkevésbé tudtam mások munkáját segítségülhívni. Szívesen leírtam, hogy Klebelsberg Kuno kétezer iskolát épített, de magam is tudom, hogy már a 20. század elején, kíváló szociológusaink felhívták arra a figyelmet, hogy nemzetiségeink megnyerése iránti igyekezetünkben, az akkor újonnan épülő iskolák nagy része a nemzetiségi területeinkre jutott, miáltal magunk segítettük elő, elsősorban magyar pénzen, a bennünket gyűlölő értelmiség kialakítását. Ez az értelmiség azután Trianonban angol és francia segítséggel meg is valósította álmát. Klebelsberg Kuno ezt a hibát már nem tudta jóvátenni. Vajjon, tanultunk-e saját hibánkból?

Nyíró József "Néma küzdelem" című könyvében drámai képet ad arról a hanyag nemtörődöm magyar társadalomról, amely szenvedő erdélyi véreinket magárahagyta. Na és, nemzetiségeink hangoztatott sérelmei, mind légbőlkapottak? Biztosan nem. Ezekkel a dolgokkal egyszer szembe kell nézzünk. Talán nekem is ad hozzá még a Teremtő ész, erőt és oly szent akaratot.

Csihák György

14. Névmutató

A, Á

Abul-Hun 16
Acta 3,7,10
Adenauer 114, 116
Adria 26, 31, 53
Ady Endre 65
Aetius 25
Afganisztán 41, 127
agareni 11
agyagkatonák 12
ajnu 13
alán 17
alkotmány (-biztosíték, -jog) 14,15, 56, 57, 84, 96, 97, 98, 103, 109, 119
államadósság 105
államforma 96,98
állampolitika 96
Álmos 19
Altötting 59,63, 96
Amerika (USA) 7,15
Amsterdam 118
Anacharsis 10
Anatolia 13
Andrássy 29
Anglia 13, 26, 28, 30, 37, 43, 64, 68
Anonymus 11, 16, 19
Antall József 1, 3, 4, 6, 64, 67
antant (kisantán) 26, 34, 37
antifaszizmus 116
antiszemizmus 73
Antonescu 53
apostoli királyság 58, 64, 115
Apponyi 33
arab 16, 73
Arady Eric 57
Aranybulla 83
Árpád 14, 16, 17, 23, 24, 47,49, 51,52, 83, 89, 99, 104, 108
Arvisura 6, 12, 93
asszúr 14, 21
Atila 13, 25, 92
Atlantis 92
Aurelius Marcus 52
Ausztria 4, 21, 22, 32, 35, 40, 46, 47, 65, 68
autonómia 5, 28, 82, 87

avar 4, 10, 15, 47, 50, 52, 53, 54, 85
Ázsia 11, 14, 15, 101
ázsiai termelőmód 12

B

Babits Mihály 65, 103
Bach-korszak 94
bajor 14, 49
Bakócz Tamás 93
Balkán 26, 31, 33, 37, 42, 55, 56
Balogh József 57
Barczikay Klára 58
Baross Szövetség 72
Bartók Béla 65, 127
baszk 13, 73
Báthori István 50
Batthyány Lajos 60
Belgrád 60
Benedek pápa 16
Benes 30
Berzsenyi Dániel 108
Bethlen 54, 61
bevándorló, betelepülő 86, 99
Biblia 6, 16, 19
Bismarck 29, 31, 46
Bizánc 16, 47, 55
Blaskovics József 6, 12
Bobula Ida 54
Bocskai 89
Bogár Imre 72
Bokros Lajos 91
Boldogasszony 102, 107
bolgár 1, 40, 53
bolsevik (-izmus, -ista) 22, 24, 31, 33, 42, 43, 10, 103
Bonsal Stephen 39
Bosau Helmold von 11, 32
Bosznia-Hercegovina 48
Brandenburgi kapu 25, 63
Brazília 105, 114
British Museum 16
Breasted J. H. 16
bulgár 40
Burgenland 40, 61

C, Cs

Caesar Julius 85
Cantenbury érsek 22
Cara-Ulu (Nagy Károly) 92
cár 31, 47, 51, 55, 120
Caus Monasterii Sancti Galli 11
Cattaro 60
Chamberlain 30
Churchill 30
chus 13
chusán 13
chusita 13
Cicero 92
cigány 11, 22, 73
Clemenceau 25
Corona 15
Corpus Juris Hungarici 14, 15, 19, 83, 96, 98, 100
Croatia 54
Cseh-Szlovákország 4, 21, 25, 26, 35, 36, 39, 40, 49, 59, 60
csetnik 54, 70
Csikós Nagy Béla 72
csodaszarvas 10
Csonkárty Károly 65
Cyril Gad 54

D

daco-román 52, 53
daha 13
Dahl Robert 113
Dalmácia 53, 54
Dánia 114, 119
Dänicken von 6
Danzig 26, 50
Deák Ferenc 15, 29, 46, 67, 104
demagóg 115
demokrácia 1, 3, 4, 44
diák 90
diktatúra 116
dilettáns 8
Diokletianus 16
diszkrimináció 117, 118
doktrína 38
Dósa György 89
Dun-huang 13, 137

Durazzo (Durasul) 53

Dusán 55

Dzsingisz-kán 14

E

Eckhart Ferenc 83
Egyesült Államok (USA) 26, 30, 33, 43, 44, 61, 66, 88, 109, 112, 120, 127
egyház 99
Egyiptom 6, 12, 14, 16, 53
Ekkehart 11
Elek 66
elit 91, 92, 94
Elszász 27
Ennsburg 47
ENSZ (Egyesült Nemzetek Szervezete) 41, 62, 86, 112, 116, 119, 122
Erdély 14, 26, 34, 53, 61, 62
Erdőelve 52
Erhard 116
Ermitázs 116
Esterházi Péter 66
Estoril 63
etruszk 13, 14, 92
EU (Európai Unió) 20, 87, 100, 101, 105, 107, 110, 115, 116, 118, 119, 122
Eurázsia(i) 11, 14, 18
Euro 119
Európa Parlament 87
Eurogrendfor 123, 127
Európa (i) 4, 5, 7, 14, 15, 23, 24, 25, 28, 109, 112, 120, 122, 124, 125
Európa Tanács 87, 88
Ex Oriente Lux 104, 115, 119, 123, 137

F

fasizmus 1, 3, 4, 42, 43, 64
Ferenc 22, 32, 54, 60
Fényes Elek 68
Ficht 32
Filiposz 6
Filippopolisz 53
finnugor 4, 10, 11, 15, 32, 94
Fiume 54, 60
Foch marshall 25
Folyamköz (Mezopotámia, Turáni-alföld) 10, 12, 14, 16

földreform 36
Földközi-tenger 14, 26, 30, 31, 35
földreform 50
Francia(ország) 10, 13, 25, 26, 28, 37, 40, 42, 68, 117

G, GY

Gácsország 51
Galicia 70
gall 13
Gallen 11
Garibaldi 56
Gasperi de 116
Gaulle de 116, 117
gen 4, 10, 14, 15, 25, 112, 122
Georgia 121, 127
gepida 52, 53
Gerbert 17
Gerevich Aladár 66
Germain-i St., (béke) 40, 58, 60
german 10, 11, 13, 52, 64, 92
gesta 16, 19
Gosztonyi Péter 72
gót 13, 25, 52, 53
Gothai Almanach 70
Göbbels 71
Gömbös Gyula 61
Görgey Artúr 19, 89
görög 10, 11, 12, 13, 14, 16, 68
Görres 32
Gramsci 117
Greil Lothar 11
Grey 30
Grimm 11, 32
Gritti Aloiso 19
Guinness 51
gyepű 4, 23, 24, 47, 59
Gyorgye 55
győztes 34

H

Habsburg 22, 29, 45, 47, 49, 56, 60, 64, 65
Haider Jörg 41
Halics 51
Hangya 66

Hannich G. 119
haplotypus 7, 24
Harmadik Birodalom 65
Harmatta 7
Harvett I. 17
határ 23, 120, 121
Havasalföld 52
Hellasz 16
Heltai 65
Henkey Gyula 14
Heraklios 54
Hérodotosz 85
hikszosz 16
Hitler 8, 10, 30, 36, 38, 40, 61, 64, 116
Hlinka 39, 50
Hochenzoller Károly 53
Hoffmann Stanly 112
Hollandia 68
Hóman Bálint 83
Homérosz 10
Homo Sapiens 7, 25
Hondrich prof. 116
Horthy 1, 3, 4, 8, 19, 60, 61, 64, 104, 128
horvát(h) 4, 21, 26, 53, 54, 59
House ezredes 39
hucul 52
Hun(gar) 2,4,10, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 18, 53, 85
Hunyadi 19,89, 98
Huszár Károly 60

I

ibér 14
ideológia 115, 116
Illyr(ia) 53
Imrédy Béla 61, 72
India 11, 13, 15, 92, 93
indián 13
indo-európai 11, 15, 32, 92
indo-germán 32
inka 92
Internationale 118
Ipolyi Arnold 16
Irak 41
Irán(i) 10, 127
iskola 90

Istár (Istros) 10, 25
Isten 6, 8, 14, 16, 23, 69, 99, 117, 127, 142
Izrael 100, 127

J

Jahn 32
János 6
Jánszkyné Papp Éva 58
Japán 12, 13, 92, 110
Jézus 6, 90, 108
jóvátétel 49
József Attila 89, 100
Juba Ferenc 5, 13, 77, 128
Jugoszlávia 35, 27, 37, 40, 42, 54, 60

K

Kadocsa 53
Kállay Mihály 62
Kaltenbrunnen Gerd-Klaus 112
Kant 28
Kara Gyorgye 55
Karamár 30
Kaszpi 14
Kaukázus(i) 13, 14, 92, 94, 121
Károli Gáspár
Károly király 5, 60, 61, 76
Kárpát(-medence, -alja) 4, 5, 10, 15, 16, 17, 18, 22, 23, 25, 26, 29, 39, 42, 51, 59, 103, 109
Karthagó 14
Kelet-Európa 127
kelta 11, 12, 13
Kemál M. 61
Kenderes 60
Kennedy 41
Képes Krónika 17
keresztény(ség) 16, 17, 92
KGB 99, 115
kimmer 10
Kína 2, 11, 12, 92, 110
kisállam 112, 113, 114, 115
kisantant 26
kisebbség 5, 39, 40, 82, 85, 86, 87, 99, 100
Kissinger 115
Klaus V. 115
Klebelsberg Kuno 65, 128
Kocsis Sándor 66

Kodály Zoltán 65, 89
Kohl H. 117, 119
Kohr L. 113
kommunizmus 12, 112
Komoróczy Géza 7
Konrád György 66
Kórea 12
kormányzó 4, 19, 109
Kossuth Lajos 19, 29, 45, 48, 104, 126
Koszorús Ferenc 62
Kosztolányi Dezső 65
Kovárczy István 57
Königsberg 88
Körösi Csoma Sándor 11
Közép-Európa(i) 18, 29, 32, 33, 36, 41, 46, 102, 105, 110, 112, 120, 122, 127
Közép-európai Államszövetség 115, 122, 123, 124
közigazgatás(i rendezés) 105
közjog(i) 57, 58, 59, 63, 65, 96, 104
Közös Piac 118
Kréta 14
Kriza János 54
krónika 11
Kumánia (kun) 12, 17, 50, 51, 52, 53
kurd 86
kurszán 14
Kutya 13
Külügyminisztérium 5, 57, 58, 80

L

Labat 15, 85
Ladoméria 51
Lajos (I., XIV.) 36, 47, 54
Lajtabánság 5, 61, 75
Lakatos Géza 62
latin 11, 14
László Gyula 18
Le Figaro 119
legitimitás 118
legyőzött 33, 34, 38, 124
lengyel 4, 21, 26, 37, 40, 49, 50, 68, 105
Lenin 30, 117
Lenormant 15
Levente 53
Lévi 6
Lex Ausztria 116

liberal(izmus, -is) 28, 125, 126
Lissaboni Szerződés 20, 68, 101, 118, 127
Lloyd George 30
Lorenz Konrad 89
lovasműveltség 12, 13, 23, 83, 85, 89, 92, 98, 111
Lőw Immanuel 71
Lukács 6

M

Maastricht 116, 118 119
macedon 40
Mack Andrew 112
Madéfalva 22
magánosítás 67, 106
Magyar Királyság 8, 21, 35, 40
Magyar-tenger 53
Magyar Törvénytár 14, 19
Magyar Tudományos Akadémia 7, 16, 72, 101
maja 6, 41, 92
Malajzia 7
Mandzsúria 92
Mao Tu 12, 15, 17
Mariazell 47
marker 7, 15
Martonyi János 91
Marx(izmus) 12, 89, 116, 117, 120
massageta 13
Massaryk Tamás 30, 46, 50
Máté 6
méd 10
Megszentelt Korona 12, 15, 22, 35, 39, 51, 54, 63, 83, 84, 96, 99, 102, 104
megye 106, 107
Mekszikó 10, 105
Melk 47
Meotisz 92
mezőgazdaság 67, 105
Miklós II. 55
Mikszáth Kálmán 22, 49
Mindszenty 47
Mitterand 119
Moldova 51, 52
Molnár Kálmán 97
Monarchia (osztrák-magyar) 25, 26, 27, 29, 30, 31,

32, 34, 45, 46, 49, 60, 98, 115
mongolid 14
monopólium 44
Montenegró 35
Morávia 49
morva 11, 49
Mózes 7
Mussolini 36
Müller A. 32

N, NY

NAFTA 122
Nagy Péter 29, 54
napkirály 93
Napoleon 29, 30, 32
nacio(-nalizmus) 15, 28, 30, 33, 36, 40, 42, 43, 64,
NATO 67, 68, 101, 116, 119, 120, 122
Nefretete 16
Némäti Kálmán 16
Német Császárság 30
Németh Miklós 115
Németország 25, 26, 32, 37, 42, 44, 61, 68, 100, 119
Német-Római Birodalom 30 47, 70
nemzet(-tudat, -gyűlés, -nevelés) 5, 15, 21, 58, 65, 82, 84, 90, 98, 100, 117
népbíróság 72
Népszövetség 4, 35, 41, 60, 61, 65, 66
Neuseeland 114
nevelés 89, 90, 92
Niger 114
Nizzai Szerződés 68, 116, 118
Noricum 53
Northcliffe 29
nyelvcsalád 11, 15
Nyeső József 58
Nyugat-Európa 20

O

Obama Barack 7
Obrenovics (Obren) Milán 54, 55
Ochsenbein Peter 11
oláh 22, 53
Olasz(ország) 4, 21, 40, 56, 61, 68
Olympia 123
Ordo Törvény- és Rendeletár 57, 80

Ordosz 12
Ormos Mária 21
Orosz(ország) 25, 26, 28, 30, 35, 42, 43, 49,
50, 64, 127
országgyűlés 19, 59, 83, 84, 94, 100, 101, 108
Országos Törvénytár 58
ortodox 26, 54, 56
Osztrák Császárság 35
Otranto 60
Ottó császár 17

Ö

önigazgatás 5, 82, 87
önkormányzat 5, 82, 87
önkényuralom 98
önrendelkezés(-i jog) 5, 38, 96
Örményország 13
őshonos nemzeti közösség (népesség) 6, 86, 88
ötödik hadoszlop 126
övezet 112, 122

P

Paál Zoltán 6, 93
Padányi Viktor 2
Palaczky 46
Pál apostol 16
pamíri 14
Pannonia 16, 53
pápa 5
Pápai Páriz Feren 15, 84, 85
paraszt 66, 90, 142
pánszláv 4, 25, 29, 32, 46, 70, 71
párt 99
pártus 10
Pasics 30
Passau 16, 47
pedofil 118, 119
pelazg 14
Pengő 24, 61, 66
perzsa 10, 14
Pio (szent) 111
pittsburgi egyezmény 50
pogány 16, 17
polgár 28, 44, 64, 127
Pongrácz 9, 89
portugál 35

Pozsony 22
Priskos 13
provincia 52
pun 73
Purgly Magda 60
Puskás Ferenc 66
Putyin 99
Pygmalion 13

R

rác 54, 55
racionalizmus 14
Rajna 126
Rákóczi Ferenc 8, 29, 48, 89
Rascia 64
Rawlinson 15
Reichstag 41
Rex Hungarorum 14, 15, 84
Régi Törvénytár 19
Rivera Alberto 92
roma 11
Róma(-i) 11, 12, 13, 17, 92
Román(-ia) 4, 21, 24, 26, 33, 35, 36, 40, 52,
59, 70
Ronneberger F. 29
Rousseau 28, 44
ruszin (ruthén) 39, 52
Ruszkra Krajna 42

S

Saar 27
saca 13
sacra 12, 15
sanctio pragmatika 65
Sanszi 93, 137
Sárga folyó 12
Science 7, 15, 112
Sclavonia (sckav, slav) 11, 32
selyem út 12
Serapheum 6
sicaner 12
Slavenlegende 11
Sopron 21, 40
Southwood D. 112
spanyol 12

Spárta 113
 Stephanosz (Szent István) 14, 17, 19, 47, 60, 93, 104, 106, 107
 Stephenson 128
 Strabo 10
 Strassbourg 27
 Strauss Franz Josef 114
 Stumpf Johannes 120
 Sunday Times 117
 Surányi György 91
 Surrakin 7
 Svájc (Helvetia) 13, 35, 64, 65, 101, 119, 123,
 Svéd(ország) 35, 68, 114
 Sylveszter pápa 17

Sz
 Szabad Európa Rádió 104
 szabír 13, 14
 Szabó István Mihály 7
 Szadovszky Ottó 13
 Szálas Ferenc 19, 62
 szanszkrit 11
 szarmata 12, 17, 50
 szász 22,25
 Szaudi Arábia 73
 Széchenyi 104
 székel 17, 54
 Székely Oklevéltár 54
 szemita 73
 Szenci Molnár Albert 84
 Szent Korona(-tana, -eszme) 83, 97, 99
 Szerb Antal 65
 Szép Ernő 65
 szerb 4, 11, 21, 22, 25, 26, 33, 35, 36, 53, 54, 59, 60
 szfinx 16
 Szibéria 7, 15, 84
 Szicília 12
 szikul(i) 14, 92
 Szilágyi Mihály 19
 Szima Csien 2, 12
 szkíta, szittyá 2, 4, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 20, 47, 73
 szlavón (szlovén) 4, 21, 26, 53, 54, 59, 68
 szláv 11, 13, 25, 26, 31, 64, 92
 szlovák 4, 26,49, 54, 60, 68

szociáldemokrácia 126
 szocializmus 12, 33, 43, 64, 71, 126
 Szovjet(unió) 21, 24, 33, 50, 52, 104, 120, 122
 Sztálin 22, 30, 31, 61, 64, 115, 116
 Sztójai Döme 62
 Sztolopi 51
 szumér 15, 54, 93, 94
 szuverén(itás) 96, 97, 117

T

Tacitus 93
 TAMANA 14
 Tanácsköztársaság 21, 24, 52, 93
 Tarih-i Üngürüş 6, 12, 119
 Tatár(ország) 12, 51, 53
 Teleki Pál 61, 104
 területrendezés 108
 Thatcher 119
 Thököli 29
 Tiso Josef 49, 50, 54
 Tisza 47
 Tito 30, 55
 Titulescu 30
 Tizparancsolat 118
 Tonkin 41
 tót 22, 49
 török(ös) 14, 24, 53
 történelmi determinizmus 117
 Traianusz 52
 Transsylvania 52
 Trianon(i) 4, 21, 22, 23, 24, 48, 56, 57, 58, 60, 96, 106
 Trieszt 27, 47
 Trója 13, 14, 92
 tuareg 73
 Tuka Béla 50
 turanid 14
 Turfte Edward 113
 Turku 15
 Tutu 115

U

uigur 12, 13
 Ukrajna 4, 15, 21, 49, 50, 51, 52, 59, 86

ungar 16

Ur 16

Urál 10, 12, 85, 120

Urbán Béla 4, 70, 71, 72

usztasa 54, 70

Uzódcsky Zavadecz István 71

Új Törvénytár 19

Ü

üngürüs 12, 92, 93, 119

V

Vajda Mihály 72

Várna 53

Vas Zoltán 4, 72

vasgárda 46

Vatikán 14

vend 54

vendégmunkás 88, 89

Vergilius 92

Versailles 4, 21, 26, 30, 32, 35, 36, 51, 64, 119

Vérszerződés 19, 20, 83, 99, 107

vikings 13, 51

Viribus Unitis 60

Visinszki 30

Vitéz(i Rend) 5, 60, 66, 79

Vlachia 52

Vlagyivosztok 117

Voltaire 44

Vörös Hadsereg 24, 50, 62, 65, 103

W

Waffen SS 50

Watson Seaton 47

Wawel 50

Welles Summer 47

Werböczy 15, 17

Wesselényi 29

Wilson Woodrow 33, 38, 41

Z, ZS

Zadravecz István, Uzódcsy 71

Zoárd 53

Zolta 51

Zöld Márton 5, 66, 78

Zrínyi 83

zsidó 16, 22, 49, 53, 62, 65, 66, 70, 73, 99

Zürich 1, 3, 5, 8, 10, 59

Y

York 71

15. Horthy-irodalom (fontosabbak)

Horthy közreadott emlékiratainak jegyzéke:

First Hungarian Edition: Buenos Aires, Argentina, 1953

German Edition: Bonn, Germany, 1953

Spanish Edition: AHR-Barcelona, 1955

Finnish Edition: Otava, Helsinki, 1955

Italian Edition: Corso, Rome, 1956

U.S. Edition: Robert Speller & Sons, New York, NY, 1957

British Edition: Hutchinson, London, 1957

Second Hungarian Edition: Vörösvári Publ., Canada, 1974

Third Hungarian Edition: Budapest, 1993. Copyright Mrs. Ilona Bowden 1993

Gróf Edelhaim Gyulai Ilona: *Becsület és kötelesség*. Európa Kiadó Budapest, 2001

Gosztonyi Péter: *A kormányzó Horthy Miklós*. Téka Könyvkiadó, Budapest 1990. Irodalom a 171-172. oldalon

Isépy Dezső (írta és válogatta): *Gondolatok Horthy Miklósról*. A Szerző kiadása, Budapest, 2000

Isépy Dezső (írta és válogatta): *A magyar fegyverszünet tragédiája 1944. október 15*. A szerző kiadása, Budapest, 2003. Irodalom a 16. és a 27-37. oldalon

Horthy Miklós bevonul Budapestre 1919. november 16-án

16. Csihák György magyar történelmi munkái magyar nyelven

Ex Oriente Lux. 202 old. Stapfer-Druck Zürich, 1979 (Dr. Urbán néven)

A magyar parlamentarizmus ezer éve. 91 old. Budapest, 1990, 1992
ISBN 963 02 8925 3 Acta V/1

Beszélgetés népemmel a hazánkról. 64 old. Budapest-Zürich, 1995
ISBN 963 02 8925 3 Acta X/2

Ex Oriente Lux. 246 old. (Átdolgozott második kiadás) Budapest-Zürich, 1996
ISBN 963 85274 7 1 Acta X/4

Válasz népem kérdéseire a hazánkról. 93 old. Budapest-Zürich, 1999
Acta XIV/2

A magyar nemzet múltja. 85 old. Budapest-Zürich 1999
ISBN 963 85684 6 1 Acta XIV/4

Dunhuang barlangképei és a Szenszi agyagkatonák néma üzenete a magyar műveltség gyökereiről. 54 old. Budapest-Zürich, 2000
ISBN 963 85684 8 8 Acta XV/4

Magyar nempolitikai írások. 45 old. Budapest-Zürich, 2002
ISBN 963 86 100 0 X Acta XVII/1

Forog a történelem kereke... 49 old. Budapest-Zürich, 2004
ISBN 963 9349 04 6 Acta XIX/3

"Cum Deo pro Patria et Libertate". „Horthy-fasizmus.” – „Antall-demokrácia.” Történelmi előzmény és párhuzam. 142 old. Budapest-Zürich, 2010
Acta XXV/2

Megtalálható: www.zmte.org PDF ingyen letölthető

Jahrgang Évfolyam	Nr. Szám	Titel A kiadvány megnevezése	Nr. Sor- szám*
I.	1	Első (Benidorm 1986) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Zürich, 1991. ISBN 963 02 8926 1	1
II.	1	A Második (Zürich 1987) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Zürich, 1993. ISBN 963 02 8926 2	2
III.	1	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Harmadik (London 1988) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1999 ISBN 963 85684 5 3	25
IV.	1	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Negyedik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. (Felsőőr/ Oberwart 1989) Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9349 10 0	46
V.	1	Csihák György: A magyar parlamentarizmus ezer éve. Budapest, 1990. ISBN 963 02 8925 3	6
V.	2	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Ötödik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. (Altenberg 1990) Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9349 09 7	49
VI.	1	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Hatodik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. (Szent Gallen 1991) Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9349 08 9	47
VII.	1	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Hetedik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. (Szentendre 1992) Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9204 48 X	51
VII.	2	Magyarok Őstörténete. Zürich-Budapest, 1992. ISBN 963 02 8925 3; második kiadás 1996. ISBN 963 85274 6 3; harmadik bővített kiadás 2007. ISBN 963 9204 37 4	3
VII.	3	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Első (Szeged 1992) Magyar Történelmi Iskolájának Előadásai és Iratai. Zürich, 1993. ISBN 963 8465 00 X	4
VIII.	1	Magyar Történelmi Tanulmányok 1. Zürich, 1993. ISSN 1217 4629	5
VIII.	2	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Második (Tab 1993) Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 04 4413 5	9
VIII.	3	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Nyolcadik (Kaposvár 1993) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1999. ISBN 963 85684 2 9	23
IX.	1	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Kilencedik (Tapolca 1994) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1995. ISBN 963 85274 1 2	15
IX.	2	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Harmadik (Tapolca 1994) Magyar Történelmi Iskolája Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 85274 12	11
IX.	3	Die Frühgeschichte der Ungarn. Zürich-Budapest, 1994. ISBN 963 85 274 4 7. Zweite erweiterte Ausgabe 2007. ISBN 963 9204 30 7	10
IX.	4	Nagy Gyula: Az ellopott magyar őstörténet. I. Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 04 4112 8	7
IX.	5	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Első (Székelyudvarhely 1994) Övezeti Történész Találkozó Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 85274 2 0	12
IX.	6	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Második (Komárom 1994) Övezeti Történész Találkozó Előadásai és Iratai. Komárom-Komárno-Zürich, 1995. ISBN 963 85274 3 9	14
IX.	7	Képeslapok magyar történelmi motívumokkal. 8 különféle, szimpla és dupla, színes	8
X.	1	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Tizedik (Tapolca 1995) Magyar Őstörténeti Találkozó és Negyedik Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1996. ISBN 963 85274 8 X	17
X.	2	Csihák György: Beszélgetés népemmel a hazánkról. Budapest-Zürich, 1995 ISBN 963 85274 5 5	13
X.	3	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Erdélyi Övezeti Történész Találkozó (1995-1999) Előadásai és Iratai. Csíkszereda-Budapest-Zürich, 2000. ISBN 963 85684 9 6	30
XI.	1	Honfoglalásunk és előzményei. Keresztény egyházak és történelmi szerepük a Kárpát-medencében. (Tapolca 1996) Budapest-Zürich, 1997. ISBN 963 85684 1 0	20
XI.	2	Csámpai Ottó: Nemzet és társadalom. Bevezetés az etnopszichológiába. Budapest-Zürich, 1996. ISBN 963 85684 02	19
XI.	3	Germann Georg: Ungarisches im Bernischen Historischen Museum. A Berni Történelmi Múzeum magyar emlékei. Bern-Budapest, 1996. ISBN 963 85274 9 8	18
XI.	4	Csihák György: Ex Oriente Lux. Budapest-Zürich, 1996. ISBN 963 85274 7 1	16
XII.	1	Magyar út és nehézségei a nemzetállamtól az övezetek Európájába a huszadik század fordulóján. Avarok – onogurok – magyarok. (Tapolca 1997). Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9349 11 9	50
XIII.	1	Nagy Kálmán: A honfoglalás hadtörténete. Budapest, 1998. ISBN 963 7810 97 8 (Közösen a Szabadtér Kiadóval)	21
XIII.	2	A honfoglalás és az 1848-1849-es magyarországi polgári forradalom és szabadságharc évfordulójára. (Tapolca 1998). (324 oldal) Budapest-Zürich, 2001. ISBN 963 86100 5 0	31
XIV.	1	Az első világháború és magyar történelmi következményei (1914-1921). Szent István és a magyar államalapítás. (Tapolca 1999) Budapest-Zürich, 2004. ISBN 963 9349 02 X	42
XIV.	2	Csihák György: Válasz népem kérdéseire a hazánkról. Budapest-Zürich, 1999	22
XIV.	3	Die Ungarn und die Abtei Sankt Gallen. Magyarok és a Szent Galleni Apátság. ISBN 963 85684 3 7 (Közösen St. Gallen Kanton levéltárával) – Második kiadás: Szent Gallen-Budapest, 1999. ISBN 963 86100 8 5	24
XIV.	4	Csihák György: A magyar nemzet múltja * Szent István király életműve és a magyar államalapítás * A bambergi lovas * Sacra Regni Hungarici Corona és a magyar közjogi rendezés kérdései ma * Magyar - nép - kisebbség. Budapest-Zürich, 1999. ISBN 963 85684 6 1	26

Jahrgang Évfolyam	Nr. Szám	Titel A kiadvány megnevezése	Nr. Sorszám*
XIV.	5	Fünfzehn Jahre UHVZ - A ZMTE tizenöt éves 1985 - 1999. Zürich-Budapest, 1999. ISBN 963 85684 7 X	27
XIV.	6	Nagy Gyula: Az ellopott magyar őstörténet II. Budapest-Zürich, 1999. ISBN 963 85684 4 5	28
XV.	1	A magyar műveltség gyökerei. Az 1930-as évek magyar műveltsége. (Felsőőr/Oberwart 2000) Budapest-Zürich, 2004. ISBN 963 86100 3 4	41
XV.	2	Délközép Kárpát-medence műveltsége, különös tekintettel a sárközi települések és népi műveltségük fejlődésére. (Sárköz-Decs 2000) Decs-Zürich, 2004. ISBN 963 9349 03 8	39
XV.	3	Közös jelen, múlt és jövő Észak Kárpát-Medencében, különös tekintettel a gömöri tájegységre. (Rozsnyó 2000) Rozsnyó-Budapest-Zürich, 2002. ISBN 963 86100 2 6	38
XV.	4	Csihák György: Dunhuang barlangképei és a Sászi agyagkatonák néma üzenete a magyar műveltség gyökereiről. Budapest-Zürich, 2000. ISBN 963 85684 8 8	29
XVI.	1	Magyar haditechnika és magyar hadjáratok a kora középkorban. A második világháború és történelmi következményei Magyarország szempontjából (1939-1949). (Szentendre 2001) Budapest-Zürich, 2002. ISBN 963 86100 6 9	35
XVI.	2	Barabási László: Nemes Székely Nemzet – Csillagösvényen. Csíksomlyó-Budapest, 2001. ISBN 963 86100 4 2	32
XVII.	1	Csihák György: Magyar nempolitikai írások. Budapest-Zürich, 2002. ISBN 963 86 100 0 X	33
XVII.	2	Kiadványaink tartalomjegyzéke – Vereinspublikationen mit Inhaltsübersicht. Zürich-Budapest, 2002. ISBN 963 86 100 7 7	34
XVII.	3	Achtzehn Jahre UHVZ – A ZMTE tizennyolc éve 1985-2002. Zürich-Budapest, 2002. ISBN 963 86100 9 3	36
XVIII.	1	Magyar Történelem. Tízezer év – ezer oldalról. Oktatási segédkönyv a magyar történelem tanításához. (636 oldal) Budapest-Zürich, 2003. ISBN 963 86100 1 8	37
XVIII.	2	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Tizenhetedik Magyar Őstörténeti Találkozó és Tizenegyedik Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai. (Budapest 2003) Budapest-Zürich, 2004. ISBN 963 9349 06 2	43
XIX.	1	A magyar huszárság története. A lovasműveltség sajátosságai. Az első magyar huszártörténeti konferencia keretében. (Nyíregyháza, 2004) Budapest-Zürich, 2004. ISBN 963 9349 07 0	45
XIX.	2	Zwanzig Jahre UHVZ – A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület 20 éve 1985-2004. Zürich-Budapest, 2004. ISBN 963 9349 05	44
XIX.	3	Csihák György: Forog a történelem kereke... Budapest-Zürich, 2004. ISBN 963 9349 04 6	40
XX.	1	Csámpai Ottó: Nemzet és társadalom. Bevezetés az etnoszociológiába. Második, bővített kiadás. Közösen a Heraldika Kiadóval. Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9204 38 2	48
XXI.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia. Kiadványaink tartalma. Budapest – Zürich, 2006. ISBN 9639204 37 4	52
XXII.	1	Őstörténetünk és a genetika. 1456 – Nándorfehérvár – 1606 Zsitvatorok – 1956 Budapest. (Mártély 2006) (372 oldal). Budapest-Zürich 2007. ISBN	53
XXIII.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXIII. Évfolyam 1. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Huszadik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. (Hódmezővásárhely 2007) (159 oldal). Budapest-Zürich, 2008. ISBN	54
XXIII.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXIII. Évfolyam 2. szám. Árpád-házi Szent Erzsébet tiszteletére. Tudományos emlékülés. (Esztergom 2007) (67 oldal). Budapest-Zürich, 2008. ISBN	55
XXIII.	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXIII. Évfolyam 3. szám. Pannon Kultúrákötő Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2008/A. (137 oldal) Budapest 2008. ISBN	56
XXIII.	4	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXIII. Évfolyam 4. szám. Pannon Kultúrákötő Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2008/B. (176 oldal) Budapest 2008. ISBN	57
XXIV.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXIV. Évfolyam 1. szám. Hunyadi Mátyás és a magyar újjászületés. Tudományos emlékülés. (Esztergom 2008) (115 oldal). Budapest-Zürich 2009. ISBN	58
XXIV.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXIV. Évfolyam 2. szám. Pannon Kultúrákötő Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2009/A. (145 oldal) Budapest 2009. ISBN	59
XXV.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXV. Évfolyam 1. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Őszinte Története (239 oldal) Budapest-Zürich 2010. ISBN	60
XXV.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXV. Évfolyam 2. szám. „Cum Deo pro Patria et Libertate.“ „Horthy fasizmus“ - „Antall demokrácia.“ Történelmi előzmény és párhuzam. (142 oldal). Budapest-Zürich 2010. ISBN	61
XXV.	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXV. Évfolyam 3. szám. Pannon Kultúrákötő Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2010/A. (130 oldal). Budapest 2010. ISBN	62

- Nummerung nach Erscheinung/ Sorszám a megjelenés időpontja szerint

Az 53. számtól csak digitálisan. Nr. 53-62 nur in digitalisierter Form

Zürichi Magyar Történelmi Egyesület CH-8047 Zürich, Schweiz, Postfach 502.

zmte@freemail.hu www.zmte.org

TORISCHER VERE

UNGARISCH

IN ZÜRICH

INFO

Ungarisch Historischer Verein Zürich Zürichi Magyar Történelmi Egyesület

*Dreimal nominiert für den "René Descartes Prize" der Europäischen Union
Háromszor jelölve az Európai Unió "René Descartes"
tudományos díjára*

Sekretariat der Treffen zur Frühgeschichte der Ungarn
Magyar Östörténeti Találkozók Titkársága
CH-8047 Zürich, Postfach 502
Präsident/Elnök: Dr. György J. Csihák
Telefon: +43/3352/31872

Postkontonummer: Zürich 80 36214-1
IBAN elektronisch: CH1309000000800362141
IBAN Papierform: IBAN CH 13 0900 0000 8003 6214 1
SWIFT Code/BIC: POFICHBEXX
Empfängerbank: Swiss Post, PostFinance, Nordring 8,
CH-3030 Bern Clearing Number: 09000

Gemeinnütziger Verein. Zürichi Közérdekű Egyesület

Kapcsolati cím Magyarországon
v. Rihmer Aurél
H-1027 Budapest, Bajvívó u. 4.
T: +36/1/3256643
granasztoi@yahoo.com

Nyilvános előadás
minden hónap utolsó előtti csütörtökjén 17 órakor
H-1051 Budapest, Arany János u. 10. Telefon: +36/1/3543400
www.aranytiz.hu
aranytiz@aranytiz.hu

Tafelrunde/Asztaltársaság:
Adelaide / Budapest / Christchurch / Csikszereda / Felsőőr /
Göteborg / Hobart / Kassa / Kolozsvár / Marosvásárhely / Magyarkanizsa /
Melbourne / Pozsony / Rozsnyó / Szabadka / Sydney

**ZÜRICH
MAGYAR
TÖRTÉNELMI
EGYESÜLET**

"Bármit is hoz a jövő, kérve kérek minden magyart, aki e névre méltó és akár otthon szenved némán az idegen uralom alatt, akár küldözöttén keres magának és családjának fedelet, meg falatot széles e világon: temessen el minden pártviszályt és személyes perpatvart és csak egyetlen egy célra vesse tekintetét, fordítsa minden erejét és csakis ezért dolgozzék, meg imádkozzék. Ez a cél mindnyájunk közös, szent célja: Magyarország felszabadítása. Gondoljunk szüntelenül azokra, akik a legtöbbet, életüket áldozták édes hazájukért és hadifoglyainkra, akik még mindig idegenben szenvednek -, hogy áldozatuk ne legyen hiábavaló.

A magyar népnek, de különösen a magyar parasztnak emelkedett színvonalú a gondolkodásmódja. Ha a magyar parasztság, a mi fajtánk életforrása, századokon át tanúsított nemzeti érzését, Istenbe vetett hitét, tiszta erkölcsét, katonai vitézségét és szorgos munkakedvét a terror és az idegen megszállás megpróbáltatásai közt is megőrzi, ha nem támogatja a hatalomra éhes politikai törtetőket, akik osztálygyűlöletet hirdetnek és a tömegek alacsony ösztöneit ingerlik, akkor majd egy napon ismét valóra válik a magyar szabadság."

Horthy Miklós
(1947)